

HAKİKAT'te Bu Ay:

[TAKDİM](#)

[BAŞYAZI](#)

"Allah Katında Din İslâm'dır." (Â-i imrân: 19)

"Andolsun ki Resulullah Sizin İçin, Allah'a ve Ahiret Gününe Kavuşmayı Arzu Edenler ve Allah'ı Çok Zikreden Kimseler İçin Güzel Bir Numunedir." (Ahzâb: 21)

"Emrolunduğun Gibi Dosdoğru Ol!" (Hûd: 112)

"Ey İman Edenler! Hep Birden Tam Bir Teslimiyetle İslâm'ın Sulh ve Selâmetine Girin." (Bakara: 208)

"O Müminler ki, Emanetlerini ve Sözlerini Yerine Getirirler." (Müminûn: 8 - Meâric: 32)

[İlâhi Emanete Sahip Çıkmakla İman Muhafaza Edilir!](#)

[İslâm Dini Emir ve Yasaklarıyla Büyük Bir Emanettir.](#)

[Emanet-i İlâhi](#)

[Emânet-i Kübrâ'yı, En Büyük Emânet'i Taşıyan Cevher-i Yektâ](#)

[Hâtemü'l-Evliyâ'dan Başkasının Taşıyamadığı Emanet](#)

[Emanet İzzettir!](#)

[Emanet-i İlâhi'ye Nasıl Hıyanet Ediliyor?](#)

[Varlık ve Benlikler Emanete Hıyanettir.](#)

[Müslüman; Elinden, Dilinden Emin Olunan Kimsedir](#)

[Devlet Malı da Vakıf Malı da Emanettir](#)

[Kirkire](#)

[Günümüzü Tarif Eden Mucize Hadis-i Şerif](#)

[Herkes İmtihanını Verecek!](#)

[Dünya Muhabbeti](#)

Zilzâl Sûre-i Şerif'inin Tefsiri (2)

[İlâhî Divan](#)

Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm

[Batn-ı Nahle Hadisesi](#)

"Eğer onların güçleri yetse, sizi dininizden döndürünceye kadar size karşı savaşa devam ederler." (Bakara: 217)

EVLİYÂ-İ KİRAM -kaddesallahu Esrârehüm- Hazerâtı'nın "Hâtemü'l-Evliyâ" Hakkındaki Beyan ve İfşaatları (123)

[Hüsâmeddîn Ali el-Bitlisî -kuddise sirruh- \(2\)](#)

Allah-u Teâlâ'nın Sevgililerinin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (58)

[Dâvûd bin Mahmûd Kayserî -kuddise sirruh- \(3\)](#)

"İlâhî vergilerin kendisine tertip edildiği ilâhî isimler, nebîlerin ve velîlerin dem'inin evlâtlarından bir oğul olan Şît Aleyhisselâm'a tahsis edilmiştir. Ancak, Hâtemü'l-velâye bundan müstesnâdır; zîrâ o, kemâlâtan yana zuhûr eden şeylerin tümünü Allah'tan alır."

("el-Matlâ'u Husûsi'l-Kilem fî Me'ânî Fusûsu'l-Hikem", Süleymâniye Ktp. Şehid Ali Paşa, nr.: 1242, vr. 34a)

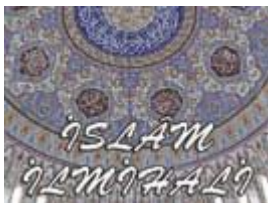
Tasavvuf'un Aslı Hakikat ve Marifetullah İncileri

[Zikrullah'ın Özü](#)

Allah-u Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri her şeye bir öz vermiştir, her şeyin bir özü vardır. Zikrullah'ın özü ise ledüñî olan "Nefes zikri"dir.

İSLÂM İLMİHALİ

[İstibrâ ve İstinca](#)

Küçük abdestten sonra sızıntı ve akıntıdan kurulanmaya "İstibrâ", büyük abdestten sonra temizlenmeye de "İstinca" denir.

ŞİİR

[Akşamlar!](#)

Bambaşka bu gece, bir ses bir seda,

Şahlanmakta çile, kan kusar ya da,
Dertlerin tabibi, Ekber'ül Hüdâ,
Akşamlar akşamlar garip akşamlar.

[İbtilâ ve İmtihan \(7\)](#)

"Resul'üm! Kulumuz Eyyub'u da an!
O Rabb'ine 'Doğrusu şeytan bana bir yorgunluk ve eziyet verdi.' diye nidâ etmişti." (Sâd: 41)

GÜNDEM

[İsrail ve ABD'den Uzaklaşmak Hayırlı Bir Durum](#) / Uğur Kara

Harpten, huzursuzluktan nemalanan, fitne-fesattan gıdalanın, hak ve adaletten nefret eden küresel bir şebekenin güdümündeki kanlı bir dünyada yaşıyoruz. Bu şebekenin yalan-dolan, kan-barut, para-ahlaksızlık, fitne-fesat, kara büyü-kara bilim ile inşa etmeye çalıştığı "Küresel Fesat Düzeni"; "Adalet, hak, hukuk" dediğiniz anda çatırdamaya başlıyor.

TARİHTEN SAYFALAR

[Ertuğrul Gâzi'nin Bithynia'daki Seferleri ve Sivas'ta Moğollar'a Karşı Kazandığı "Boğa-öyüğü Zaferi" \(2\)](#) / Hakan Yılmaz

Geçen ayki yazımızda Osmanlı rivâyetlerinin, Bithynia ucundan ayrılan Ertuğrul Gâzi'nin bundan sonra Kayseri-Sivas-Amasya havzasına doğru yönelip gazâ yolunu gözetlediğinden söz ettiğini belirtmiştik. Bu rivâyetleri doğrulayacak ve tamamlayacak şekilde; Osmanlı, Selçuklu ve Eyyûbî kaynakları Laskaridler'le mücâdelenin son yılı olan 1231'de Sivas yakınlarında bir Tatar saldırısının gerçekleştiğine açıkça işâret ederler. Bu saldırı üzerine Sultan Alâeddîn dokuz yıldır devam etmekte olan Bithynia seferini kaldırarak, bundan sonra Vatatzes'le barış yolunu tutacaktır.

EĞİTİM

[Bir "Hayır Dua"](#) / Canan Büşra Kara

| [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Bismillahirrahmanirrahim

"Allah-u zül-celâl vel-kemâl Hazretleri'ne; O'nun sevdiği ve beğendiği şekilde bitmez-tükenmez hamd-ü senâlar olsun.

Peygamberimiz Efendimiz'e, onun diğer peygamber kardeşlerine, hepsinin Âl ve Ashâb-ı kiram'ına, etbâına, ihsan duygusuyla kıyamete kadar onlara tâbi olup izinden gidenlere; sonsuzların sonsuzuna kadar salât-ü selâmlar olsun."

Muhterem Okuyucularımız;

Emanet; korumak ve saklamak için insana verilen maddî ve mânevî şeylerdir.

Kur'an-ı kerim'de ilâhî emanetin dağlara verildiği, ancak dağların bunu kabul etmediği beyan buyurulmaktadır:

"Biz emaneti göklere, yere ve dağlara teklif ettik de onlar bunu yüklenmekten çekindiler, korkup endişeye düştüler." (Ahzâb: 72)

Emanet göklerin, yerin ve dağların dayanamayacakları derecede ağır, yerine getirilmesi zor, mesuliyet getiren büyük bir yükür.

Âyet-i kerime'nin devamında şöyle buyuruluyor:

"İnsan ise o emaneti yüklendi." (Ahzâb: 72)

Allah-u Teâlâ'nın beşeriyete en büyük lütfu olan Muhammed Aleyhisselâm büyük bir dâvâyı omuzlarına yüklenmiş olduğu halde ortaya çıktı. Şirk ve dalâlet içinde yüzen beşeriyeti hidayet ve saâdete kavuşturmak için tek başına dâvete başladı.

İslâm, çeşitli hükümleriyle insanları dünya saâdetine ve âhiret selâmetine erdirmek için gelmiştir. Toplumun her türlü ihtiyaçlarını karşılayan tam ve mükemmel bir nizamdır. İslâm'ın gayesi bu olduğuna göre, hükümlerini birbirinden ayırmadan bir bütün olarak kabul etmek gerekir. Bir kısmını alıp bir kısmını terk etmek mümkün değildir. Böyle bir durum, İslâm'ın gerçekleştirmek istediği gayeye engel olur.

İslâm dini emirleri ve yasakları ile müminlere teslim olmaları, yaşamaları, şaşmamaları için Cenâb-ı Hakk'ın ve Resulullah Aleyhisselâm'ın ilâhî bir emanetidir. Hükümlerine kâmil bir şekilde uymak farzdır, uymayanlar emanete hıyanet etmiş olurlar.

Gerek dini ve gerekse dünyevî vazifeler de birer emanettir. Bu vazifelerin ehil olan kimselere, lâıyk olanlara verilmesi lâzımdır.

Hükümleri her zaman için toplumun seviyesinden üstün olup, toplum seviyesi ne kadar yükselirse yükselsin, İslâm'ın hükümleri o seviyeden daha üstündür.

Bu hükümler yılların, asırların değişmesiyle değişmeyip, bütün zaman ve mekana hitap eder. Zamanın geçmesi, asırların ilerlemesi, gelişmeler ve yenilikler İslâm hukukuna tesir edemediği gibi, kaideleri ve kaynakları değişiklik gerektirmeyecek bir şekilde konulmuştur.

Allah-u Teâlâ inanan kullarına istikamet üzerinde olmalarını, dosdoğru yolda sebat etmelerini farz kılmış, dininin gönderdiği gibi tatbik edilmesini emir buyurmuştur:

"Emrolunduğun gibi dosdoğru ol!" (Hûd: 112)

Doğruluk; bir müslümanın niyetinde, söz ve davranışlarında dürüst olması, yalandan ikiyüzlülükten uzak durması demektir.

İslâm'ın intişarından bu yana bu kadar zaman geçmesine rağmen, toplum düzeni defalarca değişip altüst olmuş, birçok yeni keşif ve icatlar bulunmuş, buna rağmen Allah-u Teâlâ'nın değişmez nizamı değişmemiş, hâlâ indiği şekliyle dimdik ayakta durmaktadır.

Nitekim bir Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Bu, dimdik ayakta duran bir dindir. Fakat insanların çoğu bilmezler." (Rûm: 30)

Ehliyet ve salâhiyeti olmayan, yapacağı işe hakkıyla vakıf olmayan bir kimse, bir işi üzerine alıp da lâıykıyla yapamazsa, bu da emanete hıyanettir.

Hadis-i şerif'lerde **emanete hıyanet etmenin kıyamet alâmetlerinden olduğu** haber verilmektedir. Diğer bir Hadis-i şerif'te ise kıyamet alâmeti olarak **"Emanetin ganimet bilineceği"** beyan edilmektedir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Bir kısmınız diğerlerine bir şey emanet ederse, güvenilen kimse kendisine emanet edileni yerine versin ve bu hususta Rabb'i olan Allah'tan korksun." buyuruyor. (Bakara: 283)

Hadis-i şerif'te ise:

"Emanet izzettir." buyuruluyor. (Münâvî)

Hududullah'a ve Sünnet-i Resulullah'a uymayıp nefis ve şeytanın yoluna girilirse hıyanet olur.

Öyle bir zamanda yaşıyoruz ki, bütün kötülüklerin bir bir ortaya çıktığı ve yapıldığı ahir zamanı, seyyiat zamanını yaşıyoruz. Dünya kurullalından beri kötülüklerin ayyuka çıktığı, haram ile helâl'in karıştığı böyle bir devir gelmiş değil.

Haram, yürüyen merdiven gibidir. Ayağını bastın mı bir daha yakayı kurtaramazsın. Seni alır, cehenemin dibine kadar götürür.

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- Efendimiz'in; **"Biz harama düşeriz korkusuyla helâlin onda dokuzunu terkederdik."** sözü ne kadar düşündürücüdür.

Hazret-i Allah'ın, Resulullah'ın ve onun varislerinin getirdiklerinin, bıraktıklarının emanet olduğunu bilelim; azmayalım, şaşmayalım! Allah'ımız bizi Emanet-i İlâhiye'ye hakkıyla riayet edebilmeyi, onların beğeneceği gibi olabilmeyi lütuf ve kereminden ihsan ve ikram etsin.

•

Bu ay içerisinde idrak edilecek olan **"Miraç ve Berat Kandilleri"**nizi tebrik eder, Cenâb-ı Hakk'tan hayırlara vesileler olmasını niyaz ederiz.

Bâki esselamü aleyküm ve rahmetullah...

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

"Allah Katında Din İslâm'dır." (Âl-i imrân: 19)

"Andolsun ki Resulullah Sizin İçin, Allah'a ve Ahiret Gününe Kavuşmayı Arzu Edenler ve Allah'ı Çok Zikreden Kimseler İçin Güzel Bir Numunedir." (Ahzâb: 21)

"Emrolunduğun Gibi Dosdoğru Ol!" (Hûd: 112)

"Ey İman Edenler! Hep Birden Tam Bir Teslimiyetle İslâm'ın Sulh ve Selâmetine Girin." (Bakara: 208)

"O Müminler ki, Emanetlerini ve Sözlerini Yerine Getirirler." (Müminûn: 8 - Meâric: 32)

İlâhi Emanete Sahip Çıkmakla İman Muhafaza Edilir!

Kur'an-ı kerim'de ilâhî emanetin dağlara verildiği, ancak dağların bunu kabul etmediği beyan buyurulmaktadır:

"Biz emaneti göklere, yere ve dağlara teklif ettik de onlar bunu yüklenmekten çekindiler, korkup endişeye düştüler." (Ahzâb: 72)

Emanet göklerin, yerin ve dağların dayanamayacakları derecede ağır, yerine getirilmesi zor, mesuliyet getiren büyük bir yükür.

Âyet-i kerime'nin devamında şöyle buyuruluyor:

"İnsan ise o emaneti yüklendi." (Ahzâb: 72)

Allah-u Teâlâ'nın beşeriyete en büyük lütfu olan Muhammed Aleyhisselâm büyük bir dâvâyı omuzlarına yüklenmiş olduğu halde ortaya çıktı. Şirk ve dalâlet içinde yüzen beşeriyeti hidayet ve saâdete kavuşturmak için tek başına dâvete başladı. Nûr kaynağı Muhammedî güneş, karanlık ufukları aydınlattı...

İslâm dini emirleri ve yasakları ile bütün olarak ilâhi bir emanettir. Hükümlerine kâmil bir şekilde uymak farzdır, uymayanlar emanete hıyanet etmiş olurlar.

Gerek dini ve gerekse dünyevî vazifeler de birer emanettir. Bu vazifelerin ehil olan kimselere, lâıyk olanlara verilmesi lâzımdır.

Nitekim Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"Allah size emanetleri ehil olanlara vermenizi, insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emreder." (Nisâ: 58)

Allah-u Teâlâ rahmet ve merhametinin bir eseri olarak zararlı olan her türlü şeyi haram onun yerine ise güzel ve faydalı olan şeyleri helâl kılmıştır:

"O peygamber, kendilerine iyiliği emreder kötülükten meneder. Onlara temiz şeyleri helâl, çirkin şeyleri de haram kılar." (A'râf: 157)

Bu yasaklara riâyet etmeyenler dünyada şer'i cezalara, ahirette ise ilâhi azaba müstehak olurlar.

Nitekim Âyet-i kerime'de:

"Kim haksızlık ve zulüm ile bu yasakları işerse, biz onu cehenneme atacağız." buyuruluyor.
(Nisâ: 30)

İslâmiyet gizli veya açık harama giden bütün yolları kapatmıştır.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Nisâ Sûre-i şerifinin 59. Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Ey iman edenler! Allah'a itaat edin, Peygamber'e itaat edin ve sizden olan emir sahiplerine de."
(Nisâ: 59)

Bu Âyet-i kerime'yi size açalım:

"Allah'a itaat edin" ve **"Peygamber'e itaat edin"** emr-i şerifleri malûmdur ve bellidir. Fakat hemen arkasından **"Ulül-emre"** yani **"Emir sahiplerine"** itaat edin buyuruluyor.

Ulül-emre itaat, vekiline itaat demektir.

İtaat etmek imanı ve İslâm'ı muhafaza etmek demektir. İtaat etmek emanete, bıraktıklarına hıyanet etmemektir.

Emanet; korumak ve saklamak için insana verilen maddî ve mânevî şeylerdir.

Kur'an-ı kerim'de ilâhî emanetin dağlara verildiği, ancak dağların bunu kabul etmediği beyan buyurulmaktadır:

"Biz emaneti göklere, yere ve dağlara teklif ettik de onlar bunu yüklenmekten çekindiler, korkup endişeye düştüler." (Ahzâb: 72)

Emanet göklerin, yerin ve dağların dayanamayacakları derecede ağır, yerine getirilmesi zor, mesuliyet getiren büyük bir yükür.

Âyet-i kerime'nin devamında şöyle buyuruluyor:

"İnsan ise o emaneti yükledi. Çünkü insan çok zâlim ve çok cahildir." (Ahzâb: 72)

Allah-u Teâlâ'nın beşeriyete en büyük lütfu olan Muhammed Aleyhisselâm büyük bir dâvâyı omuzlarına yüklenmiş olduğu halde ortaya çıktı. Şirk ve dalâlet içinde yüzen beşeriyeti hidayet ve saâdete kavuşturmak için tek başına dâvete başladı.

Allah-u Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"Ey Peygamber! Biz seni bir şahid, bir müjdeci, bir uyarıcı, Allah'ın izniyle Allah'a çağırın ve nûr saçan bir kandil olarak gönderdik." (Ahzâb: 45-46)

Nûr kaynağı Muhammedî güneş, karanlık ufukları aydınlattı, hayata gençlik getirdi.

O insan şeklindeki canavarlar; bıçak bıçağa gelmiş, birbirlerinin kanına susamış, vahşi hayvanlar gibi dağılmış olan Araplar, birleşip tek bir vücut haline geldiler. İman şerefi ile müşerref, Kur'an nûru ile münevver oldular. Gönülleri ve bünyeleri ile birlikte, büyük bir teslimiyet dairesine girdiler.

Cahili âlim oldu, harpçisi sulhsever oldu. Fitne fesad deryasında yüzenler salâha erdi. Müfsidler muslih, bozguncular ıslah oldu. Yol kesenler yol gösterici oldu. Kin ve düşmanlıkları sevgi ve dostluğa,

bedevilikleri medeniliğe inkılâb etti. O ümmî peygamber onlara öyle bir ruh nefhetti ki, hiçbir şey ellerinden gelmeyen kimseler, baştan başa değişerek memleket idare eder oldular. Siyaset sahasında dünyada hiç esâmesi bile okunmayan çöl Arapları, cihanda misli görülmemiş bir izzetle ve şerefle; faziletli, azametli, şevketli idareler kurmaya muvaffak ve mübeşşer oldular, kısa zamanda İslâmiyet'i çok uzaklara kadar yaydılar. Allah'ın yüce adını yükselttiler. Gittikleri yerlere huzur ve saadet götürdüler. Adaletin temelini tesis ederek medeniyet nûrlarını yaygınlaştırdılar.

"Ey iman edenler! Allah'a ve peygambere hâinlik etmeyin." (Enfâl: 27)

Allah'a ve Resul'üne itaat ve teslimiyeti bırakmayın, istikametinizi bozmayın, hidayet yoluna muhalif olacak iş ve icraatlardan uzak olun, bir müslümanın duracağı yerde durun.

"Kendiniz bilip dururken emânetlerinize de hâinlik etmeyin." (Enfâl: 27)

Allah yolundan saptığınız anda her şey biter! Bu ihanetinizin en büyük zararı kendinize dokunur, en büyük ihaneti kendinize yapmış olursunuz. Dünyanız da ahiretiniz de mahvolur gider.

Allah-u Teâlâ inanan kullarına istikamet üzerinde olmalarını, dosdoğru yolda sebat etmelerini farz kılmış, dininin gönderdiği gibi tatbik edilmesini emir buyurmuştur:

"Emrolunduğun gibi dosdoğru ol!" (Hûd: 112)

Doğruluk; bir müslümanın niyetinde, söz ve davranışlarında dürüst olması, yalandan ikiyüzlülüğten uzak durması demektir.

İslâm, çeşitli hükümleriyle insanları dünya saâdetine ve âhiret selâmetine erdirmek için gelmiştir. Toplumun her türlü ihtiyaçlarını karşılayan tam ve mükemmel bir nizamdır. İslâm'ın gayesi bu olduğuna göre, hükümlerini birbirinden ayırmadan bir bütün olarak kabul etmek gerekir. Bir kısmını alıp bir kısmını terk etmek mümkün değildir. Böyle bir durum, İslâm'ın gerçekleştirmek istediği gayeye engel olur.

Hükümleri her zaman için toplumun seviyesinden üstün olup, toplum seviyesi ne kadar yükselirse yükselsin, İslâm'ın hükümleri o seviyeden daha üstündür.

Bu hükümler yılların, asırların değişmesiyle değişmeyip, bütün zaman ve mekana hitap eder.

Zamanın geçmesi, asırların ilerlemesi, gelişmeler ve yenilikler İslâm hukukuna tesir edemediği gibi, kaideleri ve kaynakları değişiklik gerektirmeyecek bir şekilde konulmuştur.

İslâm'ın intişarından bu yana bu kadar zaman geçmesine rağmen, toplum düzeni defalarca değişip altüst olmuş, bir çok yeni keşif ve icatlar bulunmuş, buna rağmen Allah-u Teâlâ'nın değişmez nizamı değişmemiş, hâlâ indiği şekliyle dimdik ayakta durmaktadır.

Nitekim bir Âyet-i kerime'de şöyle buyurulmaktadır:

"Bu, dimdik ayakta duran bir dindir. Fakat insanların çoğu bilmezler." (Rûm: 30)

Bilmeden hevâlarının heveslerinin peşinde koşarlar ve dosdoğru yoldan ayrılırlar.

Ashâb-ı kiram'dan bir zât **"Yâ Resulellah! İslâmiyet hakkında bana öyle bir söz söyle ki, o hususta sizden başka hiçbir kimseden sormaya ihtiyacım kalmasın."** diye sorduğunda Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Allah'a iman ettim de, sonra da dosdoğru ol!" buyurdular. (Müslim)

Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

"Doğruluk iyiliğe götürür, iyilik de cennete götürür." (Buhârî)

"Yazıklar olsun o adama ki, derviş hırkası giyer de kavi ve fiili birbirine muhâlif olur." (Münâvî)

"Yazıklar olsun o şahsa ki, lisan ile Cenâb-ı Allah'ı çok zikreder, fiile gelince şerâtin emrinin aksini irtikab ile Allah'a âsî olur." (Münâvî)

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh-den rivayete göre, şöyle buyurmuştur:

Günün birinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in huzurunda bulunduğumuz sırada aniden bir adam çıkageldi. Elbisesi bembeyaz, saçları simsiyahtı, üzerinde hiçbir yolculuk eseri görülüyordu. Hiçbirimiz onu tanımiyorduk.

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-in önüne oturdu, dizlerini dizlerine dayadı, ellerini iki dizinin üzerine koydu ve "Yâ Muhammed! İslâm nedir, bana söyle!" dedi.

Resulullah Aleyhisselâm:

"İslâm; Allah'tan başka ilâh olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Resul'ü olduğuna şahadet etmen, namazı dosdoğru kılman, zekâtı vermen, Ramazan orucunu tutman ve yoluna gücün yeterse Beytullah'a haccetmendir." *buyurdu.*

O yabancı adam "Doğru söylüyorsun!" dedi. "Hem soruyor hem de tasdik ediyor" diye hayret ettik.

Sonra "İman nedir, bana söyle!" dedi.

Resulullah Aleyhisselâm da:

"İman; Allah'a, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, ahiret gününe, kadere yani hayır ve şerrin Allah'tan olduğuna inanmandır." *buyurdu.*

O adam yine "Doğru söylüyorsun!" dedi. Devamla "İhsan nedir?" diye sordu.

Resulullah Aleyhisselâm:

"İhsan, Allah'a sanki O'nu görüyormuşsun gibi ibadet etmendir. Her ne kadar sen O'nu göremiyorsan da O seni görüyor." *buyurdu.*

O yine "Doğru söylüyorsun!" dedi. Sonra "Kıyametin ne zaman kopacağını bana haber ver!" diye sordu.

Resulullah Aleyhisselâm "Bu hususta kendisine sorulan kimse, sorandan daha bilgili değildir." buyurdu.

"O halde bana alâmetlerinden haber ver!" deyince Resulullah Aleyhisselâm şöyle buyurdu:

"Cariyenin efendisini doğurması, yalın ayak, üstü çıplak ve fakir koyun çobanlarının yüksek binalar yapmakta birbirleriyle yarışmalarıdır."

Sonra o yabancı kimse çıktı gitti. Ben epeyce bir müddet kaldım. Sonra Resulullah Aleyhisselâm bana "Yâ Ömer! Sual soran bu zâtın kim olduğunu biliyor musun?" buyurdu. "Allah ve Resul'ü bilir." dedim.

Buyurdu ki:

"O Cebrâil Aleyhisselâm idi. Size dininizi öğretmeye geldi." (Müslim)

Hazret-i Allah'ın katında kabul edilen din İslâm'dır. O'na varan yol budur.

İslâm, müminlere teslim olmaları, yaşamaları, şaşmamaları için Cenâb-ı Hakk'ın ve Resulullah Aleyhisselâm'ın emanetidir.

İslâm Dini Emir ve Yasaklarıyla Büyük Bir Emanettir.

İslâm dini son ve ekmel bir dindir. Hazret-i Allah'ın katında makbul olan, seçip beğendiği, rızâsının, hoşnutluğunun olduğu din İslâm'dır.

"Allah katında din İslâm'dır." (Âl-i imrân: 19)

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Bugün sizin dininizi kemâle erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslâm'ı beğendim." buyuruyor. (Mâide: 3)

İslâm'dan yüz çevirip bir başka din arayan kimse, faydalıyı kaybedip büyük bir zarara düşmüştür.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde kendisine inanan ve Resul'ünü tasdik eden kullarına; İslâm'ın bütün hükümlerini benimsemelerini, buyruklarını uygulamalarını, yasaklarını terketmelerini emir buyuruyor:

"Ey iman edenler! Hep birden tam bir teslimiyetle İslâm'ın sulh ve selâmetine girin." (Bakara: 208)

Allah-u Teâlâ'ya gerçek mânâda teslim olun, hem dışınızla hem içinizle O'na itaat edin. İslâm'a bir başka şeyi karıştırmayın.

İslâm bir bütündür. Hükümlerinden hiçbiri birbirinden ayrılmaz.

Ayrıca bu Âyet-i kerime müminleri ittifak ve ittihadada dâvet etmekte, tefrikadan bölücülükten şiddetle sakındırmaktadır.

İslâm dini Allah-u Teâlâ'nın emridir ve Hazret-i Adem Aleyhisselâm'dan beri gelir.

Bu din Allah'ın kullarına hüccetidir. Bu dinin kitabı olan Kur'an-ı kerim ise; Allah-u Teâlâ'nın emir ve nehiyelerini vaz eden ilâhi bir kitap, Rabbani bir hitaptır.

Hazret-i Allah Kelâm-ı kadim'inde Resul'üne hitap ederek şöyle buyurur:

"Gerçekten bu Kur'an insanları en doğru yola götürür ve sâlih amellerde bulunan müminlere de kendileri için büyük bir mükâfat olduğunu müjdeler." (İsrâ: 9)

Bu dinin elçisi Hazret-i Muhammed Mustafa -sallallahu aleyhi ve sellem- ise Hazret-i Allah'ın yeryüzündeki mahlûkatına bir merhametidir, lütfudur. Onunla kullarına rahmet eder.

"Andolsun ki, Allah müminlere büyük bir lütufta bulunmuştur. Çünkü onlara Allah'ın âyetlerini okuyan, kendilerini tertemiz yapıp arıtan, Kitap ve hikmeti öğreten kendi içlerinden bir peygamber göndermiştir." (Âl-i imrân: 164)

Allah-u Teâlâ'nın varlığına, birliğine inanan, Hazret-i Muhammed Aleyhisselâm'a, getirdiğine ve onun Sünnet-i seniye'sine gönülden inanıp teslim olanlara mümin denilir.

Âyet-i kerime'de:

"Siz beşeriyet için meydana çıkartılmış en hayırlı bir ümmetsiniz. İyiliği emreder kötülükten vazgeçirmeye çalışırsınız ve Allah'a inanırsınız." buyuruluyor. (Âl-i imrân: 110)

Hazret-i Allah'a, Kitabullah'a ve Resulullah'a gönülden inanmak ve iman etmek bu imanın icabı olarak da güzel ahlâk sahibi olmak, amel-i sâlih işlemek, işte mümin olmanın vasfı budur.

Bu ilâhi düstura riâyet edip ahlâkî fermanlara uygun hareket edenler, ahlâkın yüksek payesine vâsıl olarak hürmete lâıyk bir millet olmuşlar, allâmeler ve en yüksek medeniyetin yetiştirebileceği en büyük insanlar vücuda getirebilmişlerdir.

Dünya tarihinde eşi ve emsali görülmemiş bir insanlık göstermişler, muazzam ve muhteşem devletler kurmuşlar, adaletli hükümdar, kumandan ve idareciler yetiştirmişler, Allah'ın dinini yaşamak ve yaymak için can ve mal vermişler, her alanda insanlık âlemine yeni buluşlarla, keşiflerle örnek olup, hayırlı hizmetler etmişler, hülâsa insanlığa medeniyeti öğretmişlerdir.

Güzel ahlâkı, fazilet ve meziyeti, edep ve hayâyı, hürmet ve saygıyı, sevgi ve merhameti, hak ve adaleti, nezaket ve nezafeti, fitne ve fesattan uzak durmayı, birlik ve beraberliği öğretmişlerdir.

Zira onlar Hazret-i Resulullah'a tam iman etmiş, ona ve getirdiği Hazret-i Kur'an'a gönülden teslim olmuşlardır, onunla hemhaldirler.

"Andolsun ki Resulullah sizin için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı arzu edenler ve Allah'ı çok zikreden kimseler için güzel bir numunedir." (Ahzâb: 21)

O Resulullah Aleyhisselâm ki insanlık âlemine, İslâmiyet'i, insanıyeti öğretmiş, şirk ve dalâlet içinde yüzen beşeriyeti hidayet ve saâdete kavuşturmuştu.

Zulüm yerine adâlet, bedevilik yerine medeniyet, cehalet yerine ilim ve fazilet, sefalet yerine asalet ve bereket gelmişti. İnsanlık âlemine hem dünya saadetinin hem ahiret selametinin kapılarını açtı.

İşte o müstesna Hatemü'l-Enbiya Resulullah Aleyhisselâm sosyal adaleti tesis eden, güzel ahlâkı tamamlayan bir hâl ile insanlığa yaratılış gayesine matuf güzellikleri öğretti. İlim, irfan, edep, ahlâk, fazilet ve ismet gibi erdemleri ve İslâm kardeşliğini yaşayıp yaşattığı gibi, her alanda; tıp, astronomi, ekonomi, matematik, fizik, kimya, tarih ve bütün alanlarda örnek oldu. Bilinmeyenleri öğretti. Bugün ilim onun 1400 yıl önceki beyanlarını yeni keşfediyor.

Ahlâkı hamide denilen güzel ahlâkı getirdi. Edep, hayâ, hilm, cömertlik, şükür, merhamet, af ve müsamaha gibi güzel huyları, dürüst olmayı, doğruluğu, yalan konuşmamayı, söz verilince durmayı, emanete hıyanet etmemeyi, ahlâkı, kalp temizliğini öğretti.

Kibirden kaçınmayı, tevazu sahibi olmayı, aza kanaat getirmeyi, sabırlı olmayı, tevekkül etmeyi, söz taşımamayı, gıybet etmemeyi, adaleti gözetmeyi, zekâtı ve öşürü vermeyi, haram yememeyi, fuhuş ve zinâdan, kumar ve içkiden, hırsızlık ve arsızlıktan, riyâ ve gösterişten, hülâsa kötülüklerin cümlesinden kaçmayı öğretti.

Ana-babaya itaat etmeyi, her zaman hüsn-i zan beslemeyi, iyi davranışlarda bulunmayı, dini ve vatani için can ve malın verilmesi gerektiğini öğretti.

Ahkâm-ı ilâhi'ye sınıksız sarılmayı, Sünnet-i seniye'ye ittiba etmeyi, imandan taviz vermemeyi, İslâm'ın beş şartı olan; Namaz, Oruç, Hacc, Zekât ve Şehadet'i öğretti.

Komşusu aç iken tok yatmamayı, hediyeleşmeyi, akrabayı ziyaret etmeyi, muhtaçlara yardım etmeyi, fakirleri okşamayı, yetimlere iyilik etmeyi öğretti.

Âyet-i kerime'de şöyle buyuruluyor:

"O peygambere uyun ki doğru yolu bulasınız." (A'râf: 158)

Hazret-i Resulullah en güzel örnektir, onu örnek alan kurtulmuştur.

Allah-u Teâlâ'ya kul ve Resulullah Aleyhisselâm'a ümmet olabilmek için; O'nun emirlerine itaat, nehiyelerinden içtinap etmelidir. Ve Resulullah Aleyhisselâm'ın ahlâkı ile ahlâklanmak, tabiatı ile tabiatlanmak gerekiyor. İslâm laf işi değildir. İmandan sonra hemen amel-i sâlih geliyor.

Âyet-i kerime'de:

"İman edenler ve amel-i sâlih işleyenler." buyuruluyor. (Asr: 3)

Resulullah Aleyhisselâm Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

"Allah sizin suretlerinize ve mallarınıza bakmaz, kalplerinize ve amellerinize bakar." (Müslim)

İlâhî hükümlere riâyet ettikçe insan her zaman faziletlidir, neciptir. Çünkü mükerrem olarak yaratılmıştır.

Emanet-i İlâhi:

Şu iki Âyet-i kerime'de Cenâb-ı Hakk birçok esrarını gizlemiş Ümmet-i Muhammedi sadakât ve teslimiyet, itaat ve hürmet, sevgi ve saygı gibi hususlarda ikaz etmiş, azmamaları, şaşmamaları, taşmamaları için tembihte bulunmuştur:

"Biliniz ki Resulullah aranızdadır. Şayet o birçok işlerde size uysaydı, mutlaka sıkıntıya düşerdiniz. Fakat Allah size imanı sevdi ve onu kalplerinizde süsledi. Küfrü, fıskı ve isyanı da çirkin gösterdi. İşte doğru yolda olanlar bunlardır." (Hucurât: 7)

"Size Allah'ın âyetleri okunurken ve aranızda O'nun Resul'ü bulunurken nasıl küfre dönersiniz? Kim Allah'a sınıksız sarılırsa, muhakkak ki o doğru bir yola iletilmiştir." (Âl-i imrân: 101)

Bu tecelliyat el'an devam edegelmektedir.

Allah-u Teâlâ kullarına tevdi ve ihsan ettiği en büyük emaneti olan **"Zâtî ilâhi tecelli"**sini Hâtemü'l-evliyâ'ya tahsis etmiş; bu emanet-i ilâhi doğrudan doğruya bir miras olarak Hâtemü'l-enbiyâ'dan Hâtemü'l-evliyâ'ya intikâl etmiştir. Onun ilminin, peygamberlere ve velilere kaynak olan velâyetinin, vazifesini icra ederken gördüğü ilâhi teyidin üstünlüğü ve fazileti hep bu emanet-i ilâhidan ileri gelir.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurmaktadır:

"Biz emaneti göklere, yere ve dağlara teklif ettik de onlar bunu yüklenmekten çekindiler, korkup endişeye düştüler. Onu İnsan yükledi." (Ahzâb: 72)

"Sana Rabb'in, sen râzı oluncaya kadar verecek." (Duhâ: 5)

"O sizi seçti." (Hacc: 78)

Allah-u Teâlâ bu ilâhi emanetin kimlerde bulunduğunu beyan etmek üzere Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Sonra biz o kitabı kullarımızdan beğenip seçtiklerimize miras bıraktık." (Fâtır: 32)

Senden sonra ümmetinden olan kullarımızın içinden seçip beğendiğimiz, süzüp çıkardığımız kulları ona vâris kıldık. Senin ümmetin en ileri süzme ümmet olduğu gibi, onların içinde en seçkinleri de bu **"Vâris"**lerdir.

Allah-u Teâlâ'nın bu mirası kime bıraktığı burada belli oluyor. Zaten bütün bu icraatlar bu mirastan ötürü değil midir?

Allah-u Teâlâ bâtinî ilim verdiği kimseler hakkında Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurur:

"Kur'an kendilerine ilim verilen insanların kalplerinde parıldayan apaşikâr âyetlerdir." (Ankebût: 49)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz hiç okuma-yazma bilmiyordu, nübüvvet verilmeden önce onun herhangi bir hazırlık yaptığını da hiç kimse görmemişti. Böyle olduğu halde geçmişin ve geleceğin ilimlerini içinde toplayan Kur'an-ı kerim gibi bir kitabı getirmesi ve onu beşeriyete sunması, Allah tarafından gönderildiğinin apaçık delilidir.

Hâtem'ül-enbiyâ -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'den sonra vahiy kesilmiş, ilham kapısı ise açık kalmıştır. Din kıyamete kadar bâkidir. İnsanların yeni bir dine ihtiyaçları yoktur. Fakat zamanla vesveselere dalıp arzu ve heveslere kapıldıkları için, hakikati hatırlatmaya, ruhlarını kuvvetlendirmeye ihtiyaçları vardır.

Bâli-i Sofyavî -kuddise sırruh- Hazretleri **"Fusûsu'l-Hikem Şerhi"**nde Hâtemü'l-evliyâ'yı:

"Zâtiyet hazinelerinin anahtarlarını elinde bulunduran zât..." olarak vasıflandırmıştır. ("Şerh-i Fusûsu'l-Hikem li'l-Bâli", s. 39)

Yani **"Allah-u Teâlâ emânât-ı ilâhîyi ona bırakmış!"** diyor.

Allah-u Teâlâ onun velâyetini öyle yaratmıştır ki, bütün velilere verdiği hâli, ahvâli, tecelliyâtı... hepsini onda cem etmiştir. Niçin? Onu sevdiği için. Allah-u Teâlâ Hâtemü'n-nebi'ye **"Habibim!"** dedi. Bu bir intikal olduğu için bu sevgi de intikal eder. Sevmeseydi zaten iki kandil yaratmazdı.

Onlar bu sırrı o zaman görmüşler. Allah-u Teâlâ dilediği esrarını ona bildirir, o da o hazinedekileri görür, göre göre bilir. Anahtar elinde çünkü. Yani ilâhi esrâra ait olan sırları o açar, Allah-u Teâlâ'ya ait gizli sırları o ifşa eder.

Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri **"Hatmü'l-Evliyâ"** kitabının 9. Bölüm'ünde şöyle buyuruyorlar:

"Bütün velilerin kalpleri Allah'ın celâliyle birleşir, hepsi tek bir kişinin kalbi üzerinde bulunur."

Nitekim Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- onunla ilgili olarak şöyle buyurmuştur:

"Ümmetinden yetmiş bin kişi hesapsız olarak cennete gireceklerdir. Onların kalpleri bir adamın kalbi üzerindedir." (Buhârî, c. 8, 124; Müslim, İman 371-372)

Onlar, kalpleri O'ndan gayrı her şeyden uzaklaşıp, tek bir kalp gibi birbirine bağlanmaları nedeniyle birleşip böyle olmuşlardır."

Gayeleri bir. Ne idi gaye? Allah! Hedef O olduğu için, o hedefe göre yönelmişlerdir. Yetmiş bin kişi amma, bir kişinin yönelmesi gibi yetmiş bin kişi yönelmiş.

Bu bir gönül işidir. Muhabbet erbâbının işi başka. Bunlar hesaplarını dünyada verenlerdir. Dünyada hesaplarını bitirmişler, Allah-u Teâlâ defterlerini kaldırmış, orada onlara hesap sormayacak.

O öyle murad etmiş, hep oradan geliyor. Sermayedir o işi yaptıran. O lütfetmedikçe kuldan hiçbir şey husule gelmez.

Çünkü O Ganî'dir, biz fakiriz. O bir kişiye tecellî eder amma, binlerce kişi istifade eder.

Onun için fakir der ki: "*Hakk ile olalım, Hakk ile ölelim!..*"

Muhyiddîn İbnü'l-Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri Hâtemü'l-veli hakkında:

"Hiç şüphe yok ki o, herkesin kendisine muhtaç olduğu bir Seyyid'dir." buyuruyor. (Ankâ-i Muğrib fî Ma'rifeti Hatmü'l-Evliyâ ve Şemsü'l-Mağrib)

Emanet-i ilâhi onda olduğu için, O koyduğu için...

Hazret başka bir ifşaatında bu emanet-i ilâhi'den "**Bu ilim, ilm-i billâh'ın âlâsıdır. Bu ilim, ancak peygamberlerin ve velilerin sonuncusuna verilmiştir.**" buyurarak Hâtem-i nebi'nin ve Hâtem-i veli'nin ilminin verilme olduğunu onların kalplerine emanet edildiğini işaret buyuruyorlar. ("Fusûsu'l-Hikem" s: 43)

Emânet-i Kübrâ'yı, En Büyük Emânet'i Taşıyan Cevher-i Yektâ:

Bandırmalı-zâde Mustafa Hâşim Efendi -kuddise sırruh- Hazretleri "**Vâridât-ı Mensûre**"de yer alan başka bir beyânında, İlâhî ilme mazhar olan Hâtemü'l-evliyâ'nın "**Emânet-i kübrâ**"yı, yâni "**En büyük emânet**"i taşıdığına işâret etmiş; onun yalnız bâtinî verâset yönünden değil, nesep itibâriyle de Hâtemü'l-enbiyâ'nın vârisi olduğunu ifşâ etmiştir:

"Bâtındaki beş hissini her biri bir cevherdir; beş hâssası vardır, her bir hâssasına da bir isim verilir.

Bir mertebe tâbir eylerler ki, o Cevher-i yektâ daha önce yukarıda zikrolunan 'ilm-i İlâhî'nin elbisesidir, ağacın tohumunun zuhur ettiği mezrâlardır ve 'Emânet-i kübrâ'; yâni 'En büyük emânet' de odur. Nübüvvet sûretleri ve velâyet sûretleri elbisenin değişmesinden ibârettir. Sûretler mertebeleri üzere nice dursa, İlm-i İlâhî'nin hâmilî (taşıyıcısı) Hâtemü'l-evliyâ'dır; sırca (bâtin itibâriyle) da, nesilce (soyca) da Hatmü'l-enbiyâ'nın vârisidir.

'Allah îmân edenlerin Velî'sidir.' (Bakara: 257) sırrı, bu söz için âdil bir şahiddir. İyi anla!.." ("Envârü'l-Melâmiyyûn", Millet Ktp. Ali Emîrî, Manzum, Mecmû'a, nr.: 737, vr. 151^b-152^a)

Her zaman diyoruz ki, hep O, hep O'ndan, kişide bir şey yok. Hep verilme... Öyle murat etmiş.

Muhyiddîn İbnü'l-Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri, Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin "**Hatmü'l-Evliyâ**"da sorduğu soruları cevaplandırmak için yazdığı "**el-Cevâbü'l-Müstakîm**" isimli eserinde; bu sorulardan on üçüncüsü olan: "**Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- Hâtemü'n-nübüvvet'e hak kazandığı gibi, Hâtemü'l-evliyâ olmaya kim hak kazanmıştır?**" sorusuna şu cevabı vermiştir:

"Buna hak kazanan, ceddine (yani Muhammed Aleyhisselâm'a) çok benzeyen bir kimsedir. O Arapça'yı pek iyi konuşamaz, fakat ahlâkı hususunda ondan farklı da olmaz." ("el-Cevâbü'l-Müstakîm ammâ Se'ele anhü et-Tirmizî el-Hakîm", Beyazıt Devlet Ktp. nr.: 3750 vr. 242^b)

Demek ki onun nesebi asaleten geliyor ve bu asalet en asillerden geliyor, aynı zamanda bu geliş vekâleten oluyor.

O da oluyor, bu da oluyor. Yani isterse onun neslinden, isterse seçtiği kuldan veriyor. O Allah-u Teâlâ'ya âit bir iştir. Onu da yürüten O, bunu da yürüten O.

Onun nesebi asaleten olduğu için çok yüksek oluyor. Fakat ona merbudiyet de asaleten olduğu zaman oraya çıkabiliyor. Hem asalet hem vekâlet birleşmiş oluyor.

Hülâsa olarak hepsi Resulullah Aleyhisselâm'ın iyâlidir. Kimisi Sıddîkiyye yolundan gelir, kimisi de Hazret-i Ali -kerremallahu veche- Efendimiz'in yolundan gelir. Bazen her ikisinin bir kimsede cem olması da mümkündür. Yani hem zâhirî nesep itibariyle Hazret-i Ali -kerremallahu veche-ye hem de mânevî nesep itibariyle Sıddîk-ı Ekber -radiyallahu anh-a varırlar. İşte bunlar Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in hem nübüvvet, hem de velâyet hâline sahiptirler.

Mânen öyle yakınlık var ki, en yakından da yakındır ve bu yakınlık kıyamete kadar bir yoldan devam eder. Her fazilet, her meziyet o Nûr-i Muhammedî sayesinde.

Bu yol has bir yoldur, Sıddîkiyet yoludur. Velâyet yolu, Hâtem'lik yoludur. Bu hâtemlik, Hatemü'l-Enbiyâ ile Hatemü'l-Evliyâ'ya verilmiştir.

Bu nurun, bu ilâhî feyzin kaynağı Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'dir. Bu vazifeyi Sıddîk-ı Ekber -radiyallahu anh- ve Hazret-i Ali -radiyallahu anh- Hazerâtı'na teslim etti, yani onun buyurması ile yol devam etti, bu vazifeyi onlar gördüler. "**Hâfi**" olanı Hazret-i Ebu Bekir Sıddîk -radiyallahu anh- Efendimiz'den, "**Cehri**" olanı ise Hazret-i Ali -radiyallahu anh- Efendimiz'den intişar etmiştir. Gele gele bu nurun Hâtem-i velî'de bütünüyle yayılmasına vesile oldu.

Şöyle ki:

Muhyiddîn İbnü'l-Arabî -kuddise sırruh- Hazretleri: "**Ankâ-i Muğrib fi Ma'rifeti Hatmü'l-Evliyâ**" adlı eserinde; Hâtemü'l-evliyâ olan zâtla gizli bir perdenin ardından konuştuğunu ifşâ etmiş ve ona;

'Peki (velâyetin sizde olduğuna dâir) beraberinde tasdik edici bir yardımcın var mı?' diye sorduğunda:

"Ben Sıddîk-ı Ekber -radiyallahu anh-in halifesiyim, (kalplere) onun zikrini boşaltırım!" cevabını aldığını söylemiştir.

Yani ona verilen emaneti devren almış oluyor.

Şeyhü'l-Ekber -kuddise sırruh- Hazretleri'nin, husûsiyetle Hâtemü'l-evliyâ olan zâtın makâmını, alâmetlerini ve ayırt edici hususiyetlerini tespit etmek için yazdığı "**Ankâ-i Muğrib fi Ma'rifeti Hatmü'l-Evliyâ**" adlı kitabındaki ifâdesine göre:

"Onun 'Hâtemü'l-evliyâ'lığının tasdik edici alâmeti, Sıddîk-ı Ekber -radiyallahu anh-in halifelerinden biri olarak gönderilmesi ve onun zikrini tâlim ve telkin etmesidir." (sh. 48)

Nasıl ki Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Sıddîk-ı Ekber -radiyallahu anh- Hazretleri'ne zikrullahı tâlim ettiyse ve onun vekâletini yapıyorsa, o tâlimâtın vekâletini o da yürütecek. Çünkü ona Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz tâlim etti ve o tâlim ile yürüdü. Sonra bu tâlim ona intikal edecek ve bunu o yürütecek.

Bizim yolumuz tasavvuf üzerinde irşattır. Çünkü Hakîm et-Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri:

"Allah-u Teâlâ onun irşadını yayacak" buyuruyor.

İşte bu, bu mânâyı taşıyor.

Allah-u Teâlâ işte bu "**Emanet-i İlâhi**"yi Hâtemü'l-evliyâ'ya yüklemiş, taşıyacak gücü de bahşetmiştir. Bu ilâhi emaneti ondan başkasının taşıyabilmesi mümkün değildir.

Hâtemü'l-Evliyâ'dan Başkasının Taşıyamadığı Emanet:

Bandırmalı-zâde Seyyid Hâşim Mustafa el-Üsküdârî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Vâridât-ı Mensûre**" adlı eserinde; Hâtemü'l-evliyâ olan zâtın, "**İlmu'llâh**"ın hocası olan Resulullah Aleyhisselâm'ın aslından ve Hazret-i Ali -radiyallahu anh-in neslinden "**Mânevî hilâfet**"e vâris olarak zuhur edeceğini beyan buyurmuştur:

"Şimdi, ey tâlip! Râbbânî âlemi ve İlâhî esrârı izhâr etmek ve kavratmak için her ne mikdâr çaba ve gayret, sa'y ve ihtimâm eylesem, bahânesi olan ehle fayda ve yakîn gelmez, bilâkis daha ziyâde münevver olmuş ve muhabbet etmiş olur. Hemen talep ve rağbet edenlere lâzım olan budur ki; zikrolunan faydalı yön üzere, velâyet sırrının mertebeleri olan dört mertebedeki efrâd (ferdeleşmiş) zâtın eyleye ki, âlemin mürşidi ve İlâhî bir yol göstericidir.

Fahr-i Âlem, Sebeb-i veled-i benî-Âdem -sallallahu aleyhi ve sellem- Hazretleri saâdetle buyurdular ki:

'Benden sonra hilâfet yeryüzünde bulunan Hâşimoğulları'ndan nesep itibâriyle bana en yakın olanındır.' diye nice kere haber verdikleri farklı kitaplarda yazılıdır ve bu hilâfetten murâd üzerlerindeki ledün ilmi, hidâyete irşâd için olan hakîkî ve manevî hilâfettir. Zîrâ hâşâ, sümme hâşâ Sıdkıyyetin Hakikat'î (Hâtemü'l-enbiyâ) vehimle ve hayâlde haber vere, sonra tersi zuhûr ede!.. Eğer murâdları zâhirî hilâfet olsaydı öyle zuhûr ederdi. Lâkin onların murâdı mânevî hilâfet ile ilgiliydi ki öyle zuhûr eyledi. İyî anla!...

Zâhirî hilâfet mânevî hilâfetin gölgesidir. İlâhî halîfeye, kâmil merde mânevî akid ile nefsi bağlamak, Ehlullâh'ın malûmları olan bir sırdır. Bu sözlerden murâd, İlmullâh'ın hocası, İlâhî halîfe âleminin mürşidi olan Resul-i Ekrem'in hânedânından ve İmâm-ı Ali -radiyallahu anh-nesli-pâklerinden olur, Hâtemü'l-enbiyâ'nın ilmüne vâris olan Hâtemü'l-evliyâ'dır." ("Vâridât-ı Mensûre", Millet Ktp. Ali Emîrî, Manzum, Mecmû'a, nr.: 737, vr. 153^b)

"Hâtemü'l-evliyâ"lık hem nesep itibârı ile hem de mânevî yol ciheti ile birleşiyor. Bu hususlar gizlidir, beşerin idrâkinin dışındadır. Allah-u Teâlâ dilediğini dilediğine veriyor.

Hazret; "**Zâhirî hilâfet mânevî hilâfetin gölgesidir. İlâhî halîfeye, kâmil merde mânevî akid ile nefsi bağlamak, Ehlullâh'ın malûmları olan bir sırdır.**" buyuruyor.

Allah ehli olan Evliyâullah Hazerâtı mânevî akitle bu zâta bağlıdır. Onlar ona bağlılıkta samimidirler, bunu ibraz etmişlerdir, söz vermişlerdir.

Emanet İzzettir!

Huzeyfe -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şerif'lerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz emanetin verilmesini anlattıktan sonra bu emanetin (yani din duyguları, adalet ve emniyet umdelerinin) nasıl yok olacağını şöyle haber vermişlerdir:

"Bir kişi azıcık uyur. O uyurken kalbinden emanet hissi çekilip alınır da; emanetin eseri (izi ve yeri), rengi uçuk bir nokta halinde yanık yeri gibi kalır. Sonra o yine uyur, bu defa emanetin izi (geri kalan kısmı da) alınır. Bunun eseri ve yeri de balta sallayan bir işçinin avucundaki bere kabarcığı gibi kalır.

Şu halde (o mübarek) emanet, senin ayağına düşürdüğün bir kıvılcımın düştüğü yeri şişirtip, senin onu bir kabarcık halinde görmene gibidir. Halbuki bu kabarcıkta (vücudun hayatî açısından) bir önemi yoktur. Bu eser, siyahlıktan daha kötüdür.

Kalplerden emanet böyle silindikten sonra insanlar alış-verişe devam ederler, fakat içlerinde emaneti doğruca yerine getirecek kişi zor bulunur. 'Filân oğullarından emin bir kişi varmış, ne akıllı, ne tedbirli, ne zarif, ne kahraman adamdır, Allah'tan çekinir.' derler. HALBUKİ ONUN KALBİNDE ZERRE KADAR İMAN YOKTUR." (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 2039 - İbn-i Mâce: 4053)

İmansız olarak yaşarlar, bütün iş ve icraatları gösterişten ibarettir. Diğer taraftan dinin yıkılmasına sebep olacak iş ve icraatlar yaparlar. Bu icraatlarını dindenmiş gibi göstermek isterler.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde buyurur ki:

"O gün ki, ne mal fayda verir ne de oğullar... Meğer ki Allah'a tamamen salim ve temiz bir kalp ile gelenler ola." (Şuara: 88-89)

Kalbin ıslahı çok mühimdir, çünkü bütün azalar onun emrindedir.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"İyi bilin ki insanda bir et parçası vardır, o iyi olursa bütün ceset iyi olur. O bozulursa bütün ceset ifsad olur. O et parçası kalptir." (Buhârî)

Kötülüklerden ve günahlardan uzaklaşan bir kalp saâdete erip felâh bulduğu, Allah katında makbul olduğu gibi; mâsiyetlere daldığı zaman, şehvet ve lezzetlere dalıp hayvanî sıfatlarla örtüldüğü zaman, o nispette Allah'tan uzaklaşır.

Bir Hadis-i şerifte de şöyle buyuruluyor:

"Kalp bir hükümdardır ve kalbin askerleri vardır. Eğer hükümdar bozulursa askerler de bozulur, iyi olursa askerler de iyi olur." (C. Sağır)

Kalp nurlandığı zaman nûru bütün uzuvlara dağılır, uzuvlardan sadır olan kötülüklerin kaynağı ise yine kalptir.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz diğer bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Kalpler dört sınıfa ayrılır:

- 1. Tertemiz bir kalptir ki, içinde alev alev yanan bir lâmba vardır. Bu müminin kalbidir.**
- 2. Simsiyah kesilmiş ve döndürülmüş kalptir. Bu kâfirin kalbidir.**
- 3. Kılıflı ve kılıfının ağzı bağlanmış kalptir. Bu münafığın kalbidir.**
- 4. Terkedilmiş, yüz çevirilmiş kalptir ki, iman da nifak da vardır.**

İman bu kalpte, temiz suyun yeşillendirip çoğalttığı bakla gibidir. Nifak ise irin ve sarı suyun geliştirip büyüttüğü çıban gibidir. Binaenaleyh bu iki maddeden hangisi üstün gelirse, onunla hükmedilir." (Ahmed bin Hanbel)

"Kıyamet ne zamandır?" diye soran bir zâta Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurdular:

"Emanet yitirildiği zaman kıyameti bekle! İşler ehil olmayanlara verilince kıyameti bekle!" (Buhârî. Tecrîd-i sarîh 54)

Ebu Zerr-i Gıfârî -radiyallahu anh- **"Yâ Resulellah! Beni bir göreve tayin etmez misin?"** diye sorduğunda, mübarek ellerini omuzuna koyarak şöyle buyurdular:

"Yâ Ebu Zerr! Sen zayıfsın, vazife ise emanettir ve kıyamet gününde rüsvaylıktır ve pişmanlıktır. Ancak bu emaneti hakkıyla alıp yürütenler müstesnâ." (Müslim)

Ehliyet ve salâhiyeti olmayan, yapacağı işe hakkıyla vakıf olmayan bir kimse, bir işi üzerine alıp da lâyıkiyle yapamazsa, bu da emanete hıyanettir.

Hadis-i şerif'lerde **emanete hıyanet etmenin kıyamet alâmetlerinden olduğu** haber verilmektedir. Diğer bir Hadis-i şerif'te ise kıyamet alâmeti olarak **"Emanetin ganimet bilineceği"** beyan edilmektedir.

Emanet; korumak ve saklamak için insana verilen maddi ve mânevi şeyler demek olduğu için Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde:

"Bir kısmınız diğerlerine bir şey emanet ederse, güvenilen kimse kendisine emanet edileni yerine versin ve bu hususta Rabb'i olan Allah'tan korksun." buyuruyor. (Bakara: 283)

Hadis-i şerif'te ise:

"Emanet izzettir." buyuruluyor. (Münâvî)

Ücret veya maaş karşılığında çalışan kimsenin yapacağı işi hakkıyla yapması, mesuliyetini bilmesi emanettir. Yanında çalıştığı kimsenin izni olmaksızın işi gevşek tutarsa, işe geç gelir veya erken paydos ederse, emanetin hilâfına hareket etmiş olur.

Başkasının malını haksız olarak yemenin haram yollarından birisi de rüşvettir. Hangi şekilde ve hangi isim altında bulunursa bulunsun dinimiz rüşveti yasaklamıştır.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Âyet-i kerime'sinde:

"Aranızda birbirinizin mallarını haksız sebeplerle yemeyin, bildiğiniz halde günaha girerek insanların mallarından bir kısmını yemek için onu hâkimlere (rüşvet yolu) aktarmayın." buyuruyor. (Bakara: 188)

Allah'ın gadabını gerektirecek kadar kötü olan rüşveti alan da veren de, hatta vasıta olan da günaha eşittir.

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Amirlerin aldığı hediye haram, kadıların rüşvet kabulü ise küfre yakın bir günahdır." (Camiüssağır)

"Hükm-ü şer'iyi infâz için hâkimin aldığı rüşvet kendisiyle cennet arasında bir korkulu perde olur." (Münâvî)

"Rüşveti veren ve alan her ikisi de cehennem ateşindedir." (Tirmizî)

"Rüşvet alana, verene ve vasıta olana Allah lânet etsin." (Hâkim)

Rüşvete hediye isminin verilmesi, onu haramdan helâle çevirmez.

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri Kur'an-ı kerim'inde:

"Ey iman edenler! Mallarınızı aranızda haram sebeplerle değil, karşılıklı rizâ ile yapılan ticaretle yiyin. Haram ile nefsinizi mahvetmeyin. Şüphesiz ki Allah size karşı çok merhametlidir." buyuruyor. (Nisâ: 29)

Âyet-i Celile'deki **"Haram ile nefsinizi mahvetmeyin!"** Emr-i Sübhâni'si çok mühim ve ince bir mânâyı ihtiva etmektedir.

Hadis-i şerifte:

"İnsanlar üzerine öyle bir zaman gelecek ki, kişi kazandığı malın helâlden mi haramdan mı olduğuna aldırış etmeyecektir." (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 962)

Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz diğer bir Hadis-i şeriflerinde:

"Haramdan meydana gelen her vücuda, ateş daha lâyıktır." buyuruyorlar. (Tirmizî)

Haram, yürüyen merdiven gibidir. Ayağını bastın mı bir daha yakayı kurtaramazsın. Seni alır, cehenemin dibine kadar götürür.

Haram, insanın içini karartır. Haram yiyen kişiden iyi işler beklemek boştur. Çünkü küpün içinde ne varsa dışına o sızar.

Diğer Hadis-i şeriflerinde de şöyle buyuruyorlar:

"Bir kimse haramdan bir şey yerse kırk gün namazı kabule şâyân olmaz." (Deylemî)

"Bir insan ki, büyük bir iştiyâkla, (Hacc veya Umre için) yola çıkar. Birçok eziyetlere katlanır, toz toprak içinde kalır. Ellerini semâya doğru açıp Yâ Rabbî, Yâ Rabbî diye yalvardığı halde, yediği haram, içtiği haram, giydiği haram ve her türlü gıdası haramdır. Böyle bir adamın duâsı nasıl kabul edilir?" (Müslim)

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- Efendimiz yanlışlıkla zekât develerinin sütünü içtiği zaman, parmağını ağzına sokarak istifra etmiştir. **"Biz harama düşeriz korkusuyla helâlin onda dokuzunu terkederdik."** sözü ne kadar düşündürücüdür.

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- Efendimiz de, kölesinin haram kazancından olan sütü içince, boğazına parmak salarak istifra etmeye başlamış, neredeyse ölecek hale gelmişti. Daha sonra **"Allah'ım! Midemde kalıp damarlarıma karışan kısmından sana sığınırım."** diye duâ etmiştir.

Haram ve bâtil yollarla, başkalarının rizâ ve menfaatlerini gözetmeksizin elde edilen kazançlar menfaat gibi görünüyorsa da aslında zarardır.

Haram lokma insanın içini tahrip eder ve kötülüğe tahrik eder.

Fâiz, kumar, ihtikâr, rüşvet, hile... gibi gayr-i meşru yollardan kazanç sağlayan kimse kendisini mahvetmiş demektir. İşte bu elim âkıbetten müminleri kurtarmak için rahmetiyle tecelli eden Allah'ımız, bu yollardan kazanç sağlamayı yasaklamıştır.

Emanet-i İlâhi'ye Nasıl Hıyanet Ediliyor?

Hududullah'a ve Sünnet-i Resulullah'a uymayıp nefis ve şeytanın yoluna girilirse hıyanet olur.

Öyle bir zamanda yaşıyoruz ki, bütün kötülüklerin bir bir ortaya çıktığı ve yapıldığı ahir zamanı, seyyiat zamanını yaşıyoruz. Dünya kurullarından beri kötülüklerin ayyuka çıktığı böyle bir devir gelmiş değil. Bütün kötülüklerin anası bu devirde mevcut.

Fuhuş, fâiz, hırsızlık, gasp, soygun, cinayet almış başını gidiyor. Halk sokağa çıkamaz, evinde malını, namusunu koruyamaz hâle geldi. Tam mânâsı ile bir cahiliye çağı hüküm sürüyor.

Zina, fuhuş ve hayâsızlık çoğalmış hatta alenileşmiş, açıktan yapılıyor.

İçki, uyuşturucular ve haplarla halk zehirleniyor, hem sağlığı hem de akli zayi oluyor.

Fâiz sebebiyle şirketler batmakta, işyerleri kapanmakta, kredi kartları sebebiyle yuvalar dağılmaktadır.

Kumar, şans oyunlarıyla halkın parası çarçur olmakta, vaktini boş ve faydasız şeylerle geçirmekte.

Alışverişlerde hile hurda yapılmakta, terazide eksik, malda gedik defo yapılmaktadır.

Çekler, senetler, borçlar ödenmemekte, sözler yerine getirilmemektedir. Ticari ahlâk aranır hâle gelmiştir.

Vatana ihanet, dinde bölücülük almış başını gidiyor. Ahir zaman âlimleri ortalığı istilâ etmiş, hak ve hakikatten gafiller...

Büyü, sihir ve fal işleri insanların uğraşısı olmuş, medet umuluyor.

Karaborsa, sahtecilik, yalancılık, dolandırıcılık diz boyu...

Kötü âmir ve kötü âlimler peşinden gidilenler, sözü dinlenenler olmuş.

Kadın ve erkekler zıvanadan çıkmış, iffet ve namus kavramı unutulmuş...

Emanet ganimet biliniyor. Fakirler ihmal ediliyor. Açlar doyurulmuyor. Garipler horlanıyor.

Süs, lüks içimize girmiş, zenginler zekâtı unutmuşlar.

Bereketsizlik sebebiyle paranın kıymeti yok, zamanın kıymeti yok.

Rüşvet, irtikab, iltimas, suistimal, gulul gibi devleti yıkıcı şeyler her gün duyulmakta...

Dinin direği olduğu halde namaz kılınmamakta. Kılanların yüzde doksanı taharete, istibraya dikkat etmediği için daha camiye girmeden abdesti bozulmuştur, abdestsiz namaz kılmakta, haberi bile olmamaktadır.

Haksız yere adam öldürmeler çoğalmış, ticaret ahlâkı bozulmuş, adaletle iş yapılmıyor. Ahlâk yok, asalet yok, edep yok. Nefis ve şeytan yol bulmuş, makam, menfaat, şöhret için çalışılıyor.

Kumarın her türlü halkın eğlencesi haline gelmiş, israf diz boyu, eğlence, lüks içinde yaşamak, fakir fukarayı unutup garipleri dışlamak gadâb-ı ilâhî'yi celbetmiştir.

Nikâh zaten yapılmıyor, yapılsa da mehir verilmiyor, öldükten sonra verileceğini zannediyor, kendi âilesi ile zina yapıyor. Mehirsiz dini nikâh olmaz. Emr-i ilâhî olduğu halde öşür verilmiyor. Verilmiyor değil, zaten bilinmiyor. Kimse de vermiyor. O ise bu aynı zekâttır. Zekâtı veren ne kadar insan var? Fâiz, fuhuş almış başını gidiyor. Onun için bu halk bu yerlerden yok olup gitti. Artık yarın huzur-u ilâhî'ye çıkacağız. Nasıl çıkacağımızı O bilir. Herkes kendine yonttu. Ve iş Allah'a kaldı.

Bunların hepsi kıyameti, âhir zamanı yaşadığımızı haber veriyor.

Ve kıyametin küçük alâmetleri bir bir çıkmaya, zuhur etmeye başlamıştır. Ve bu hal son deccale kadar devam edecektir.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Ümmetim üzerine öyle bir zaman gelecektir ki İslâm'ın yalnız ismi, imanın resmi, Kur'an'dan ise harf ve hurufat kalacak.

Gayretleri mideleri, dinleri para, kibleleri karıları olacak. Onlar aza kanaat etmeyecekler, çok ile de doymayacaklar."

İşte bütün bunlar emanete ihanettir.

İnsanlar bu hâle geldiği zaman bunlar zuhur edecek ve çeşitli ibtilâlara maruz kalacaklar. Bunun içindir ki içki, kumar, fuhuş, faiz, denize çırılçıplak girilmesi gibi ve buna mümasil küfür âdetlerinin yerleşmesi, bunların yaygınlaşması, hakikatin kalkması ile artık insanlar her şeye müstehak olmuş demektir.

Halk bu isyanlarının cezalarını hiç şüphesiz ki görecektir.

Allah-u Teâlâ bir Hadis-i kudsi'de buyurur ki:

"Benim cinlerle ve insanlarla önemli bir hadisem var! Ben yaratıyorum, benden başkasına ibadet ediliyor! Ben rızıklandırıyorum, benden başkasına şükrediliyor." (Taberânî)

Kadınlar çılgın, erkekler sarhoş, orta tabaka şaşkın, zenginler azgın.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz diğer bir Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"İnsanlar üzerine öyle bir zaman gelecek ki gayretleri mideleri, şerefleri servetleri, kibleleri karıları, dinleri dirhemleri ve dinarları olacak. Onlar mahlûkatın en şerlileridir ve onların Allah katında hiçbir nasipleri yoktur." (Deylemî)

Böyle zamanda böyle insanlar gelecek ve insanlar da böyle cezalanacak.

Dünya cezaları böyle olduğu gibi, ahiretteki cezaları da ebedî cehennemde kalmalarıdır.

Hak ve hakikatten saptıkları için başlarına bu belâlar gelecek. Niçin? Hain oldukları için.

Diğer bir Hadis-i şerif'te şöyle buyuruluyor:

"Fuhuş ve ahlâksızlık açıkça yapılıncaya ve dirhem ile dinara tapılıncaya kadar, şöyle şöyle oluncaya kadar kıyamet kopmaz." (Ahmed bin Hanbel)

Ulemânın durumu ise meydanda. Bunların yaptığı tahribatı hiçbir papaz ve hiçbir kâfir yapamaz.

Halk çoğunlukla nefse uydukları, İslâm'ı yaşamak, emr-i ilâhî'yi tatbik etmek nefislerine zor geldiği için açık kapı aramaktadırlar. Onlar da halkın içindeki bu arzuları bildiklerinden dolayı halkın hoşuna giden fetvâları vererek ifsad ediyorlar, beşeriyeti peşlerinden sürüklemek istiyorlar. Şu kadar var ki kendilerine modern müslüman adını verenler bunların peşindedirler.

•

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz etrafında ashabından bir cemaat olduğu halde buyurdu ki:

"Allah'a hiçbir şeyi ortak koşmayacağınıza, hırsızlık yapmayacağınıza, zina etmeyeceğinize, çocuklarınızı öldürmeyeceğinize, kendiliğinizden uyduracağınız herhangi bir yalanla iftirada bulunmayacağınıza, dinen bilinen kulluk ve taatta isyan etmeyeceğinize dair bana biat ediniz.

Verdiği bu sözü yerine getirenin sevabı, Allah tarafından karşılır. Kim ki bu sayılan günahın birine düşer ve bu dünyada cezasını çekerse, bu onun günahının kefaretidir. Dünyada suçu gizli kalanın cezası Allah'a kalır. Allah dilerse onu bağışlar, dilerse azab eder." (Buhârî. Tecrîd-i sârih: 18)

Varlık ve Benlikler Emanete Hıyanettir.

Allah-u Teâlâ, Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Emrolunduğun gibi dosdoğru ol!" (Hûd: 112)

Bu Âyet-i kerime kantar...

İslâm budur, terazi budur. Bunun haricindeki hareketler yanlıştır.

Şimdi insanın yaratılışı bir pisliktir. Bu pislik kurursa, uçarsa birşey kalır mı? Sen busun! Sana bu nimeti bahşeden O'dur.

O'nun nimetini O'na tefahür etmen nasıl yakışır? Halbuki senin aslın bu bir damla kerih sudur.

Binaenaleyh, yalnız O var. O'ndan gayri hiçbir şey olmadığını; biz bunu gözümüzle görüyoruz...

Bu pislik, kurudu, uçtu, ne kaldı? Hiç. Senin aslın hiç zaten. Senin aslın bir damla pislik...

Binaenaleyh, sen bir zerre pislisin. Pisliğin O'nun yanında ne hükmü var? O da kuruduğu gittiği zaman; O var, başka bir şey yok. Düşün bir kere; hani, benlikler nerede kaldı şimdi? Ama gel de nefse sor. *"Ben varım!"* diyor. Kayan nokta bu. Ama burası çok kötü bir kayış yeridir. Çünkü Hazret-i Allah'a karşı hasım kesiliyor.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmaktadır:

"İnsan, bizim kendisini nutfeden (kerih bir sudan) yarattığımızı görmez mi ki, şimdi o apaçık bir hasım kesilmektedir." (Yâsin: 77)

Allah-u Teâlâ;

"Ben onu nutfeden yarattım, o Bana hasım kesildi!" buyuruyor.

Allah Allah! Güler misin, ağlar mısın? "Ben onu nutfeden yarattım, o nutfeyi unuttu, verdiğim nimeti kendisine benimsedi, Bana hasım kesildi."

Allah-u Teâlâ Âdem Aleyhisselâm'ı topraktan yarattığı gibi, zürriyetini de toprağın hülâsası olan nutfeden yaratmaya devam etmiştir.

Düşünmeli ki bir nutfe (sperma) ne kadar değersiz bir sıvı, ne kadar güçsüz ve zayıf bir şeydir. Bu değersiz şeyden çok değerli bir insan yaratmak ne büyük bir kudrettir! Böyle bir yapıyı tanzim eden büyük kudret karşısında, düşünen insan iki büklüm olur.

Onun için, bu düşünülemediği için Cenâb-ı Hakk;

"İnsan çok zâlim ve çok câhildir." buyuruyor. (Ahzâb: 72)

Hakk Celle ve Alâ Hazretleri bir Hadis-i kudsî'de de şöyle buyurur:

"Benim cinlerle ve insanlarla önemli bir hadisem var! Ben yaratıyorum, benden başkasına ibadet ediliyor! Ben rızıklandırıyorum, benden başkasına şükrediliyor." (Taberânî)

Fakat insan aslını unutuyor da yaratıcısına karşı açık bir düşman oluyor. O'na karşı şirk koşmaya, mantık yürütmeye kalkışıyor.

Halbuki insan Yaratan'a karşı çıkmak için değil, O'na tapınmak ve kulluk yapmak için yaratılmıştır.

Câhil ve gâfil her insanın durumu budur.

Başkasına âit olanı kişinin kendisine mâletmesi çok yersizdir. Hem emânete ihanetlik yapıyor, hem yalan söylüyor, hem riyâkârlık yapıyor, hem de şirk koşuyor.

Binaenaleyh Allah ehlinde dâvâ olmaz. Yaprığı çevirdiği gibi varlığını çevirir. **"O"** der ve orada kalır. Başka hiçbir söz söylemez. Çünkü O'ndan başkası yok.

Onun içindir ki kendisine değer verenler, kendi nefisini putlaştırmış oluyor. Allah'ım korusun!

İnsanın kendi nefsi ile cihad etmesine "Cihad-ı ekber" denilmiştir. Çünkü düşmanların en büyüğü nefistir. Bir insanın sana yapacağı en büyük düşmanlık seni öldürmesidir. Bu ise şehâdetine vesile olduğu için, seni en yüksek mertebeye erdirir. Nefsin elinde ölürsen ebedî hayatın mahvolur.

Bunun içindir ki Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde:

"En şiddetli düşmanın iki yanın arasındaki nefsidir." buyurmuşlardır. (Beyhakî)

En büyük düşmanla mücadeleye girişildiği için Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir diğer Hadis-i şeriflerinde:

"Hakiki mücahid, nefs-i emmâresi ile savaşan kimsedir." buyurmuşlardır. (Tirmizî)

Vuslata erebilmek nefis ve şeytanla mücadeleye bağlı kılınmıştır.

Bir Âyet-i kerime'de:

"Nefsini tertemiz yapıp arındıran felâh bulmuş kurtulmuştur. Onu kirletip örten kişi ise ziyana uğramıştır." buyuruluyor. (Şems: 9-10)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz ise Hadis-i şeriflerinde şöyle buyuruyor:

"Cehennem nefsin istekleri ile, cennet de nefsin hoşlanmadıkları ile örtülüdür." (Buhârî. Tecrîd-i sârih: 2035)

Nefsin her bir arzusu bir put mesabesinde. Süflî nefsi, his ve meyillerinden arındırıp tezkiye etmedikçe kişi nefsin putlarına tapmaktan kurtulamaz.

Allah-u Teâlâ Âyet-i kerime'sinde şöyle buyuruyor:

"Resul'üm! Gördün mü o nefis arzusunu ilâh edineni? Artık ona sen mi vekil olacaksın? (Onu şirkten sen mi koruyacaksın?)" (Furkân: 43)

Demek ki insanın nefsini ilâh edinmesi bir şirk imiş, kişi müşrik olduğunun farkında bile değil.

Görünüşte iman etmiş gibi görünürler, hem de kendilerinin, müslümanların en ön safında olduklarını zannederler;

"Onların çoğu Allah'a iman etmişler, fakat müşrik olarak yaşarlar." (Yusuf: 106)

Âyet-i kerime'sinde beyan buyurulduğu üzere Allah'a şirk koşarlar ve dolayısıyla müşrik olarak yaşarlar.

Şimdi kavrayabildin mi kendi nefsinin? Bir damla pisliksin. Üstündeki âsar O'nun.

O'nun verdiği mi O'na tefahür ediyorsun? Ne ayıp şey, ne ayıp şey.

Müslüman; Elinden, Dilinden Emin Olunan Kimsedir:

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet olunduğuna göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde beyan buyururlar:

"Bir adam bir kimseden bir arsa satın aldı. Daha sonra arsada bir küp altın buldu. Küpü alarak arsayı satan adama getirdi. 'Ben senden yalnız arsayı satın aldım, altın almadım, al şu altınları!' dedi. Fakat adam almadı: 'Hayır almam, ben sana toprağı her şeyiyle sattım.' cevabını verdi. Alırsın almazsın derken mahkemeye düştüler. Hakim de onlara 'Sizin oğlunuz ve kızınız var mı?' diye sordu. Bunlardan birisi 'Benim bir oğlum var.' Öbürü 'Benim de bir kızım var.' dediler. Bunun üzerine hakim 'Öyle ise bu ikisini evlendirin ve bu altından onlara verin, bir kısmını da kendiniz için sarfedin.' diye hükmetti." (Buhârî ve Müslim)

Altınları ikisi de almıyorlar. Bugünkü durumumuza bakın, şu İslâm'ın güzelliklerine bir bakın!

İslâm budur.

Devlet Malı da Vakıf Malı da Emanettir:

"Bir şeyi gizlice almak, hırsızlık yapmak" mânâlarına gelen gulûl; taksim edilmeden önce ganimet mallarından bir şey çalmak demektir. **"Devlet malına da vakıf malına da hıyanet etmek"** de bu türdendir.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre şöyle söylemiştir:

Bir gün Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- aramızda bulunduğu bir sırada ayağa kalkarak hıyaneti andı, onu büyüttü de büyüttü, onun halini de büyüttü.

Sonra şöyle buyurdu:

"Sakin sizden birinizi kıyamet günü, boynunda böğürmesi olan bir deve olduğu halde gelerek: 'Yâ Resulellah! Beni kurtar!' derken, kendimi de: 'Senin için hiçbir şeye mâlik değilim, ben sana tebliğ ettim.' diye cevap verirken bulmayayım.

Sakin sizden birinizi kıyamet günü, boynunda kişneyişi olan bir at olduğu halde gelerek: 'Yâ Resulellah! Beni kurtar!' derken, kendimi de: 'Senin için hiçbir şeye mâlik değilim, ben sana tebliğ ettim.' diye cevap verirken bulmayayım.

Sakin sizden birinizi kıyamet günü, boynunda meleyişi olan bir koyun olduğu halde gelerek: 'Yâ Resulellah! Beni kurtar!' derken, kendimi de: 'Senin için hiçbir şeye mâlik değilim, ben sana tebliğ ettim.' diye cevap verirken bulmayayım.

Sakin sizden birinizi kıyamet günü, boynunda çığlığı olan bir kimse olduğu halde gelerek: 'Yâ Resulellah! Beni kurtar!' derken, kendimi de: 'Senin için hiçbir şeye mâlik değilim, ben sana tebliğ ettim.' diye cevap verirken bulmayayım.

Sakin sizden birinizi kıyamet günü, boynunda dalgalanan elbiseler olduğu halde gelerek: 'Yâ Resulellah! Beni kurtar!' derken, kendimi de 'Senin için hiçbir şeye mâlik değilim, ben sana tebliğ ettim.' diye cevap verirken bulmayayım.

Sakin sizden birinizi kıyamet günü, boynunda altın, gümüş olduğu halde gelerek: 'Yâ Resulellah! Beni kurtar!' derken, kendimi de: 'Senin için hiçbir şeye mâlik değilim, ben sana tebliğ ettim.' diye cevap verirken bulmayayım." (Müslim: 1831)

Bu Hadis-i şeriften anlaşılıyor ki, gerek ganimet malından ve gerekse devlet malından çalınıp aşırılan her şey kıyamet gününde hâinlerin boynunda asılı olarak gelecektir.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in bir cümle ile ifade edilebilecek bir hususu, aynı kelimelerle ayrı ayrı beyan etmesi hıyanetin vebalini büyütmek ve zihinlerde kuvvetle yerleşmesini sağlamak içindir.

Her ne kadar bu Hadis-i şerifte değeri yüksek olan şeyler zikredilerek ihanetten men edilirse de, diğer bazı Hadis-i şeriflerde; ayakkabı bağı, iğne, iplik ve hatta bunlardan daha değersiz olan devlete âit şeyleri çalmanın aynı şekilde hıyanet olduğu, ganimet malından böyle değersiz küçük bir şey çalmış olarak cephede ölen bir askerin şehitlik mertebesini kaybedeceği belirtilmektedir.

Devlet malına hıyanet etmek çok büyük bir günahdır. Kişiyi direkt cehenneme götürür.

Devlet malından bir şey çalmak, vazifesini şahsi çıkarı için kullanmak emanete hıyanet etmektir.

"Kim bu hıyanetliği yaparsa, kıyamet gününde hıyanet ettiği şeyle gelir." (Âl-i imrân: 161)

Abdullah bin Abbas -radiyallahu anhümâ- şöyle söylemiştir:

"Bir toplulukta devlet malından hırsızlık (Gulûl) zuhur ederse, Allah o topluluğun kalplerine korku salar.

Bir topluluk içinde zina yayılırsa orada ölümler artar.

Bir topluluk ölçü ve tartılarda hile yaparak miktarı azaltırsa Allah onlardan rızkı keser.

Bir kavmin (mahkemelerinde) haksız yere hükümler verilirse, o kavimde mutlaka kan yaygınlaşır.

Bir kavim sözünden dönüp gadre yer verirse, Allah onlara mutlaka düşmanlarını musallat eder." (Muvatta. Cihad: 26)

Görülüyor ki devlet malının yağmalanması ile başlayan düşüş; zina, ölçü-tartıda hile, adaletsizlik gibi çeşitli safhalardan geçerek sözünden dönme noktasına ulaşmaktadır.

Midelerine haram girince, kalplerini korku sarar ve düşmanlarıyla karşılaşmak istemezler. Düşmanları da onlara galebe çalar.

Yine rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz devlet malından iki dirhemlik bir miktarı çalan Eşca'lı sahabenin cenaze namazını kılmamıştır. (İbn-i Hemâm; el-Musannef)

Âyet-i kerime'sinde:

"Halbuki onlar yalnız kendi kendilerini aldatıp hile yaparlar, amma farkında olmazlar." buyuruyor. (En'âm: 123)

Hiç şüphesiz ki bu yaptıklarının vebali kendilerini kuşatacaktır.

Fakat hakikat ehli yine kanaat sebebiyle huzurludur. O, halka hiçbir zaman rağbet etmez. Hazret-i Allah'a ve Resul'üne rağbet eder. Fakat bunlar da pek azdır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Ezd kabilesinden bir zâtı zekât toplamak üzere göndermişti. Bu zâtın vazife dönüşü **"Şunlar zekât malı, şunlar da bana verilen hediyelerdir."** demesi üzerine Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz minbere çıkarak Allah'a hamd-ü senâdan sonra şöyle buyurdu:

"Gönderdiğim memura ne oluyor ki, 'Bu sizin, bu da bana verilen hediyedir.' diyor. Babasının ya da annesinin evinde otursaydı, ona hediye verilir miydi?"

Hayatım kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, sizden biriniz haksız yere bir şey alırsa; o aldığı deve, sığır veya koyun, omuzuna yükletilmiş olarak Allah'ın huzuruna çıkacaktır."

Sonra Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz koltuk altları görünecek şekilde ellerini kaldırıp üç defa **"Yâ Rabb, emrini tebliğ ettim mi?"** buyurdu. (Buhârî)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in, memuriyeti şahsi menfaatlara âlet edilmemesi hususunda yaptığı tebliğat son derece etkili olmuştur.

Muaz bin Cebel -radiyallahu anh- der ki:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- beni Yemen'e göndermişti. Hareket edip yürüdüğüm zaman arkamdan birini göndererek beni çağırırdı.

Yanına varınca:

'Sana niye adam gönderip geri çağırıldığımı biliyor musun?' buyurdu ve ilâve etti:

"Benim iznim olmadan hiçbir şey almayacaksınız! Zira bu gulûldür (hırsızlıktır). Kim gulûl yaparsa, kıyamet günü aldığı şey ile gelir. İşte bunun için seni çağırdım. Artık işine gidebilirsin." (Tirmizî: 1335)

Abdullah bin Ömer -radiyallahu anhümâ- bir deve satın alarak meraya salmıştı. Deve orada otlayarak hayli beslendi. Hazret-i Ömer -radiyallahu anh- çarşıda gördüğü bu besili devenin kime ait olduğunu sordu. Oğlunun olduğunu öğrenince onu çağırttı. Kendisini dinledikten sonra çok celâllendi.

"Emirül-müminin'in oğlunun devesini güdün, sulayın, besleyin öyle mi? Olmaz böyle şey! Ey Abdullah! Deveyi sat, sermayeni al, fazlasını beytül mâle koy." buyurdu ve öyle de yapıldı.

Hazret-i Ömer -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre şöyle demiştir:

"Hayber savaşının vukû bulduğu gün Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in ashâbından birkaç kişi gelerek **'Filân şehit, filân şehittir!..'** dediler. Nihayet bir kişinin yanına vararak **'Bu da şehittir!'** dediler.

Bunun üzerine Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-:

"Hayır! Ben onu aşırıldığı bir hırka yahut yağmurluktan dolayı cehennemde gördüm." buyurdu.

Sonra da:

"Ey Hattab oğlu! Git de: 'Cennete müminlerden başkası giremez.' diye topluluğun içinde nidâ et!" buyurdu.

Ben de çıktım ve:

'Dikkat! Cennete müminlerden başkası giremez!' diye nidâ ettim." (Müslim: 114)

Şehitlik dünyada ulaşılabilecek mertebelerin en üstünü olduğu için, Ashâb-ı kiram -radiyallahu anhüm-Hazerâtı savaşlarda şehit olanlara gıpta ederlerdi. Burada, şehit olanları Resulullah Aleyhiselâm'a haber vermelerinin sebebi de bu imrenme duygusudur. Çünkü onlar Allah-u Teâlâ'nın şu Âyet-i kerime'sini çok iyi biliyor ve bu ilâhî beyandaki ölümsüzlerden olmak istiyorlardı:

"Allah yolunda öldürülenlere ölümler demeyin, bilâkis onlar diridirler. Fakat siz farkında değilsiniz." (Â-i imrân: 154)

Böyle olduğu halde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz, şehit olduğu haber verilen kişinin, ganimetten çaldığı bir hırkadan dolayı cehennemde olduğunu bildirmiştir.

.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre şöyle demiştir:

"Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ile birlikte Hayber savaşına çıktık. Allah da bize fethi müyesser kıldı. Ganimet olarak altın ve gümüş almadık. Sadece eşya, yiyecek ve giyecek aldık. Sonra Vâdil-kurâ'ya çekildik. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in kölesi gölgeliğe girmek için ayağa kalktı. Bu esnada kendisine bir ok isabet etti, eceli de bundan oldu."

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-:

'Hayır! Muhammed'in nefsi kudret elinde olan Allah'a yemin ederim ki, Hayber'de taksim edilmemiş olan ganimetlerden almış olduğu şu hırka ateş olmuş, onun üzerinde alev alev yanmaktadır.' buyurdu.

Herkesi bir korku almıştı. Derken bir kimse bir veya iki adet pabuç tasmayı getirdi ve: 'Yâ Resulellah! Bunu Hayber'de almıştım' dedi.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:

"Ateşten bir pabuç tasmayı, yahut ateşten iki pabuç tasmayı!" (Müslim: 115)

Görülüyor ki çalınan şeyler ateş haline getirilerek hıyanet edenler onlarla azab edilecektir.

Yine görülüyor ki hâin harpte öldürülse bile ona şehit denilemez.

Bir Hadis-i şeriflerinde ise şöyle buyuruyorlar:

"Kimin ruhu şu üç şeyden uzak olarak bedenini terkederse cennete girer: Kibir, hâinlik ve borç." (Tirmizî - İbn-i Mâce)

Kirkire:

Abdullah bin Amr -radiyallahu anhümâ-nın şöyle dediği rivayet edilmiştir:

"Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in seferde eşyasına bakan Kirkire adında biri vardı, günün birinde öldü.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- onun için:

'Bu adam cehennemliktir!' buyurdu.

Ashâb: 'Acaba neden ki?' diye bakmaya gittiler. Ganimet malından aşırılmış bir abayı yanında buldular." (Buhârî. Tecrid-i sarîh: 1283)

Bir Hadis-i şeriflerinde de şöyle buyuruyorlar:

"Allah'a ve ahiret gününe inanan bir kimsenin, müslümanların ganimetinden (devlet malından) olan bir hayvana, zayıf düşürüp de öyle geri verecek şekilde binmesi helâl değildir.

Allah'a ve ahiret gününe inanan bir kimsenin bir elbise eskitip de öyle geri verecek şekilde giymesi helâl değildir." (Ebu Dâvud)

.

Rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Selmân-ı Fârisî -radiyallahu anh-ı ganimetleri korumakla vazifelendirmişti. Derken bir kimse gelerek: **"Selman! Elbisem yırtık idi. Ganimetten bir iğne iplik alıp onu diktim. Bana günah var mı?"** diye sordu. Selman -radiyallahu anh-: **"Herşey miktara göredir."** diye cevap verdi. Bunun üzerine o kimse elbisesinden o ipliği çekip çıkararak, ganimet malının içine kattı.

Yine rivayet edildiğine göre bir kimse ganimet içinden bir veya iki ayakkabı bağı alıp: **"Bunları Hayber günü ben ele geçirmişt看."** dedi.

Bunun üzerine Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Cehennemde olan bir veya iki ayakkabı bağı!" buyurdu. (Buhârî - Müslim)

.

Adiyy bin Amîre el-Kindî -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre **"Ben Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in şöyle söylediğini işittim."** demiştir.

"Sizden herhangi bir kimseyi memur tayin ettiğimizde, o bizden bir iğneyi veya iğneden daha değersiz bir şeyi gizleyecek olursa bu bir hıyanettir. Kıyamet gününde onunla gelir."

Bunun üzerine Ensar'dan siyah bir kimse ayağa kalkarak: **"Yâ Resulellah! Bana verdiğin memuriyeti geri al!"** dedi. Ben onu hâlâ görür gibiyim.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-: **"Bu da ne demek oluyor?"** diye sordu. O kimse: **"Senin şöyle şöyle söylediğini işittim."** deyince, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu:

"Ben aynı şeyleri şimdi bir kere daha söylüyorum. Sizden kimi bir vazifeye tayin edersek, az çok ne elde ettiyse getirsin. Ondan kendisine, tarafımızdan verileni alsın, men edilenden kaçınsın." (Müslim: 1833)

Diğer bir Hadis-i şeriflerinde ise:

"Bir yumurta bile çalsa, Allah hırsıza lânet etsin." buyuruyorlar. (Buhârî - Müslim)

Lânetçi değil dâvetçi olarak gönderildiğini beyan buyurduğu halde, hırsızlık yapanlara lânet etmesi, hırsızlığın çok ciddi ve olumsuz tesirlerinin olduğunu göstermektedir.

Nefsinin şehvetine uyarak başkasının hukukuna gizlice el uzatmak, kendisinin hakkı bulunmayan bir malı Allah-u Teâlâ görmüyormuş gibi çalmaya kalkışmak, elbette Allah-u Teâlâ'nın izzetine bir tecavüz ve gizliden gizliye bir harptir.

Ebu Hüreyre -radiyallahu anh-den rivayet edildiğine göre Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Zâni zinâ ederken mümin olarak zinâ etmez. Hırsız çalarken mümin olarak çalmaz. Şarabı içerken dahi sarhoş mümin olarak içmez." (Müslim: 57)

Bir insanı öldürmek veya dövmek, bir uzvuna zarar vermek haram olduğu gibi, malını almak da haramdır. Bu işde kul hakkı vardır.

İslâm, kıyamete kadar bakî kalacak hükümleriyle insanlık haysiyet ve şerefini koruduğu gibi cana, mala ve ırza saldırıyı da en büyük günahlardan telâkki etmiştir.

.

Cezâ verirken zengin fakir ayırımı yapmak, bir milletin helâkine yol açan büyük bir haksızlıktır.

Ümmül-müminin Hazret-i Âişe -radiyallahu anhâ- Vâlidemiz'den rivayet edildiğine göre, Mahzûm oğulları kabilesinden hırsızlık yapan bir kadının durumu Kureyşlileri pek üzmüştü.

Bunun üzerine:

"Bu hususu Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ile kim görüşebilir?" diye kendi aralarında konuştular.

Bazıları:

"Buna Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-in sevgilisi Üsâme bin Zeyd'den başka kimse cesaret edemez." dediler.

Üsâme de onların istekleri doğrultusunda Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- ile konuştu.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Üsâme'ye:

"Allah'ın koyduğu cezâlardan birinin uygulanmaması için aracılık mı yapıyorsun?" buyurduktan sonra kalkıp bir konuşma yaptı ve şunları söyledi:

"Sizden önceki milletlerin yok olmasına sebep, içlerinden soylu biri hırsızlık yapınca ona dokunmayıp, zayıf ve kimsesiz biri hırsızlık yapınca ona cezâ vermeleriydi."

Allah'a yemin ederim ki, Muhammed'in kızı Fâtıma hırsızlık yapsaydı, onun da elini keserdim." (Buhârî - Müslim)

Üsâme bin Zeyd -radiyallahu anh- hatasını anladı ve: **"Yâ Resulellah! Allah'tan beni bağışlamasını dile."** diye yalvardı.

.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

"Şu beş şey sizin aranızda vuku bulsa nasıl olursunuz? Onların aranızda vuku bulmasından veya onlara ulaşmanızdan Allah'a sığınırım.

Bir toplulukta kötülükler ortaya çıktığı, fuhuş açıktan yapıldığı zaman, orada tâun ve geçmiş nesillerde görülmeyen hastalıklar ortaya çıkar.

Bir topluluk zekât vermeye mâni olduğunda, gökyüzünden gelen yağmur onlardan kesilir. Hayvanlar olmasaydı hiç yağmur yüzü görmezlerdi.

Bir topluluk ölçü ve tartıyı eksik tuttuklarında, kıtlık, geçim sıkıntısı ve zâlim idareci ile cezalandırılırlar.

Âmirleri Allah'ın indirdiğinden başka şeylerle hükmettiklerinde Allah, onların üzerlerine düşmanları musallat kılar ve ellerinde bulunan şeylerin bir kısmını tüketir.

Allah'ın kitabını ve Resulullah'ın sünnetlerini bir kenara bıraktıklarında, Allah onları birbirine düşürür." (İbn-i Mâce)

Günümüzü Tarif Eden Mucize Hadis-i Şerif:

Allah-u Teâlâ Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine, gelecekle alâkalı birçok şeyi bildirmiş, o ise onlardan bazısını ümmetine bir bir açıklamış ve ümmet-i muhteremesini bu fitne-fesâda karşı uyarmıştır.

Bir mucize olarak Hadis-i şerif'lerinde buyururlar ki:

"Devlet malı (hazine) belirli çevrelerin menfaati yapıldığı,

Emanet kelepik ve zekât angarya sayıldığı,

İlim dinden başka gaye için tahsil edildiği,

Kişi karısına itaat edip annesine asi olduğu ve dostunu kendisine yaklaştırıp babasını uzaklaştırdığı,

Mescidlerde gürültüler başgösterdiği, fâsık kimsenin kabilenin başına geçtiği ve aşağılık adamın milletin lideri olduğu,

Şerrinden korkulduğu için kişiye ikramda bulunulduğu,

Şarkıcı kadınlar ve çalgı âletleri türediği,

Şaraplar içildiği

Ve bu ümmetin sonunda gelenler evvel gelenleri lânetlediği zaman;

İşte o zaman kızıl bir rüzgâr, zelzele, yere batma, şekil değiştirme, taşlanma ve ipi kopan bir kolyenin tanelerinin birbiri ardı sıra gitmesi gibi birbirini takip eden alâmetler beklesinler."
(Tirmizî)

Şimdi bu mucize Hadis-i şerif'i bir bir izah edelim:

"Devlet malı (hazine) belirli çevrelerin menfaati yapıldığı."

Devlet malı birkaç şahsın elinde olacak, devlet kasasını, hazinesini aralarında taksim edecekler ve bunu istedikleri gibi kullanacaklar. Kim fazla çalarsa o çok rağbet görecektir.

Devleti idare edenler, halka âit malları kendi üzerlerinde toplamaya çalışacaklar, halkın kazancını vergiler vasıtası ile ellerinden alacaklar ve bunu rahatça hem yiyecekler hem de yığacaklar. Kendileri büyük refah içinde yaşayıp halk sıkıntı çekecek.

Bir Hadis-i şerif'te şöyle buyuruluyor:

"Allah bir millete gazap ettiğinde yere batırma ve suret değiştirme azabını vermese de, pahalılık onları ezer. Yağmurlar yağmaz olur. Kötüleri idareyi ele geçirir." (İbn-i Asâkir)

Zâlimin zulmü artacak, mazlum ise inleyecek.

Çünkü onlar Hakk'a yönelmeyecek, halka yönelecek. Her yöneldiği kimse başına kaynar su dökülecek. "Yandım!" diyecek, yine ona sokulacak. Niçin? Şaşkın olduğu için.

Balık otu yutmuş ve uyuyor. O da fırsat bulmuş icraatını yapıyor. Herbiri koyun postuna bürünmüş kurda benzer. Koyun postuna bürünerek halkın karşısına çıkarlar. Hep yalan söylerler, hiç utanmazlar. Halkı da aptal yerine koyarlar. Makamları yükseldikçe, servetleri çoğaldıkça, isyan ve günahları da artar.

Âyet-i kerime'sinde:

"Halbuki onlar yalnız kendi kendilerini aldatıp hile yaparlar, amma farkında olmazlar."
buyuruyor. (En'âm: 123)

Hiç şüphesiz ki bu yaptıklarının vebali kendilerini kuşatacaktır.

Fakat hakikat ehli yine kanaat sebebiyle huzurludur. O, halka hiçbir zaman rağbet etmez. Hazret-i Allah'a ve Resul'üne rağbet eder. Fakat bunlar da pek azdır.

"Emanet kelepirci ve zekât angarya sayıldığı."

Bu kötülük zamanında emanet ganimet bilinecek, onu vermemeye gayret edilecek.

Binaenaleyh böyle bir zamanda çok tedbirli olmak gerekiyor. Borç verilecek ve alınacak gün değildir. Çünkü itimat kalkmıştır. Bunun da sebebi kalpte imanın olmayışıdır.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde buyururlar ki:

"Münafığın alâmeti üçtür: Söylerse yalan söyler, söz verirse sözünde durmaz, kendisine bir şey emanet edilirse hıyanet eder." (Buhârî)

Bundan ötürü bu haller husule gelecek.

Gerçekten de bugün zekât angarya sayılmaktadır. Halbuki zekât İslâm'ın beş şartından birisidir. İslâm'da imandan sonra en önemli iki esas vardır. Bu rükunlardan birisi namaz, diğeri ise zekâttır. Namaz İslâm'ın direğidir, namazı terkedenden dinini yıkmış olur. Zekât ise "İslâm'ın köprüsü" dür. Bu köprüden geçmeyen kurtuluşa eremez.

"O müşrikler ki, zekâtlarını vermezler ve âhireti de inkâr ederler." (Fussilet: 7)

Âyet-i kerime'sinden, zekât vermemenin âhireti inkâra alâmet olduğu anlaşılmaktadır.

Üzerine zekât farz olan kimse zekâtını vermezse, fakirin malını gasbetmiş olur.

Bir Hadis-i şerif'te şöyle buyurulmaktadır:

"Bir topluluk zekât vermeye mâni olduğunda, gökyüzünden gelen yağmur onlardan kesilir. Hayvanlar olmasaydı hiç yağmur yüzü görmezlerdi." (İbn-i Mâce)

Zamanımızdaki bütün bölücüler fakirin kapısını kapatıp hakkını gasbediyorlar. Zekâtı kendileri toplayıp, aralarında bölüyorlar. Zekât paraları ile bina kuruyorlar, lüks ve refah içinde yaşıyorlar. Bu ise büyük bir hıyanettir, gadab-ı ilâhîye vesiledir.

Bunun içindir ki kuraklık, harp, zelzele gibi çeşitli ibtilâlara, âfatlara bu millet maruz kalabilir.

"İlim dinden başka gaye için tahsil edildiği."

İlim Allah için değil, memuriyet için, geçim için tahsil edilecek. Görünüşte "İlim tahsil ediyor." denilecek, fakat menfaat, nam ve şöhret için tahsil edilecek, onların Allah-u Teâlâ ile ilgileri olmayacak.

Zamanımızda Allah için tahsil yapan yok, memuriyet alayım ve geçineyim tahsili var. İlimin olmayışı ve kötü âlimler sebebiyle, halkı irşad ve ikaz eden de olmayacak. Zaten ilmin kalkmasından sonra bütün bu haller türedi ve zuhur etti.

"Kişi karısına itaat edip annesine âsi olduğu."

İşte böyle bir zamanda amellerinin karşılığı olarak Allah-u Teâlâ onların başına kadın idareciler getirir. Bu kötü icraat onların amelidir.

"Dostunu kendisine yaklaştıırıp babasını uzaklaştırdığı."

Dinden imandan uzaklaşan bir millet, Allah-u Teâlâ'nın her emrini bıraktığı gibi;

"Biz insana anne ve babasına iyi davranmasını tavsiye etmişizdir." (Ahkâf: 15)

Emr-i şerif'ini de bırakmıştır. Kalbi tamamen ters döndüğü için, ana-babasına yapamadığını başkalarına yapıyor.

Bir Hadis-i şerif'te şöyle buyurulmaktadır:

"Büyük günahlar şunlardır: Allah'a ortak koşmak, ana-babaya itaatsizlik etmek, haksız yere adam öldürmek ve yalan yere yemin etmek." (Buhârî)

"Mescidlerde gürültüler başgösterdiği."

Gerçek mânâda tâzim ve saygı kalkacak, herkes aklına geleni söyleyecek. Tabii ki bu söylenenlerin hepsi ahkâma mugayir olacak.

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Mescidde mal alıp satan kimseyi gördüğünüz zaman: 'Allah kazandırmasın!' deyiniz. Mescidde, kaybolan birşeyini soruşturana gördüğünüzde de: 'Allah sana onu buldurmasın!' deyiniz." (Tirmizî)

"Fâsık kimsenin kabilenin başına geçtiği."

Seyyat zamanı öyle bir devirdir ki Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz göre göre tarif buyuruyorlar.

Ve Hadis-i şerifte şöyle buyuruyorlar:

"İnsanların dünyaca en bahtiyarını âdi oğlu âdiler teşkil etmedikçe kıyamet kopmaz." (Tirmizî)

Ayak takımının başa, baş takımının ayağa alınması ve bu ayak takımının her türlü kötülüğünü halkın alkışlaması, fakat o şerefli, haysiyetli insanların nazar-ı itibara alınmaması.

"Aşağılık adamın milletin lideri olduğu."

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz; halkın içinden asaletsiz, şerefsiz, haysiyetsiz insanlar milletin başına geçecekler. Yani ayak takımı başa, baştakiler ayak altına alınacak, demek istiyorlar.

"Şerrinden korkulduğu için kişiye ikramda bulunulduğu."

O zâlimler başa geldiğinde şerleri çok olacak. Halk korkup menfaatlerinden onlara boyun eğmek zorunda kalacak.

"Şarkıcı kadınlar ve çalgı âletleri türediği."

O zamanda bunlara itibar edilecek. Bütün fuhuş, fenalık, rezalet alenen meydanda olacak ve bunlara rağbet edilecek. Allah-u Teâlâ onlara lânet eder ve hiçbir surette onlara rahmet nazarı ile bakmaz.

"Ve bu milletin sonunda gelenler, evvel gelenleri lânetlediği."

Öyle bozuk bir nesil gelecek ki, o kadar asaletsiz türemeler türeyecek ki, öyle veled-i zinâlar zuhur edecek ki, ecdadı ile övünmeyecek de içindeki kötülüğü onlara hamledecek, bu asaletsiz ayak takımı onlara hakaret nazarı ile bakacak.

Oysa geçen devirler, değil müslümanları, dünyayı hayrete düşüren en güzel hasletlerle dolu idi. Onlar iman, şecaat, cesaret, adalet, fazilet sahibi idiler.

"İşte o zaman kızıl bir rüzgâr, zelzele, yere batma, şekil değiştirme, taşlanma ve ipi kopan bir kolyenin tanelerinin birbiri ardı sıra gitmesi gibi birbirini takip eden alâmetler beklesinler."

Kırmızı rüzgâr, yani insanlar bu hale geldikten sonra harp felâketini bekleyin. Allah-u Teâlâ bu vesile ile intikamını alır ve o milletin helâkına vesile olur. Bu azgınlığın cezası böyle olur.

Herkes İmtihanını Verecek!

Mülkün mutlak sahibi olan Allah-u Teâlâ insanları kudret eliyle yaratmış ve dünya sahnesine denemek için göndermiştir.

Âyet-i kerime'lerinde şöyle buyurmaktadır:

"Mutlak hükümlerinde olan Allah, yüceler yücesidir ve O'nun her şeye gücü yeter." (Mülk: 1)

Gökte ve yerde hiçbir şey O'nu âciz bırakamaz, dilediğini yapmakta hiç kimse O'na mâni olamaz. Dilediği olur, dilemediği olmaz. Kudreti sonsuz ve sınırsızdır.

"O hanginizin daha güzel amel işleyeceğinizi imtihan etmek için ölümü ve hayatı yaratandır. O Aziz'dir, çok bağışlayıcıdır." (Mülk: 2)

Yani insanın dünyaya geliş sebebi sahne-i imtihandır. Allah-u Teâlâ ilm-i ezelisinde kimin ne yapacağını biliyordu. Daha cenin halindeyken kişinin takdirini dürmüştü. Fakat kulun kendisi de görsün diye sahneye göndermiştir.

Ezelî ve ebedî ilmi ile olmuş ve olacak her şeyi en iyi bilen O'dur. O'nun sonsuz ve sınırsız ilminden gizli hiçbir şey yoktur.

Hayat deneme ve mükellefiyet yeridir, ölüm ise ceza ve mükâfat yeridir; orası imtihanın sonucudur.

Nice iyi âmirler geldi, bunun yanında nice vatanına ihânet edenler de geldi. Bu sahnede imtihanlarını verip gittiler.

Kimisi Kelimâtullah'ın yükselmesi için canını ve malını seve seve Allah uğrunda feda etti, şehâdet şerbetini içti, ebedî saâdete erdi.

Öyle kimseler vardır ki Hazret-i Allah'a gönülden bağlıdır, Allah uğrunda canını ve malını fedâ edeceğine dâir söz vermiştir.

Kalben bu sözleri verenlere âit Allah-u Teâlâ'nın şöyle bir ferman-ı ilâhîsi var:

"Müminler içinde öyle erler vardır ki, Allah'a vermiş oldukları ahde sadâkat gösterirler. Onlardan kimi bu uğurda canını fedâ etti, kimi de bu şerefi beklemektedir."

Ahidlerini hiç değiştirmemişlerdir." (Ahzâb: 23)

İşte bunlar samimi bir niyetle hareket ettiler ve bu sonsuz şerefe erdiler.

Mülk Hazret-i Allah'ındır, dilediğine verir, dilediğinden alır.

Âyet-i kerime'sinde:

"Allah mülkünü dilediğine verir." buyuruyor. (Bakara: 247)

O Mâlik-ül mülk'tür. Kulların elindeki de O'nun mülküdür, hatta kulun bizzat kendisi de O'nun mülküdür. Mülkünün hem sahibi hem hükümdarıdır.

İstediği olur, istemediği olmaz. Her dilediğini dilediği gibi yapar. Dilerse mülk verir hükümdar yapar, dilerse indirir atar. Dilediğini izzet sahibi yapar, dilediğini zillet sahibi yapar.

"Bugün mülk kimindir? Tek ve Kahhar olan Allah'ındır!" (Mümin: 16)

.

Nitekim Sevban -radiyallahu anh-den rivayet edilen bir Hadis-i şeriflerinde Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz şöyle buyurmuştur:

"Size çullanmak üzere yabancı kavimlerin, tıpkı sofraya çağırılan yiyiciler gibi birbirini çağıracakları zaman yakındır." buyurdu.

Orada bulunanlardan biri:

"O gün sayıca azlığımızdan mı?" diye sordu.

"Hayır! Bilâkis siz o gün çoksunuz. Fakat sizler bir selin getirdiği çer-çöpler gibi hiçbir ağırlığı olmayan çer-çöp durumunda olacaksınız. Allah düşmanlarınızın kalbinden size karşı korku duygusunu çıkaracak ve sizin kalplerinize zaafı atacak!" cevabını verdi.

"Zaaf nedir yâ Resulellah?" denildiğinde:

"Dünya sevgisi ve ölüm korkusu!" buyurdu. (Ebu Dâvud: 4297)

Aynı bugünkü durum. Dünya ve sevgisi, ölüm korkusu o kadar yayılmış ki, hakikati kokluyor, kokluyor, sonra rahatım bozulmasın, istirahatim bozulmasın diye zâlimlere destek veriyor. Allah'ım bize acısın!

Dünya Muhabbeti:

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir diğer Hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Amelleri Tihame dağı kadar büyük olan nice topluluklar vardır ki kıyamet günü haşredilecekler ve cehenneme atılmaları emredilecek."

Ashâb-ı kiram: **'Namaz kıldıkları halde mi ya Resulellah?'** diye sorunca şöyle devam etti;

"Evet bunlar namaz kırlarlar, oruç tutarlar, geceleri çok az uyurlardı. Ama kendilerine azıcık bir dünyalık arz edildi mi dört elle sarılırlardı." (İrakî, Muğni III. 204)

"Ey iman edenler! Ne mallarınız ne evlâtlarınız sizi zikrullahtan alıkoymasın.

Kim bunu yaparsa işte onlar ziyana uğrayanlardır." (Münâfikûn: 9)

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'e; **"Dünya neden ibarettir."** diye sorulduğunda:

"Dünya, Mevlâ'nın zikrinden ve taatinden seni meşgul eden ve gaflete düşüren şeydir." buyurdular.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyurmuşlardır:

"Ey Ebu Zerr! Gemiyi yenile, çünkü deniz derindir. Tekmil azığına al, çünkü sefer uzaktır.

Yükünü hafiflet, çünkü dağlar arasındaki yol sarp ve meşakkatlidir.

Amelini hâlis kıl, çünkü iyiyi kötüden ayırt eden Allah her şeyi, her yapılanı görür." (İbn-i Hâcer, Münebbihât)

Dünyadan sıyrılacaksın. Sıyrılmak demek; muhabbeti kalbinden çıkaracaksın. Kalbine muhabbetle zikrullahı yerleştireceksin, O'na yöneleceksin. İşte o zaman yükleri atmış olursun. Hani atan? Herkes yüküne sarılmış, rızâya sarılan nerede?

Hadis-i şerif'te şöyle buyuruluyor:

"Dünyayı ahirete tercih eden kimseyi Hakk Teâlâ üç şeye mübtela kılar. Birisi üzüntü, gam ve ıstıraptır ki ebediyen kendisinden ayrılmaz. İkincisi kalp fakirliğidir ki, o kimsenin dünya ihtiyaçları tükenmez. Üçüncüsü, hırs ve tamahtır ki, kendisi hayat boyunca doymak bilmez."

Ahirete inanan bir kimse için; "Neresine güveniyorsunuz bu dünyanın!" diyorum. Ama ahirete inanmayan yapacağını yapacak ve gideceği yere gidecek. Cennet-i alâ'da hak, cehennem de hak...

Diğer bir Hadis-i şerif'te ise

"Dünyadan sakınınız. Çünkü dünya Harut ve Marut'tan daha fazla büyüleyicidir." buyruluyor. (Tirmizî)

Zavallı insan bir hayalâthane dünya için ebediyatını kaybediyor.

Yine Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz:

"Dünya için çalışmakta hırs göstermeyiniz. Herkes dünyada kendine ne takdir edilmişse ona kavuşur." buyuruyorlar. (İbn-i Mâce)

Tûli emeli bırakmak lâzım. Çünkü senin değil, dünyanın bile ömrü azaldı.

"Para, dirhem, ipek ve kadife kulu olan kimseler yüzüstü düşsünler, kahrolsunlar." (Buhâri: 1218)

İnsanın kaydığı en çok iki yer vardır; kadın ve dünya muhabbeti...

Bir başka Hadis-i şerif'te yine şöyle buyuruluyor:

"Ey Ademoğlu! Sana kâfi gelecek nimetler varken, seni azdıracak şeyleri istiyorsun.

Ey Ademoğlu! Ne aza kanaat ediyorsun, ne de çoğa doyuyorsun." (Beyhâki - C. Sağır)

Mal, dost, ahabap kabre kadar gider, amel seninle gider.

Cenâb-ı Fahr-i Kaînat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

'Ben Havz'ın başına sizden önce varacağım. Onun genişliği Eyle ile Cuhfe arası gibidir. Sizin benden sonra şirk koşacağınızdan korkmuyorum. Fakat ben sizin dünya hakkında yarışa gireceğinizden ve birbirinizle çarpışıp sizden öncekilerin helâk olduğu gibi helâk olacağınızdan korkuyorum.' (Müslim: 2296)

"Kabir ya cennet bahçelerinden bir bahçe veya cehennem çukurlarından bir çukurdur." (Tirmizî)

İnsanın kabirdeki bu yaşayışı dünyadan alâkasını kestiği andan itibaren başlar.

Bahçeye düşersen saadet, çukura düşersen felâket. Onun için insanın hazırlanması lâzım.

Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir diğer Hadis-i şerif'lerinde:

"Dünya ahiretin tarlasıdır." buyururlar. (Münâvî)

Ek ki biçebilesin.

"Herkes yaptığı için karşılığı tam olarak verilir. Çünkü Allah onların ne yaptıklarını en iyi bilendir." (Zümer: 70)

Size dünyayı terk edin demiyorum. Yalnız dünya için çalışırken ebedi hayatın saadetini de ihmal etmeyin. Çünkü dünya malı dünyada kalacak. Önümüzde öyle büyük fırtınalar varki hiçbir şey kalmayacak. Biz hazır olalım. İmanla göçmek için çareler arayalım. Onun için cihat yolunda bulunalım. O'nun yolunda olalım, O'nun yolunda ölelim.

Hazret-i Allah'ın, Resulullah'ın ve onun varislerinin getirdiklerinin, bıraktıklarının emanet olduğunu bilelim; azmayalım, şaşmayalım!

Allah'ımız bizi Emanet-i İlâhiye'ye hakkıyla riayet edebilmeyi, onların beğeneceği gibi olabilmeyi lütuf ve kereminden ihsan ve ikram etsin.

[| Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Zilzâl Sûre-i Şerif'i (2)

İlâhî Divan:

Kıyamet koştuktan sonra insanlar mahşerde toplanırlar ve amel defterlerinde belirtilen sevap ve günahları ölçtürmek için mizana gelirler. Mizan; amellerin tartılması, iyilerinin kötülerinin belirlenmesi için Allah-u Teâlâ'nın mahşer meydanında ortaya koyacağı terazidir. Orada her şeyin kıymeti, her işin

değeri, her sevabın ağırlığı ve her günahın derecesi ölçülür. Her şahıs kendi sevap ve günahının miktarına, mahiyetine vâkif olur.

"O gün insanlar, yaptıklarının kendilerine gösterilmesi için gruplar halinde (ilâhi divana) çıkarlar." (Zilzâl: 6)

Herkes ameline göre bölük bölük olur. İman ehli ayrı gruplar, küfür ehli ayrı gruplar hâlinde sevk edilirler, muhasebeye tabi tutulurlar.

Kimisi yüz aklıyla kimisi yüz karasıyla, kimisi binitli, kimisi yaya, kimisi sevinç, kimisi korku ve dehşet içinde, kimisi mesud, kimisi bedbaht...

Mizan gözle görülen iki gözlü bir terazi olup, bir zerre ile ağır basacak kadar hassastır. Sevapların konacağı sağ kefe pırıl pırıl ve nurludur. Günahların konacağı sol kefe karanlıktır.

Müminin terazi kefesinde öncelikle imanının ağırlığı olacak, bunun yanı sıra sâlih ameller de ağırlık yapacaktır. Kâfirlerin hiçbir iyiliği kötülük kefesini kaldırmayacaktır. Çünkü küfür, kötülük kefesini ağır bastırarak kadar büyük bir kötülüktür.

Allah-u Teâlâ'nın adaleti tecellî edecek, ihsan ve ikram ettiği nimetlerin hesabını zerresine varıncaya kadar soracak, herkes bu ilâhî adaletin icabı olarak ya mükâfat veya mücâzat görecekler.

"Kim zerre kadar iyilik yapmışsa onun mükâfatını görür." (Zilzâl: 7)

Orada herkes yaptığı büyük ve küçük her türlü iyiliğin karşılığını kat kat görecekler.

Zerre kadar bile olsa gerek her küçük iyiliğin, gerekse her küçük kötülüğün bir ağırlığı ve değeri vardır. Onun içindir ki insan küçük büyük demeyip hiçbir iyiliği terketmemeli, küçük ve büyük her kötülükten şiddetle kaçırmalıdır.

"Kim de zerre kadar kötülük yapmışsa onun cezasını görür." (Zilzâl: 8)

Yaptığı zerre kadar bir şeyden bile soracak. Kişi inkâra kalktığı anda ise ağzına mühür vuracak, bütün organları yaptığına bir bir şahitlik edecekler. Aynı zamanda Kirâmen kâtibin melekleri ağızdan çıkan her sözü, işlenen iyi ve kötü her ameli yazıyorlar, her yapılanın fotoğrafı çekiliyor. Bu yazılan defterler canlı kanlı çıkarak konuşacaklar, kıyamet gününde sahiplerine teslim edilecekler.

Bir mümin bir iyilik yapmışsa onun mükâfatını görecekler. Kötülük yapmışsa ondan da haberdar edilecekler. İyilikleri kötülüklerinden çok ise ilâhî bir lütuf olarak o kötülükleri affa uğrayabilir veya onun cezasını dünyada iken görmüş bulunur.

Hazret-i Ebu Bekir -radiyallahu anh- bir defasında Resulullah Aleyhisselâm'la yemek yiyorlardı. O esnâda bu Âyet-i kerime nâzil oldu. Yemekten hemen el çekti ve: **"Yâ Resulallah! Ben, benden sâdir olan zerre kadar kötülüğün de karşılığını görecek miyim?"** diye sordu. Resulullah Aleyhisselâm şöyle buyurdu:

"Ey Ebu Bekir! Dünyada hoşunuza gitmeyen hadiselerle karşı karşıya geliyorsunuz. Onlar senden sâdir olan küçük kötülüklerdir. Sizin zerre kadar iyiliğiniz ahirete saklanır." (Taberânî)

Bir kafir ise iyilik yaparsa, o iyiliği iman dahilinde olmadığı için Allah katında makbul değildir, ona ahirette hiçbir mükâfat verilmeyecektir. Kendisini hiçbir zaman azaptan kurtaramaz. O iyiliğin mükâfatını dünyada görmüş olur. Kâfir olduğu halde ahirete giden her kişi ebedî olarak cehennem azabına uğrayıp duracaktır.

Allah-u Teâlâ'nın her şeyi bildiğini, her şeyi gördüğünü, O'nunla olduğunu, O'nunla kâim olduğunu, O'nunla var olduğunu, O'nun her şeyden haberdar olduğunu o zaman herkes anlayacak ve fakat o zamanki anlayış hiçbir fayda vermeyecek.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

HAZRET-İ MUHAMMED Aleyhisselâm

Hicretin İkinci Yılı

Batn-ı Nahle Hadisesi

Resulullah Aleyhisselâm Bedir savaşından iki ay önce Cemâziyelâhir ayı içinde Kureyş hakkında bilgi toplaması için halasının oğlu Abdullah bin Cahş -radiyallahu anh- kumandasında on kişilik bir keşif kuvveti çıkardı. Giderken de eline, iki gün sonra açılmak ve içindeki emri yerine getirmek üzere bir mektup verdi. Mektup açıldıktan ve içindeki emir anlaşıldıktan sonra hiç kimseyi bu yazılı emrin yerine getirilmesinde zorlamamasını bilhassa hatırlattı.

İki günlük yolculuktan sonra Abdullah -radiyallahu anh- mektubu açtı.

Şöyle yazıyordu.

"Bu mektubu gözden geçirdiğin zaman durmadan yürü. Mekke ile Tâif arasında Batn-ı nahle adlı yere ulaştığında, orada Kureyş'in durumunu gözetler ve elde edeceğin bilgiyi bize bildirirsin."

Abdullah -radiyallahu anh- mektubu okuyunca: **"Resulullah Aleyhisselâm'ın emrini duydum ve derhal ona uyuyorum."** dedi. Sonra durumu arkadaşlarına anlattı ve: **"Şehit olmak isteyen benimle gelsin, dönmek isteyenin yolu açıktır. Ben herhalde Resulullah Aleyhisselâm'ın emrini yerine getirmeye çalışacağım."** diyerek hareket etti. Onun bu ciddiyetini gören arkadaşlarından hiçbiri geri kalmadı.

Seriye'nin bu hareketi Kureyş'in ansızın Medine'ye baskın yapmaması için bir tedbir mahiyetinde idi.

Batn-ı nahle'ye vardıklarında, Kureyş'in Tâif'ten gelmekte olan kuru üzüm ve başka yiyeceklerle, ticaret malları yüklü kervanına rastladılar. Onlarla casus diye çarpışmaya karar verdiler. Kervan reisi Amr bin Hadramî bir okla öldürüldü, Osman bin Abdullah ile Hakem bin Keysan'ı esir ettiler, diğerleri kaçtı, malları zaptedildi. İslâm'da ilk kan dökülmüş, ilk olarak da ganimet alınmıştı.

.

Medine'ye döndüklerinde durumu öğrenen Resulullah Aleyhisselâm çok üzüldü. Bu hadise savaş yapılması, kan dökülmesi yasak sayılan haram aylardan Recep'de meydana geldiği için:

"Ben size haram olan ayda çarpışınız diye emretmedim!" buyurdu.

Ne esirlerle ilgilendi, ne de kervan ganimetinden kendisine ayrılmış olan beşte bir hisse ile ilgilendi. Halbuki öldürülen şahıs İslâm düşmanlarının azıllıklarından idi. Abdullah bin Cahş -radiyallahu anh- ve arkadaşları Resulullah Aleyhisselâm'ın üzüldüğünü görünce elleri yanlarına düştü: **"Biz artık mahvolduk!"** diyerek ne yapacaklarını şaşırıyorlardı. Diğer müslümanlar da: **"Emredilmediğiniz halde savaştınız ve kan döktünüz!"** diyerek mücâhidleri yaptıkları bu işten dolayı kınayınca ruhlarını büsbütün bir sıkıntı sardı. Yanlış harekette bulduklarının farkına vararak kendi kendilerini kınadılar.

Aslında mücâhidler hadisenin meydana geldiği günü Recep değil Cemâziyelâhir'in son günü sanmışlardı. Ortada kötü niyet yoktu, olan olmuştu.

Öldürülen Amr bin Hadramî ile esir edilen iki kişi, Mekke'nin itibarlı âilelerinden olduğu için Kureyşliler karşı propaganda yapmak ve müminlerin aleyhinde konuşmak için ellerine geçen bu fırsatı kaçırmadılar. **"Muhammed ve Ashâb'ı haram ayı helâllaştırdılar, kan döktüler, yağma yaptılar, adam esir ettiler!"** diye yaygara koparmaya başladılar. Medine yahudileri de işi körüklüyorlardı.

Allah-u Teâlâ bu hususta Resul'üne indirdiği Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurdu:

"Resul'üm! Sana haram aydan ve onda savaşmanın doğru olup olmadığından soruyorlar."
(Bakara: 217)

Öteden beri Araplar arasında senede dört ay; Zilkade, Zilhicce, Muharrem ve Recep ayları, **"Eşhur-i hurûm"** yani haram aylar sayılırdı. Bu aylarda kabileler arasında devam eden savaşlara, karşılıklı anlaşma ile son verilir. Civar beldelerden halk Beytullah'ı ziyaret için Mekke-i mükerreme'ye gelir ve yıllık panayırlarda kabileler halinde toplanarak alış-verişlerle meşgul olurlardı. Buna karşı çıkmak günahların en büyüğü sayılırdı.

Nitekim Âyet-i kerime'de şöyle buyuruldu:

"De ki: Haram ayda savaşmak büyük bir günahdır." (Bakara: 217)

Âyet-i kerime'de Resulullah Aleyhisselâm'a hitap edilerek içinde savaş yapılan haram ay hakkındaki sorulara cevap verilmiş ve bu aylarda savaş yapmanın büyük bir suç olduğu açıklanmıştır. Bu açıklama haram aylarda yapılan savaşın helâl kılınmadığına ve bu sebeple hürmetin ihlâl edilmemesi gerektiğine delâlet eder.

•

Ancak Âyet-i kerime'nin sonraki ibareleri bu hükme daha farklı bir mânâ kazandırmıştır. Her ne kadar haram ayların ihlâli büyük bir cürüm ise de; kâfirlerin müminleri Allah'a ulaştıracak yoldan alıkoymaları, imanlarının gereği olan ibadetleri yapmalarına engel olmaları hiç şüphesiz ki çok daha büyük bir cürümdür.

"Fakat insanları Allah yolundan alıkoymak, Allah'ı inkâr etmek, Mescid-i haram'ın ziyaretine engel olmak ve halkını oradan çıkarmak ise, Allah katında daha büyük, daha ağır günahdır."
(Bakara: 217)

Müşrikler, Âyet-i kerime'de de işaret edildiği gibi, hâlâ müslümanların peşini bırakmıyorlardı. Ellerinden gelse ve güçleri yetse, onları yine İslâm'dan döndürmek için her çareye başvuracaklardı. Onların günahı, haram ayda savaşmaktan beterdir.

Aynı şekilde müslümanı dininden çevirip küfre döndürünceye kadar fitneye düşürmenin de, öldürmekten daha beter olduğu beyan buyuruldu:

"Fitne de adam öldürmekten daha büyük bir günahdır." (Bakara: 217)

İnsanları İslâm'dan menetmek, dinsizliği yaymak haram ayında savaşmaktan daha büyük günahdır ve daha çirkin bir iştir.

"Eğer onların güçleri yetse, sizi dininizden döndürünceye kadar size karşı savaşa devam ederler." (Bakara: 217)

Bu ilâhî buyruk, kâfirlerin müslümanlara düşmanlıklarının sürekliliğini bildirmekte, müslümanları dinlerinden çevirmedikleri sürece bu savaflara ara vermeyeceklerini beyan etmektedir. Güçleri yetse, bundan hiç de geri kalmazlar.

"Sizden her kim dininden döner ve kâfir olarak ölürse, onların yaptıkları işler dünyada da ahirette de boşa gitmiştir. Onlar cehennemliktirler ve orada ebedi kalırlar." (Bakara: 217)

Çünkü kâfir olarak ölmüşlerdir. İrtidat etmek suretiyle dünyada müslümanların sahip oldukları imkânlardan, ahirette de sevaptan mahrum kalırlar. Cehennemden aslâ çıkmayacaklardır.

Bu Âyet-i kerime üzerine mücâhidler mânevî sıkıntıdan kurtuldular. Resulullah Aleyhisselâm da kendisi için ayrılmış olan ganimet hissesini kabul etti.

Abdullah bin Cahş -radiyallahu anh- ve Nahle'deki çatışmaya katılan mücâhidler bu durumlarıyla ilgili olarak Âyet-i kerime nâzil olunca ecir sahibi olabilmek için ümitlendiler ve: **"Yâ Resulellah! Allah yolundaki cihadlarından dolayı mücâhidlere verilecek ecirden bizler de umabilir miyiz?"** diye sordular.

Allah-u Teâlâ onlar hakkında indirdiği Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurdu:

"Onlar ki iman ettiler, hicret ettiler, Allah yolunda cihad ettiler. Böyleleri Allah'ın rahmetini umarlar. Allah çok bağışlayan, çok merhamet edendir." (Bakara: 218)

Kureyşliler iki esiri kurtarmak için kurtuluş fidyesi gönderdiler. Fakat Hakem bin Keysan, Resulullah Aleyhisselâm'ın dâveti üzerine müslüman oldu, Mekke'ye dönmedi. Şehit olarak da vefat etti.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

EVLIYÂ-İ KİRAM -Kaddesallahu Esrârehüm- HAZERÂTI'NIN "HÂTEMÜ'L-EVLIYÂ" HAKKINDAKİ BEYAN ve İFŞAATLARI (123)

**Hüsâmeddîn Ali el-Bitlisî
-kuddise sırruh- (2)**

On beşinci yüzyılda yaşamış mutasavvıfların önde gelenlerinden olan Hüsâmeddîn Ali el-Bitlisî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin, bilinen yegâne nüshası Konya Bölge Yazma Eserler Kütüphânesi'nde bulunan "**Şerhu Hutbetü'l-Beyân**" adlı mecmuânın içindeki Sûfiyye İstılahları ile ilgili risâlesinden "**Hâtem**" ve "**Hâtemü'n-nübüvve**" terimlerinin mânâsını aktarıırken, "**Hâtemü'l-velâye**" ile ilgili sırr ve ifşaatları üzerinde de durmuştu.

Şimdi ise Hazret'in, aynı mecmuânın içindeki bir başka eseri olan "**Gülşen-i Râz Şerhi**"nden; Hâtemü'l-evliyâ'nın zuhûru, ilmi ve vazîfesi ile ilgili diğer beyan ve ifşaatlarını nakledeceğiz.

"Zâtî İlâhî Tecellî"ye Erişen, Hâtemü'n-Nübüvve'nin Zuhûrunu Kemâle Erdiren Velînin Husûsiyetleri:

Hüsâmeddîn Ali el-Bitlisî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Şerhu Hutbetü'l-Beyân**" adlı mecmuâda yer alan eserlerinden "**Gülşen-i Râz Şerhi**"nde, nübüvvet ve velâyetin kemâl noktası olan "**Hâtemiyyet**"in zâhirî ve bâtinî cihetleri üzerinde dururken, Zâtî İlâhî tecellînin gerçekleştiği bu mertebenin bâtinînin "**İlk tecellî**" ve "**Hakikat-ı Muhammediyye**" üzerine inşâ edildiğine dikkati çekmiş; bu sırra binânen Zât'ın zuhûrunun Mutlak Velâyet'in hakikatine tevdi edildiğini ve "**Hâtemü'n-nübüvve**"nin bâtinî olan bu makâmın mazharının "**Hâtemü'n-nübüvve**"nin zuhûrunu kemâle erdiren bir Velî olduğunu ifâde etmiştir:

"Nübüvvet (peygamberlik) Âdem -aleyhisselâm-da zuhûr etti, kemâli Hâtem olan Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-in vücûdu (varlığı) ile göründü. Bu ise, Zât'ın zuhûrunun tek bir kişiye isâbet ettirilmesi itibârıyla vârid olan "İlk tecellî"dir. O'nun Zât'ı görmesi; umûmî anlamda Mutlak Velâyet'in hakikatine yüklenmiş olan Zât'ın zuhûruna âit bu zuhûrun, Zâtî kemâlin dayanmış olduğu vech üzere Zât'ı ona göstermesi şeklinde gerçekleşir. Bu mânevî görüş; nübüvveti O'nun Zât'ıyla alâkalı olan bu kimseye, O'nun Zât'ıyla ilgili sıfatları da elde ettirir. İşte bu, hakikatî yönüyle Muhammedî Hakikat'e mahsus bir sıfatla öne geçmek demektir. Bu ise iki zeminde de belirli bir biçimde dönüp yükselen, ayân-ı sâbite sûretlerinin şûlelerinden doğan zerrelere doğuran, Zât'ın zilletle düşürücü kuşatıcılığı ile yere serilip hükümsüz hâle gelmiş, Zât-ı Vahdet'in muhabbet mülkü ve Hakikat-ı Muhammediyye'nin Ehadiyyet semâsı üzerindeki Nübüvvet güneşinin yansıttığı nûr olan Zâtî Ahmedî'nin Nûr'unu gerekli kılar.

O, âdemîn zâhir olan ayân-ı sâbitenin görüntüsü altında, Rabb'inin nûruyla yeryüzünü aydınlatan münevver bir Nûr'la inşâ edilmiştir, O'nun Zât'ına âit isimleri ve sıfatları cem edip biraraya toplayan bir sûret; Hatm'in desteğiyle, Hâtem'in nübüvvetinin zuhûrunu kemâle erdiren bir Velî olan âdemîn meydana getirildiği sûret ve manâ hâli üzere onların, Nübüvvet'in zuhûrunun başlangıcına sürülüp yükselmelerini teyid eden, diğer peygamberlerin ayân-ı sâbitenin de var olduğu ayân-ı sâbitelerin tamamını ihâta eden bir heyettir. İlâhî harflerin sırlarını ve Rabbânî kelîmelerin nurlarını izhâr cihetinden ona vârid olan [şey] sağlam ve sahîh olur ki, bu sâyede: 'Beni seyrimin gâyesine erişirdi, Sidre-i muntehâ'ya yükseltti, görünmeyen varlıkları bana gösterdi!' diye zikreder ve nihâyetlere inme, bidâyetlere dönüp Nübüvvet'in bidâyetinin sonuna erişme sırrından âciz olmamayı tecrübe ederek seyreder. Çünkü o, nihâyetini bulmuş olduğu Nübüvvet'in en büyüğü ve en şerefli olan 'Hatm' ile gelmiştir." ("Mecmûa-i Şerhu Hutbetü'l-Beyân li'l-Hüsâm el-Bitlisî: Şerh-i Gülşen-i Râz", Konya Bölge Yazma Eserler Ktp. Akseki, nr.: 164, vr. 282)

Nübüvvet ve Velâyet Dâirelerinin "Hâtemiyyet" Noktasında Tamamlanışı:

Şeyh Hüsâmeddîn el-Bitlisî -kuddise sırruh- Hazretleri "**Gülşen-i Râz Şerhi**"nin bir başka noktasında; "**Nübüvvet ve velâyetin zâhirleri, bâtinleri ve Hatm-i nübüvvet ve velâyet'le ilgili Matlab-ı şerif**" yan

başlığı altında, son Peygamber olan Resululullah Aleyhisselâm'ın vefâtından sonra velâyetin bâkî olduğunu, geçmişteki peygamberlerle ondan sonra gelen velîler arasında bir benzerlik bulunduğunu beyân etmiş; Hâtemü'l-enbiyâ'da "nübüvvet" dâiresinde gerçekleşen bu tamamlanışın ileride bir gün velâyet dâiresinde de gerçekleşeceğini haber vemiştir:

"Noktanın tekrar bir kez daha devretmesi gibi, (Peygamber Aleyhisselâm bu âlemden) sefer edince velâyet bâkî kaldı. Bu, şuna işâret eder ki; nübüvvetin ve velâyetin zâhirlîği ve bâtınlîği vardır, bu ikisinin devretmiş olduğu sûret ve manânın aynının melekesi 'Zâhir' ve 'Bâtın' isminden iktibas edilmiştir.

Nübüvvet ve velâyet dâiresi devretmek (dönmek) sûretiyle, insan türünde neşet bulmuş bir alan meydana getirirler. Çünkü hakikat feleğinin manâ ve sûreti, insânî neşetin bir dâire meydana getirip devretmesiyledir; kimi zaman zâhir olan 'nübüvvet' yarım dâiresi, kimi zaman da [bâtın olan] 'velâyet' yarım dâiresi hükmünü yürütür. Nübüvvet feleğinin yarım dâiresi, zâhiri olan kendisidir. Bâtın semâsının yarım dâiresi ise bâtın olan velâyettir, isterse imkân ve lâhût âleminin zemîni üzerine karartılar çökmüş olsun. Çünkü gecenin yarım dâiresi olan Nübüvvetin tamamlanması zâhir olmuş ve dış yüzünün toplanmasıyla tümüyle gurûb etmiştir.

Gecenin yarım dâiresi ise yeni bir heyecanla doğan velâyettir, ne zaman ki bu yarım dâire tamama erer, başka bir zamanda zâhir olan Nübüvvet yarım dâiresi, hükümlerin değişmesi hasebiyle dönüşüme uğrayıp yeniden doğar. Nübüvvet ve velâyet yarım dâiresinin birbiri arasındaki dönüşümü, dünya ve âhiretin defâlarca kez işâret edilen ıslâha ve düzgünlüğe bağlı değişimi ile bir ve berâberdir ve bir beşâret sözü olan 'Rahmân ve Rahîm'e, Kitâb'ın başında manâsına binâen işâret etmek lâzım geldiği son derece sarihtir. İşte lâzım olan bu (nübüvvetle velâyetin) birbiri arasındaki dönüşüm, nübüvvetin dönüşümü şeklinde olduğu gibi, zaman gelir velâyet için de geçerli olur." ("Mecmû'a-i Şerhu Hutbeti'l-Beyân li'l-Hüsâm el-Bitlisî: Şerh-i Gülşen-i Râz", Konya Bölge Yazma Eserler Ktp. Akseki, nr.: 164, vr. 282)

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

Allah-u Teâlâ'nın Sevgilileri'nin İfşaatlarına İzah ve Açıklamalar (58)

Dâvûd bin Mahmûd Kayserî -kuddise sırruh- (3)

Osmanlı Devleti'nin kuruluş yıllarında yaşamış ilk Fusûs şârihlerinden olan Dâvûd-ı Kayserî -kuddise sırruh- Hazretleri'nin (ö. 751/1350), Hâtemü'l-evliyâ'nın makam ve nertebesi hakkında eşsiz sirlara yer verdiği "**el-Matlâ'u Husûsi'l-Kilem fi Me'ânî Fusûsu'l-Hikem**" adlı eserindeki beyan ve ifşaatlarına kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Hâtemü'l-Evliyâ'ya Nispet Edilen "Hasene":

Dâvûd el-Kayserî -kuddise sirruh- Hazretleri Hâtemü'l-evliyâ'ya nispet edilen "hasene"nin, Hâtemü'l-enbiyâ Aleyhisselâm'a vaadedilen "Makâm-ı mahmûd"dan ve "Vesîle"den ibâret olduğunu ifşâ ederek şöyle buyurmuştur:

"Velâyet'in Hâtem'i, Hâtemü'r-rusul'ün hasenâtıyla ilgili derecelerden bir derecenin sûreti ve onun mazharlarından bir mazhardır. Bu hasene ise, 'Vesîle' diye isimlendirilen cennet mertebelerinin en yükseği ve Peygamber Aleyhisselâm'a vaadedilen 'Makâm-ı mahmûd'dur." ("el-Matlâ'u Husûsi'l-Kilem fî Me'ânî Fusûsu'l-Hikem", Süleymâniye Ktp. Şehid Ali Paşa, nr.: 1242, vr. 30^b)

Bütün bu lütuflar hep ezelde konulan iki kandil sebebiyledir.

Allah-u Teâlâ ezelden öyle yaptığı için ebedî de öyle olacak demek istiyor. Bu bir mahlûkun idrâkinin hâricindedir.

Nitekim Abdülkerim el-Cîlî -kuddise sirruh- Hazretleri "**el-İnsânü'l-Kâmil**" isimli eserinde Hâtemü'l-evliyâ'nın makâmının, Resulullah Aleyhisselâm'a ihsan buyurulan Makâm-ı Mahmûd'dan başka bir şey olmadığını ve bu makâma ondan başka hiçbir velînin erişemeyeceğini ifâde ederek şöyle buyuruyorlar:

"Her kim bu yakınlık makâmına vâsıl olursa, o kimse Hâtemü'l-evliyâ olup, Hitam (Hatemiyyet) makâmında Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-in vârisidir. Çünkü bu yakınlık makâmı, 'Makâm-ı Mahmûd' ve 'Vesîle' makâmıdır. Oraya kadar vâsıl olan velînin vardığı yer, kimsenin erişemeyeceği bir makamdır." ("el-İnsânü'l-Kâmil", s. 455, trc.: A. Mecdi Tolun)

İşte ispâtı bu! Bu zât-ı muhterem en ince sırlardan, gerçek vuslattan bahsetmiş; Hakk'a yakınlığın, Resulullah Aleyhisselâm'a ihsân ettiğini ihsân etmekle mümkün olacağını, yani ona ne bildirirse ona da onu bildirmekle mümkün olacağını ifşâ etmiştir. Allah-u Teâlâ ona duyurmasa o bilebilir mi? Onlara duyurduğunu da ben size anlatıyorum.

Hazret: "**Kimsenin erişemeyeceği bir makam**" buyuruyor. Hâtemü'l-velî'ye ezelden neler ihsân edeceğini Allah-u Teâlâ ona duyurmuş.

Şeyh Sadreddîn Konevî -kuddise sirruh- Hazretleri de: "**O kul gibi cem edici hiç kimse yoktur ve kendisinden sonra hiç kimse onun vâris olduğu şeyi elde edemeyecektir.**" buyurarak, ona verdiği ilmi bir daha da kimseye vermeyeceğini ifşâ etmektedir. Ona vereceğini başkasına verecek değil. Halkı Hakk'a dâvet edecek onun gibisi olmayacak. Onunla biliyor. Yâni Allah-u Teâlâ ona öyle bir tecellî etmiştir ki; artık bundan sonra o tecelliyâtı kimseye vermeyecek, tecelliyât-ı İlâhî onda sona erecek.

Mânevî Kemâlâtını Tümüyle Allah'tan Alan Veli:

Dâvûd bin Mahmûd el-Kayserî -kuddise sirruh- Hazretleri eserinin başka bir noktasında ise, Hâtemü'l-velâyâ'nın ilâhî isimler husûsunda herhangi bir istimdâda muhtaç olmadığını, onun mânevî kemâlâtını tümüyle Allah'tan aldığını beyan buyurmaktadır:

"İlâhî vergilerin kendisine tertip edildiği ilâhî isimler, nebîlerin ve velîlerin dem'inin evlâtlarından bir oğul olan Şît Aleyhisselâm'a tahsis edilmiştir. Ancak, Hâtemü'l-velâyâ bundan müstesnâdır; zirâ o, kemâlâtın yana zuhûr eden şeylerin tümünü Allah'tan alır." ("el-Matlâ'u Husûsi'l-Kilem fî Me'ânî Fusûsu'l-Hikem", Süleymâniye Ktp. Şehid Ali Paşa, nr.: 1242, vr. 34^a)

Allah-u Teâlâ bu Zevât-ı kirâm'a neler duyurmuş, neler bildirmiş! Onları çok büyük sırlara vâkıf ettirmiş, olmuş ve olacıklara mazhar etmiş.

Kemâlâtta yana zuhûr eden şeylerin tümünü Allah-u Teâlâ'dan almasının mânâsı; ona O karışır, başka kimse karışamaz; ona Allah-u Teâlâ veriyor, başkasına muhtaç değil!..

Nitekim Mahmûd Şebüsterî -kuddise sırruh- Hazretleri şöyle buyurmaktadır:

"Velîliğın tam zuhûru 'Velîlerin sonuncusu' ile olacak. İki âlem de onunla tamamlanacak, onunla kemâl bulacak. Bütün velîlerin varlıkları Son Velî'nin âzâsına benzer. O küll'dür, öbürleri cüz. Onun Peygamberlerin Sonuncusu'yla tam bir münâsebeti vardır. Bu yüzden umûmî rahmet de onunla zuhûr eder. İki âlem de ona uyar, Âdemoğulları içinde Allah'ın halîfesi odur." ("Gülşen-i Râz", s. 32)

O da bir **"Sirâc-ı Münîr"**dir; dünyaya değil, âlemlere şâmildir. Maskede hüküm yok, hüküm Hazret-i Allah'ındır.

Hâtemü'l Evliyâ, Hâtemü'l Enbiyâ'dan Başka Bir Şey Değildir!

Dâvûd el-Kayserî -kuddise sırruh- Hazretleri **"el-Matlâ'u Husûsi'l-Kilem"** adlı eserinin "Mukaddime"sinde nübüvvet ve velâyet mevzûlarını ele alırken; Hâtemü'l-evliyâ'nın Hâtemü'l-enbiyâ Aleyhisselâm'la bittiği ve onun velâyetiyle tahakkuk ettiği noktaya işâret ederek şöyle buyurmuştur:

"Hâtemü'l-evliyâ, hakîkatte Hâtemü'l-enbiyâ'dan başka bir şey değildir. Yâni Hâtemü'l-evliyâ velâyet sûretiyle, çeşitli vücudlar aracılığıyla tasarrufuna devam etmiş ve onun nübüvveti, nasıl ki Muhammed Aleyhisselâm sûretinde tamamlanmışsa, velâyeti de Son velî'de tamamlanacaktır." ("el-Matlâ'u Husûsi'l-Kilem fî Me'ânî Fusûsu'l-Hikem", "Hatmü'l-Evliyâ" kitabı, s. 490-491'den naklen)

Niçin? Ondan ona intikâl ettiği için... Daha önce o idi, ona intikal edince o oldu. O vazîfesini hakkıyla yaptığı gibi, hakkıyla vazîfe yapmak şimdi ona düştü, o vazîfeyi yapması gerekiyor!..

Allah-u Teâlâ Hâtemü'l-enbiyâ'ya ne ki lütfetmişse **"velâyet"**inde lütfetmiştir. Velâyet bâtıdır, verilen oraya veriliyor. Ona verilen aynen ona intikâl edince; zâten onundur, oraya intikâl ediyor. Biraz evvel onundu, biraz sonra onun oldu. Onun velâyetini öyle yaratmıştır ki; bütün velîlere verdiği hâli, ahvâli, tecelliyâtı, hepsini onda cem etmiştir, gerçekten **"Velâyet-i Muhammediye"**dir.

Sizin çok rahat anlayabileceğiniz bir temsil arz edeceğiz:

Farz-ı muhâl ki, Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in evi daha önce Mekke-i mükerreme'de idi, sonra Medîne-i münevvere'ye geldi.

O evden kalkmış, o eve gelmiş. Orayı mekân tutmuştu, oradan çıktı, burayı mekân tuttu. Artık o oralı, o ev sayılmaz, bu ev sayılır. Niçin? Bu evde olduğu için. Oradan kalktı, bu eve geldi, şimdi bu evde aranıyor.

O nerede ise o da oradadır. Üstelik diğer Hâtem de orada. Orada yalnızdı, oradan buraya kalktı geldi, iki oldu, bir evde iki "Hâtem" birleşti. Beden iki amma ruh bir. Çünkü oradan oraya gidiyor, orada bulunuyor. Zaten orası da bir nûr.

Daha önce o kandilde idi, sonra bu kandile geçti!..

TASAVVUF'UN ASLI HAKİKAT VE MARİFETULLAH İNCİLERİ

Zikrullah'ın Özü

Allah-u Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri her şeye bir öz vermiştir, her şeyin bir özü vardır. Zikrullah'ın özü ise ledüni olan "**Nefes zikri**"dir.

"**Cehrî zikir**" zâhirîdir, "**Kalbî zikir**" bâtınîdir, bu zikirler dıştan yapılır. Sen varsın ki yapıyorsun.

"**Nefes zikri**" ise içeriden yapılır, yani Hakk ile nefes alınır. Onun Cenâb-ı Allah ile irtibatı vardır. O içeride amma, sen dışarıda kaldın. Sen O'nun ile nefes alıyorsun, O'nun nefesi ile O'nu zikrediyorsun.

Diğer zikirlerde sen dışarıda O içeride. Sen içindekini zikrediyorsun.

Bâtınî zikrin son noktasına Allah-u Teâlâ'nın vardığı kimseler bunu bilir, başkası bilmez. Bu sırrı O bildirir ve ancak bildirdiği kimseler bilir.

Bu has ilmi Hızır Aleyhisselâm'a da bahşettiğini Âyet-i kerime'sinde beyan buyuruyor:

"Biz ona nezdimizden bir rahmet verdik, tarafımızdan has bir ilim öğrettik." (Kehf: 65)

.

Allah-u Teâlâ kime has ilim verirse, o sırlara o mazhardır. Bu gizli ilim yalnız hususiyetle O'nun seçtiği, öğrettiği kimseye mahsustur. Seyr-ü sülûkta olanlara, diğer velilere dahi mahsus değildir. Bu ilim verilme iledir, kişide hiçbir şey yoktur.

Diğer bir temsil:

Sen bir örtünün altına girdin görünmüyorsun, seni kimse görmüyor. Amma sen kendi kendini görüyorsun ve biliyorsun.

Herkes örtüyü görüyor. Örtüyü gördüğü için, içinde kimse var mı yok mu bilmiyor. Oysa sen de bir örtüsün, kâinat da bir örtüdür. İçindekini kimse görmüyor.

Varlığını giyersen sen varsın, varlığını kaldır O var. Kâinat da böyledir.

Sultani zikrin en gizli sırlarından birisi de şudur:

Sen kendinin bir perdeden ibaret olduğunu görüp bildiğin zaman,

Ve içindekini gördüğün zaman,

O'nunla irtibat kurduğun zaman Sultânî zikrin sırrına vâsıl olursun. Herkes perdede kalır, sen perdenin içindekine nüfuz etmiş olursun.

Ey insan!

İçindeki her şeyi biliyor. İçindeki ile irtibat kurman, seni zâhirî âlemden ulvî âleme çeker. Bu, ulvî bir âlemin irtibatıdır.

Bu zikrullah apayrı bir zikirdir. Sultan'dan geldiği için, doğrudan doğruya "**Sultan**" ile irtibatı olduğu için "**Sultânî zikir**" denilmiştir.

Bu hâli anlatmak güç olduğu gibi, ehlinden mâdâ gerçek hakikatini kimse bilmez. Hakk Teâlâ'nın öğrettiği bir zikir olduğu için "**Hass'ül-has**" olanlara âittir.

•

Ve bu ince noktaları anlatabilmek için size diğer temsillerini verelim.

Meselâ;

"Allah Musa ile de konuşmuştu." (Nisâ: 164)

Âyet-i kerime'sinde beyan buyurulduğu üzere, Musa Aleyhisselâm Allah-u Teâlâ ile konuştu.

"Davud'a dağları ve kuşları musahhar kıldık, onunla beraber tesbihte bulunurlardı." (Enbiyâ: 79)

Âyet-i kerime'sinden anlaşıldığına göre de Davut Aleyhisselâm, kendilerine mahsus bir hayat ile yaratılan cesim dağlarla ve kuşlarla beraber olup Allah-u Teâlâ'yı zikrederlerdi.

Ve fakat Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimize gelince, o buyurur ki:

"Benim Allah ile öyle vaktim olur ki, oraya ne yakın bir melek sızabilir, ne nebi ne de resul sokulabilir." (K. Hafâ)

O, doğrudan doğruya Allah-u Teâlâ'nın mahremindedir, kendisini dahi görmez. O anda Hakk'ı görüyor, Allah-u Teâlâ ile hemhâl oluyor. Bunun için bu hâli bilen olmaz.

Hadis-i şerif'lerinde:

"Ümmetimin âlimleri benî İsrail'in peygamberleri gibidir." (K. Hafâ)

Buyurması, size anlatılan bu gizli zikir olsun, gizli ilim olsun, bunların hepsi O'nun verasetinden akar gelir. Ona lütfettiğini dilediği vekillerine de lütfetmiştir.

Bir diğer Hadis-i şerif'lerinde şöyle buyuruyorlar:

"Cenâb-ı Hakk benim göğsüme ne döktüyse, ben de onu olduğu gibi Ebu Bekir'in göğsüne boşalttım."

İşte bu boşalma buradan geliyor. Bunun sırrı da budur.

•

Nefes zikri aynı zamanda yakınlık ve kurbiyet makamıdır.

Allah-u Teâlâ Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem-ine hitaben Âyet-i kerime'sinde şöyle buyurmuştur:

"De ki: Allah bana yeter." (Tevbe: 129)

İşte bu makam o makamdır. Bu zikir bu makamın yeridir. Fakat bu noktayı açmam mümkün değildir. Bu bir esrârdır. Ancak bu noktaya erenler bunu çözer, başka türlü çözülmez. Bu zikrullahın en gizli noktası da burasıdır.

O, o anda Hazret-i Allah iledir. Oraya başka hiçbir şey girmiyor; nefes girmiyor, insan girmiyor, melek de şeytan da girmiyor. O'nunla soluyor, O'nunla oluyor. Çünkü yakınlık ve kurbiyet makamıdır.

Farz-ı muhal ki insan bir kuyuya veya bir denize düşse o anda dibine iner. Allah'tan başka kimse var mı orada? Yok. Sen yok diyorsun, o ise O'nu hem görüyor, hem biliyor. İşte bu zikir bu kadar kıymetlidir.

.

İrfan duygusu, anlatmakla veya kitaplardan okumakla husule gelmez, apayrı bir şeydir. Doğrudan doğruya Cenâb-ı Hakk'ın duyurması ile, öğretmesi ile husule gelir ve bilinir, ifadeye sığmaz. Bu bir hâldir, kâl ile bilinmez.

Gerek Hazret-i Allah ile zikir olsun, gerekse O'nunla sohbet olsun, bu hâller ifadeye sığmaz. Gizli mahreminde tuttuğu ve orada bulundurduğu kullarına mahsustur. Bunun için bu hâller bilinmez.

Ve fakat böyle bir zikrin, fikrin, Hakk ile böyle bir sohbetin mevcut olduğunu duyuruyorum.

Büyük evliyâ-i kiram hazerâtının beyanlarına ve ifşaatlarına bakarak, o nur ışığı altında okuyun. Şu kadar var ki nasibiniz kadar anlayabilirsiniz.

Meselâ Hakîm-i Tirmizî -kuddise sırruh- Hazretleri:

"O'nunla konuşur, O'nunla görür." buyuruyor. Sizin bunu bilmeniz ne mümkündür?

Hakk'ı gören, Hakk'tan gayri olanları tanımaz. Var'ı görür, Hakk'a bakar ve görür. Hakk'tan başkasını görmez, kendisini de görmez, başka şeyleri de görmez.

Bu gibi kimseler Kelime-i Tevhid'in özüne vâkıftırlar, özünü bilirler ve göre göre söylerler, amma sen kendini görüyorsun.

Bâtınî Zikrin En Güzeli:

Cehrî zikir ile **Hafî zikir** ne kadar farklıysa, **Nefes zikri** ile **Hafî zikir** de o kadar farklıdır.

Meselâ Kelime-i tevhid zikrine varanlar için; **"Lâ ilâhe illâllah"**, yaratılmışlar ilâh olamazlar, onlar **"Lâ"**dan ibarettir. Yaratan Hazret-i Allah'tır. O'ndan başka ilâh yoktur.

"Muhammedün Resulullah"; nurundan nurunu yarattı, o nurdan mükevvenâtı donattı.

Yaratılanlar **"Lâ"**dan ibarettir. **"OI!"** diyor oluyor, olduğu kadarını öldürüyor.

"Lâ" derken kendimi de inkâr ederim, yaratılanları da inkâr ederim. O'nu tanıdığım için.

"Lâ ilâhe illâllah"; Allah'ım senden başka hiçbir ilâh yok. Biz o mânâ ile bunu söyleriz.

Onun için "**Lâ**"lara değer vermeyiz, Yaratan'a değer veririz. "Güzel yaratıcı olduğu için güzel yaratmış!" deriz, o kadar.

Bu zikir "**Bâtînî**" zikrin en güzelidir. Fakat buradaki "**Lâ**"lar dahi seslidir.

Nefes zikrinde ise ses yok. Ne ses var, ne de seda.

Meselâ bir şırıngayı suya koydun. Şırınga içeride, suyu içeriden sessizce çekiyor. Ses yok orada, sadece çekiyor.

•

Diğer bir temsil:

Suyun içinde çiçek var, sudan nasibini alıyor. O su olmazsa çiçek kurur. Fakat içeriden nasibini aldığı kimse görmüyor. İşte bu da böyledir.

Bâtînî zikrin en kıymetlisini size ifşâ ediyorum.

Diğerinde lâfız var, kalben de olsa lâfız var, hareket var, niyet var. Bu zikirde o yok, yalnız çekme var.

Sen bir kabuksun, sen bir maskesin, içindekinden çekiyorsun. Sultânî zikrin ehemmiyeti bundan ötürüdür.

Zâhirî zikri halk duyar, bâtînî zikri şeytan duyar. Herkes nefes alıyor, şeytan da nefes alıyor. Fakat o nefeste bir niyet var, zikir niyeti. O niyeti şeytan bilmez. Niyetini bilmediği için ne yaptığını bilmez. Bu zikir, bâtînî zikrin derunî noktasıdır. O niyetle Allah-u Teâlâ'yı nefes ile zikreder. O hep Hakk iledir. Onu şeytan bilmez, halk zaten bilmez.

Bunu bana Rabbim öğretmese ben bunu yapamam. Rabbim öğretiyor, biliyorum ve temsiliyle izah ediyorum.

O bildirdi, O gösterdi. Bu ilmin çözülmesi başka türlü mümkün değildir. Muallim O'dur, O'nun öğrettiğini biliyorum, gösterdiğini görüyorum.

Ben kabuktan ibaretim, içimde O var. O'nun ile nefes alıyorum. Nefesimi kesse bana kim bir nefes verebilir?

Hep O'nunlayım, O'nunla soluyorum, O'nunla yaşıyorum, O'nunla söylüyorum, O'nunla yazıyorum.

İçimdeki varlığı alsa, varlığı O'ndan başka kim verebilir?

Bu ilmi Allah-u Teâlâ'nın öğrettiklerinden başka hiç kimse bilemez. Ancak Sıddıklar ile Mukarrebler bilir. Bu ilim onlara verilmiştir.

Bu mevzular bu kitabın kalbi mesabesindedir.

İSLÂM İLMİHALİ

İstibrâ ve İstinca

Küçük abdestten sonra sızıntı ve akıntıdan kurulanmaya **"İstibrâ"**, büyük abdestten sonra temizlenmeye de **"İstinca"** denir.

Büyük abdestten sonra tam emniyet hâsil oluncaya kadar su ile temizlenmek ve kurulanmak lâzımdır. Su bulunmadığı yerde temiz taş parçası veya sert toprak parçası ile istinca yapılabilir.

Küçük abdestten sonra, kalan yaşlığı giderip kurulamak da vâciptir. Abdest alırken veya aldıktan sonra gelen akıntı abdesti bozar, namaz da sahih olmaz. Diyebilirim ki bugün insanların yüzde doksanı, buna dikkat etmediklerinden abdestsiz namaz kılıyorlar. Bunu bizzat kendiniz tecrübe edin. Deneyin ki, kalbiniz mutmain olsun. Bardağı doldurup boşalttıktan sonra nasıl ki damla damla su akıyorsa, küçük abdestten sonra da mutlaka bir akıntı olur. İşte bu akıntı abdesti bozar. Kişinin abdestsiz namaz kılmasına sebep olur.

Bunun içindir ki bu husus üzerine dikkatlice eğilmek gerekiyor. Biraz oturmak, bir kaç adım yürümek, pamuk koymak, ıkmak... gibi usullere başvurulur. Beş, on veya onbeş dakika kadar idrar kesintisi beklenir. Yine de kontrol şart, taharet lâzım. Kesilmiş olduğuna iyice kanaat getirilmeden, abdest almamak gerekiyor.

Diğer taraftan kabir azabının çoğunun idrar sıçramasından, küçük abdest temizliğine dikkat etmemekten doğacağını Cenâb-ı Fahr-i Kâinat -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz Hadis-i şeriflerinde beyan buyuruyorlar:

"İstibrâ husûsunda takvâ üzere olunuz. Zira kabirde birinci muhasebe idrardan taharet hakkındadır." (Camiussağir)

Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz bir defasında kabristan yanından geçerken kabirdeki iki kişinin sesini işitince;

"Bunlar azab görüyorlar. Hem de azab görmeleri kendilerince büyük bir şeyden değil. Evet günahları büyüktür. Biri idrardan sakınmaz, taharetlenmezdi. Diğeri de iki kişinin arasını bozmak için söz taşırdı." buyurdular. (Buhârî. Tecrîd-i sarîh: 163)

Kadınlar için bu daha mühimdir, namaz vakitlerinde değiştirmek üzere iki parmağı aşmayacak şekilde mutlaka emici bir bez koymalıdır. Fakat bu bezin ucunun görünmemesi lâzımdır. Bezin ucu dışarıya sarktığı zaman akıntı hududu aşar ve abdesti yine bozar.

Tuvalet Âdâbı:

- Tuvalet sol ayakla girilir ve sağ ayakla çıkarılır.
- Girmeden önce Resul-i Ekrem -sallallahu aleyhi ve sellem- Efendimiz'in okuduğu şu duâ okunur:

"Allah'ım pislikten ve (cin-şeytan gibi) kötü yaratıklardan sana sığınırım." (Buhârî)

Çıkarken de şu duâ okunur:

"Eziyet ve sıkıntıyı giderip bana âfiyet veren Allah'a hamdolsun." (Tirmizî)

• İçeri girdikten sonra avret yerleri ayakta açılmaz, otururken açılır ve sol tarafa meyledilir. Açık arazide gözden uzaklaşılır veya bir şey örtünülür.

• Ceplerde Âyet-i kerime yazılı sayfa veya Kur'an-ı kerim'den bir şey varsa çıkarılır.

• Büyük abdest bozduktan sonra çıkış yerini yıkamak vâciptir. Cünüplükten, hayız ve nifasdan sonra guslederken ön ve arkayı yıkamak da böyledir.

Sadece küçük abdest bozulursa tenasül âletini yıkamak müstehaptır.

• Temizlenmek su ile olur ve sol el ile yapılır. Bir özür bulunmadıkça sağ el kullanılmaz, mekruhtur.

• Temiz taşla veya sert toprak parçası ile temizlenmek mümkündür. Su bulunmadığı veya su bulunduğu halde önce taşla üç defa silinip sonra su ile yıkamak efdaldır. Necis şeylerle temizlik yapılmaz. Bunun gibi kemik, insan ve hayvan yiyecekleri, kömür, kireç, cam, bez... gibi şeylerle temizlenmek mekruhtur.

• Tuvalette konuşmak, Allah'ı zikretmek, verilen selâma karşılık vermek, aksıranı ve okunan ezanı cevaplandırmak mekruhtur. Kendisi aksırdığı takdirde içinden hamdeder, dili ile söylemez.

• Başın kapalı olması da âdâbdandır.

• İhtiyaçtan fazla beklememeli, avret yerine ve çıkan pisliklere bakmamalı, içeride sümkürmemeli ve tükürmemelidir.

• Durgun veya akar sulara, çeşme ve su kenarlarına, ağaç altlarına, gölgelik yerlere, yol üzerine, mescid civarına, mezarlığa, karınca ve benzeri böceklerin yuvalarına küçük abdest bozmak mekruhtur.

Yerde ve duvarlarda bulunan deliklere küçük abdest bozmaktan kaçınmalıdır.

• Bir özürü yokken ayakta abdest bozmak mekruhtur.

• İnsanların görebilecekleri bir yerde istibra yapmak edebe aykırıdır.

• Hasta olan bir adamın hanımı veya hasta olan bir kadının kocası yoksa istinca terkedilir.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

**İsrail ve ABD'den Uzaklaşmak
Hayırlı Bir Durum**

Harpten, huzursuzluktan nemalanan, fitne-fesattan gıdalanın, hak ve adaletten nefret eden küresel bir şebekenin güdümündeki kanlı bir dünyada yaşıyoruz. Bu şebekenin yalan-dolan, kan-barut, para-ahlaksızlık, fitne-fesat, kara büyü-kara bilim ile inşa etmeye çalıştığı "Küresel Fesat Düzeni"; "Adalet, hak, hukuk" dediğiniz anda çatırdamaya başlıyor.

İran, Mavi Marmara baskını, PKK terörü derken peşi sıra birbirini takip eden ciddi gelişmeler yaşıyoruz. Türkiye Hazret-i Allah'ın tayin ettiği kader çizgisinde ilerlerken küresel gelişmelerin odak noktalarından birisi haline geliyor.

İran'ın ikinci bir Irak olmaması için gösterdiğimiz gayretler; hemen bu arada İsrail'in uluslararası sularda Türk vatandaşlarını katletmesi; Türkiye'nin BM Güvenlik Konseyi'nde Amerika'ya rağmen "Ret" oyu kullanması küresel siyaseti dalgalandırırken; kuvvetli bir şekilde hortlayan PKK terörü de Türkiye'nin iç siyasetini dalgalandırdı.

Türkiye ehlullahın nasihatlerini dinlemediği için bu musibetleri yaşaya yaşaya dostunu-düşmanını öğreniyor.

Neyi öğreniyor? İsrail'i öğreniyor! Amerika'yı öğreniyor! PKK'yı öğreniyor! Küffarı öğreniyor!

Amerika Irak'ta sırtımıza basarak zulüm yapmaya çalıştı. Hazret-i Allah onlara bu fırsatı vermedi, bütün korkulara rağmen TBMM "Hayır!" dedi.

İsrail sırtımıza basarak zulüm yapmaya, Lübnan'ı, Filistin'i gafil avlamaya çalıştı. Çoluk çocuk demeden katliam yaptı. Türkiye'yi çileden çıkarttı.

Avrupa Birliği Türkiye'yi almamak için binbir dereden su getirdi, adeta kafamıza vura vura "Biz sizi istemiyoruz" dedi, aklımız biraz başımıza geldi.

Zulüm, adaletsizlik ve kaos yayıldıkça Türkiye kendisini bulmaya başladı. Bunun tabii bir neticesi olarak zulümden, adaletsizlikten ve kaostan muzdarip olan halklar Türkiye'den medet bekler oldular. Türkiye kara bulutların, büyük fırtınaların dolaştığı bir okyanusta bir selamet sahili gibi görünmeye başladı. Ancak kan ve zulüm baronları bu durumdan ziyadesiyle rahatsız oldular.

Türkiye'nin tabii hareketleri İsrail'in gayr-i tabii hareketleri ile çatışıyor. Zira Ortadoğu'da barış ve işbirliğini geliştirmeye çalışan bir Türkiye, tam tersine kaos ve çatışmayı artırmaya çalışan bir İsrail var.

Gıdası Çatışma, Karakteri Kibir, Stratejisi Küresel Kaos Olan Devlet:

İsrail'i ve siyonist zihniyetini anlarsanız, size garip gelen hareketlerin kaynağını ve ilerde neler olabileceğini de anlamış olursunuz.

Bir defa İsrail halkının yaklaşık yüzde doksanı siyonisttir. İkinci olarak İsrail teokratik bir devlettir. (Din devletidir.) Musevîliğin siyonist yorumu egemendir. Yahudilikte dini kaynaklar aynı zamanda tarih kitabı gibidir. Bir yahudi inancını adeta tarihte yaşar. Takvimleri 5700 küsuru gösterir. Bunu da ayrı bir iftihar vesilesi sayarak kibirlenirler. Yaklaşık 1400 yıl önce Asr-ı saadet'te Arabistan'dan sürgün edilmeleri onlar için yakın bir tarih gibidir. Veyahut bilmem kaç bin yıl önce Filistin'e yerleşmiş olmaları bir yahudi için tarihin tozlu sayfalarında kalmış bir efsane değildir. İnandıkları hukuk da ona göredir. Bugün Avrupa'nın, Batı dünyasının tarihte kullanılmış, zamanı geçmiş hukuk gözünüle baktığı iki bin, üç bin, beş bin yıl öncesinin hukuku bir yahudi için güncel hukuktur; üstelik değiştirilmiş ve çarpıtılmış haliyle ve siyonist yorumuyla. (Bu yüzden uluslararası hukuk, BM gibi kavramlar İsrail için hiçbir şey ifade etmez.) Din böyle tarihle iç içe olduğu gibi ırklarıyla da içiçe kabul edilir. Sırf kendi ırklarından olmadığı için ahir zaman peygamberi Peygamber -sav- Efendimiz'e iman etmemişlerdir.

İşte bu ırkçı, tarihsel din yorumunu anlayabilerseniz İsrail'in ne yaptığını, ne yapmaya çalıştığını da anlarsınız.

Bu tarihsel ve ırkçı yorumlara göre; İsrailoğlu soyundan olmayan diğer din mensupları aşağılık mahluklardır; yok edilmelerinde hiçbir beis yoktur (Araplar'a ayrı ve hususi bir kinleri vardır.); Filistin ve Nil'den Fırat'a uzanan geniş topraklar onlara Tanrı tarafından vadedilmiştir. Aynı şekilde dünyanın son zamanlarında "Dünya Krallığı" kuracaklarına inanırlar. Mesih'in gelmesi ve "Dünya Krallığı"nın kurulması yaklaşmıştır.

İşte bütün hazırlıkları buna göredir. Dini kaynaklarında bahsedilen savaşların, dünya savaşından daha büyük harplerin, karışıklıkların zamanı gelmiştir. Deccal'le savaşıp bu büyük krallığı kuracaklarına inanırlar.

Bu tarihsel, aslından saptırılmış, faşist din yorumu sebebiyle büyük zulümlere büyük harplere sebep olmaları beklenir.

Nitekim bugüne kadar ne zaman bir barış hamlesi olsa arkasından bir harp çıkartmışlardır. En son Gazze savaşından daha iki gün önce İsrail başbakanı Türkiye'de bizim başbakanımızla barış görüşmeleri yapıyordu.

İsrail'in bütün barış görüşmeleri taktikten başka bir şey değildir. Dünya kamuoyunu ve Amerika'yı tatmin etmek için sahnelenen tiyatrodur. Bugüne kadar sadece bir tane barış yapmaya niyetli bir İsrail başbakanı geldi; İzak Rabin. Onu da suikastle öldürdüler. Bugün ise tam bir fanatik faşist iktidarları var. Halkı ile iktidarı ile her geçen gün tüm dünyadan kopuk, fanatik bir zihniyetle kendilerine ait apayrı bir dünyada yaşamaya başladılar.

Yaptıkları zulümler, savaşlar, katliamlar meydanda. Yapacakları da dillerinde. Bir örnek: "*Hizbullah balistik füze kullanırsa Suriye'yi taş devrine döndüreceğiz.*" (İsrail'in "sorunlu" Dışişleri Bakanı Avigdor Lieberman)

Allah Teâlâ bunlar hakkında Kur'an-ı kerim'inde şöyle buyurur:

"Ne zaman savaş için bir ateş tutuşturular, Allah onu söndürür. Onlar yeryüzünde durmadan fesat çıkarmaya koşarlar. Şüphesiz ki Allah fesat çıkaranları sevmez." (Mâide: 64)

Ortadoğu'da huzur ve barış istemeyen, bölge ülkelerinin güçlenmesini tehdit olarak gören bir İsrail var. Ortadoğu'yu büyük bir Irak, Orta Asya'yı büyük bir Afganistan'a dönüştürmek istiyorlar.

PKK terörünü de bu kapsamda değerlendirmek gerekiyor.

İsrail ve Amerika'dan Uzak Olmak Hayırlı Bir Durum:

Türkiye hesapta olmayan olaylar, hesaplı olmayan hareketlerle Amerika ve İsrail'den uzaklaşıyor. İyi de oluyor.

1 Mart tezkeresi, Davos çıkışı ve bunun gibi kilometre taşı mesabesindeki olaylar aslında Amerika ve İsrail'in Türkiye'ye taşeron muamelesi yapması sebebiyle ortaya çıkan patlamalar.

Amerika Türkiye'ye güdümündeki sıradan bir ülke muamelesi yapıyordu, biraz sancılı bir süreç sonunda böyle olmadığını anladı.

İsrail Türkiye'yi sinsice kullanıp, Ortadoğu'da "Bak Türkiye elimin altında" diye hava basarım zannediyordu. Ancak bu sinsiliği ile bizi irite etti, tiksindirdi. En son Mavi Marmara katliamı ile bütün Türk halkının tiksintisini kazandı.

Aslında Akdeniz'de yaşanan İsrail terörü ne Türkiye tarafının ne de İsrail tarafının öngördüğü bir durum değildi. İsrail kanlı yüzünü gizleyebileceğini, uluslararası sularda kolay bir işgal ile hem Türkiye'ye gözdağı verebileceğini, hem de istediği gibi at koşturmaya devam edebileceğini zannetti. Ancak hiç hesapta olmayan ve kendiliğinden gelişen gemi direnişi İsrail'in kanlı ve çirkef yüzünü ortaya çıkarmasına yetti. İsrail ordusunun acziyetini ortaya serdi. Geminin uydu bağlantısını kestiklerini zannediyorlardı. Ancak iki Türk gazetecinin yedek uydu kanalı kiralaması, güvenlik kameralarını canlı yayına bağlamaları İsrail saldırdığı anda görüntülerin tüm dünyaya yayılmasına yetti. İsrail yalanlarına daha büyüklerini katamadı, en güçlü olduğu bir noktadan -enformasyon alanından- en büyük darbeyi yedi. İkinci olarak "İsrail komandosu" miti yerle bir oldu. İsrail askerleri korkudan donlarına yaptı. İsrail o kadar acziyet içinde kaldı ki donuna yapmış komando resimlerinden medet umdu, "Bak bize saldırdılar!" diyebilmek için.

Binaenaleyh Türk halkı böylece İsrail'in hem korkusunu hem de iğrenç ve kanlı zihniyetini tanımış oldu.

Böyle böyle Türkiye İsrail'den ve Amerika'dan uzaklaşıyor. Aslında Türkiye'nin Amerika ve İsrail ile ilişkileri Türkiye'nin sırtında büyük bir yük haline gelmişti. Hazret-i Allah bu yükü sırtımızdan atmamıza yardım ediyor.

Bu iki ülke zulüm, kan, gözyaşı ve kaosun mimarı olarak o kadar büyük bir gadab-ı ilâhî'yi celbediyorlar ki, bunlardan uzaklaştıkça memleketimize bereket geliyor. Dünyadaki itibarımız artıyor.

İtibar ne demek? Nice itibarlı tüccar cebindeki paranın fevkinde ticaretini yapar, nice parası olan kimse de parasıyla iş yapamaz. Bu hakikati dünya siyasetine ve ticaretine teşmil edersek Türkiye'nin şu anki durumu ile karşılaşırız. O kadar silahı, o kadar parası olan o kadar ülkenin yapamadığını Türkiye tek başına yapıyor, kısa zamanda büyük ticari gelişmeler yaşıyor.

Türkiye'nin zulme ortak olmak istememesi, Amerika ve İsrail'e karşı sesini yükseltmeye başlaması bütün dünyada, Arap ve İslâm dünyasında ziyadesiyle karşılık buldu. Birçok ülke ile vizelerin kaldırılması anlaşması imzalandı. Türkiye, Suriye, Ürdün ve Lübnan imzaladıkları bir deklarasyonla "Yüksek Düzeyli Dörtlü İşbirliği Konseyi" kurulması, dört ülke arasında ticaret ve enerji işbirliğinin artması ve vizelerin kaldırılması hedefini açıkladı. Avrupa Birliği benzeri bir oluşumun ilk adımı atılmış oldu. Asya, Afrika, Arap ülkelerinde Türk mallarının ve Türk işadamlarının itibarı arttı.

Hazımsızlık Had Safhada:

Ancak Türkiye'nin dışa dönmesini, küresel bir vizyonla sahneye çıkmasını istemeyen, hazmedemeyen çok kimse var. Nitekim son günlerde Batı dünyasındaki "Eksen kayması" tartışmasının alevlendiğini görüyoruz. Amerikan Savunma Bakanı Avrupa Birliği'ni "*Türkiye'nin doğuya kaymasına sebep olmakla*" itham etti. Avrupa Birliği Komisyonu Başkanı Barroso, bu ithama "*Türkiye, Batı'dan uzaklaşmaya ABD'nin Irak işgaliyle birlikte başladı.*" diyerek karşılık verdi.

Harpten, huzursuzluktan nemalanan, fitne-fesattan gidalanan, hak ve adaletten nefret eden küresel bir şebekenin güdümündeki kanlı bir dünyada yaşıyoruz.

Bu dünyada Türkiye; adaleti, huzuru, barışı arıyor, kendi çapında inşa etmeye çalışıyor. Bu yüzden dünya üzerine kara bir bulut gibi çöken fesat şebekesini fazlasıyla rahatsız ediyor.

Bu şebekenin beyin takımının bir ucu İsrail'de bir ucu New-York'tadır. Paralel çalışır. Bir ucu dinsel iktidarı, bir ucu ekonomik iktidarı kontrol eder.

Bu şebekenin yalan-dolan, kan-barut, para-ahlaksızlık, fitne-fesat, kara büyü-kara bilim ile inşa etmeye çalıştığı "Küresel Fesat Düzeni"; "Adalet, hak, hukuk" dediğiniz anda çatırdamaya başlıyor. Türkiye'nin gücü de buradan geliyor.

Bu fesat şebekesinden yaka silkmiş olan dünya halkları ve bu fesat şebekesinin silahlı tehdidi altındaki İslâm dünyası büyük bir şaşkınlık içinde tutunacak bir dal, sığınacak bir liman arıyor. Bunu da Türkiye'den bekliyor. Zira her şeye rağmen taşıdığımız büyük bir miras var. Üstelik fesat o kadar büyük ki, her türlü dik çıkış büyük heyecanlara sebep oluyor.

Binaenaleyh ne kadar büyük bir işin peşinde olduğumuzu bilmemiz gerekiyor. Bu kadar büyük bir işi kotarabilmek için ne kadar büyük bir gayret, ne kadar büyük bir azim, ne kadar büyük bir birlik-beraberlik ve ne kadar büyük bir bilinç-bilgi lâzım olduğunun farkında olmamız gerekiyor.

Zira sinsî, vahşî, gerçek düşmanlarla dolu bir dünyada at koşturmaya çalışıyoruz. Her türlü sözün her türlü hareketin çok hesaplı çok dikatli ortaya atılması gerekiyor.

Küresel yamyamların fırsat kolladığı bir otamda ağızdan çıkacak (çıkan) tek bir yanlış sözün bile bir bedel olarak dönme ihtimali var.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |

TARİHTEN SAYFALAR

Ertuğrul Gâzî'nin Bithynia'daki Seferleri ve Sivas'ta Moğollar'a Karşı Kazandığı "Boğa-öyüğü Zaferi" (2)

Geçen ayki yazımızda Osmanlı rivâyetlerinin, Bithynia ucundan ayrılan Ertuğrul Gâzî'nin bundan sonra Kayseri-Sivas-Amasya havzasına doğru yönelip gazâ yolunu gözetlediğinden söz ettiğini belirtmiştik. Bu rivâyetleri doğrulayacak ve tamamlayacak şekilde; Osmanlı, Selçuklu ve Eyyûbî kaynakları Laskaridler'le mücâdelenin son yılı olan 1231'de Sivas yakınlarında bir Tatar saldırısının gerçekleştiğine açıkça işâret ederler. Bu saldırı üzerine Sultan Alâeddîn dokuz yıldır devam etmekte olan Bithynia seferini kaldıracak, bundan sonra Vatatzes'le barış yolunu tutacaktır.

1231 Selçuklu-Bizans Barışı ve Târihî ve Toponomik Deliller Işığında Ertuğrul Gâzî'nin "Boğa-öyüğü" Savaşı:

Ertuğrul Gâzî 1227'de fütûhât bölgesinden ayrıldığı sırada, Bithynia sınırında uç yönetimi Sultan Alâeddîn tarafından, Söğüt'e yerleşen Ertuğrul'un amcası Gök Alp'e tevcih edilmişti. Bu târihten sonra Ertuğrul Gâzî, Sivas'ı çevreleyen Erzincan-Kayseri- Amasya havzasında askerî faaliyetlerini sürdürmeye devâm ederken,⁽¹⁾ Çarmagon Noyan'a bağlı küçük bir Tatar ordusunun sınırdaki Selçuklu uc kuvvetlerini basıp İbn-i Râhat kervansarayına kadar geldiklerine, hattâ öncü birliklerinin (*karavul*) târihî İpek Yolu ve Yabanlu Pazarı'nın kuruluş güzergâhına çok yakın bir noktada bulunan bu stratejik bölge üzerindeki "Hevük kalesi"ne kadar ilerlediklerine şahid olacaktır.

1231'de (H. 629) meydana gelen bu Tatar saldırısı, Selçuklu târihçisi İbn-i Bibî'nin ve çağdaş Sûriye'li târihçi İbn-i Nazîf'in kayıtlarına açıkça yansımıştır.

İbn-i Nazîf 629 (m. 1231) yılı vak'alarını aktardığı kısımda, Sultan Alâeddîn'in dokuz yıllık Bizans seferini kaldırmasına ve imparatorla barış yapmasına neden olan bu Tatar akınını şu ifâdelerle kayıt altına almıştır:

"Onda [629/1231'de] sâhibü'r-Rûm ['Alâ'ü'd-dîn] El'aşkarî [Laskaris] ile sulh yaptı ve Tatar'ın hurûcu sebebiyle onun beldelerinden çok mal topladı."⁽²⁾

İbn-i Nazîf'in bu kaydından, Sultan Alâeddîn'in Vatatzes'e kalelerini yüklü bir haraç karşılığında iade ettiği anlaşılır ki, Bilecik ve Karacahisar tekfurlarının daha sonraki yıllarda Selçuklu sultânına "*mutî' olub harâc verdiklerini*" gösteren Osmanlı rivâyetleri⁽³⁾ bunu doğrulamaktadır. Bithynia'daki Türkmen akınlarına son veren bu antlaşmanın Doukas'a yüklediği ağır yükümlülükler yalnız bununla sınırlı değildi. Bir görgü tanığı olan Dominik'li râhip Simon de Quentin'in izlenimlerinden,⁽⁴⁾ Vatatzes'in bu antlaşmadan sonra bir Selçuklu vasalı durumuna düştüğü ve 1243 Köseadağ Savaşı sırasında Zara yakınlarında konuşlanan Gıyâseddîn'in ordusuna katılmak üzere bir miktar asker gönderdiği anlaşılmaktadır.

Osmanlı târihçiliğinin ilk yazılı kaynaklarından olan "**Osman (Otmân) Târihi**", antlaşmada Ertuğrul Türkmenleri için önemli bir harekât noktası olan Ermeni Derbendi'nin (İkizce yakınlarında) Selçuklu Devleti ile Bizans arasında sınır belirlendiğine dâir şu mühim göndermeyi yapar:

"Pes bu esnâda haberden al haber

Pâdişâh-î Sultân 'Alâ'd-dîn meger

Bûrusa tekûriyla (Vatatzes) barışdılar

'Ahd-idüben arada and içdiler

İrmeni-derbendin itdiler sınır

Gâzîler akına akmaz oldı gör

Bağlanub uclar gazâ olmadı bil

Geçdi bunuñ üstine bir niçe yıl..."⁽⁵⁾

Gerçekten de bu süreç uzun yıllar devâm edecek; buraların Selçuklu itaatine alınmasında etkin bir rol oynayan Gök Alp, Gündüz Alp ve oğlu Ertuğrul Gâzî, bir sınır karakolu niteliğindeki Söğüt'te sırayla üstlendikleri uç beyliklerini, sıkı bir disiplin içinde⁽⁶⁾ ve kendilerine haraç veren Bizans yerleşkeleriyle "*mûdârâ*" politikası çerçevesinde yürüteceklerdi.

Çağdaş Selçuklu târihçisi İbn-i Bibî'nin kayıtları, Gürcü kraliçesi Rosudan'ın tahrikiyle 1231'de Çarmagon Noyan komutasındaki Moğol ordusu tarafından düzenlenen bu Tatar akını hakkında, Osmanlı rivâyetlerindeki dağınık bilgileri toparlayacak ve belirsizlikleri aydınlatacak çok önemli ayrıntılar içerir.

Onun bu rivâyetinin Yazıcı-zâde'deki tercümesi şöyledir:

"Tis'a ve 'işrîn ve sitte-mî'e (629/1231) yılında bir bölük Moğol çerisi ki, başları Çarmagôn Noyan'dı; Sîvâs nevâhîsine, Ahmed-i Râhat kârvân-sarâyına degin ilgâr idüp urdılar ve çokluk halâyık-u tavâr esîr-ü katîl ve bürde-vü gâret kıldılar. Çün bu haber Sultân sem'ine irişdi, munfa'il-ü muztarib oldı; fî'l-hâl Kemâlû'd-dîn Kâmyâr'a buyurdu ki: 'Kapudağı hâzır çeriden ve haseki kullardan ve mülâzımlardan yarâğ-u 'iddet tamâm alup 'azîmet ide ve şöyle ki muktezâsıdur, Âyet ve kifâyetdür, bu nâyirenüñ teskîn ve bu vâkı'anuñ def'ini takdîm kıla!..' Emîr Kemâlû'd-dîn revâne oldı; çün Sîvâs'a irişdi, Moğol'uñ karavulı mu'âvedet itmişlerdi. Çeri anlaruñ ardınca ihtiyât ve tefahhus ve istikşâf-ı muhâven-ü mükâmen kılup Erzenû'r-rûm'a degin vardılar."⁽⁷⁾

İbn-i Bibî bu kaydında Kemâleddîn Kâmyâr bölgeye ulaştığı sırada Tatarlar'ın öncü kuvvetlerinin bile bölgeden kaçıp gitmiş olduklarını, Kemâleddîn'in ancak kaçan Tatarlar'ı Erzurum'a kadar tâkip etmekle uğraştığını belirtmiş; fakat olayla ilgili en önemli ayrıntıyı atlayarak onları buradan kovup uzaklaştıran şeyin ne olduğundan veyâ bunu yapanın kim olduğundan söz etmemiştir. Osmanlı rivâyetlerinin târihî değeri de işte burada anlaşılır. Selçuklu kaynaklarının yer vermedikleri ve hacimleri itibâriyle vermelerinin de beklenemeyeceği bu gibi ayrıntılar bu rivâyetler sâyesinde açığa çıkmaktadır.

Bayâtî'de özetini bulduğumuz "**Oğuz-nâme**" kaynaklı bir bilgi bu Tatar saldırısı hakkındaki en orijinal ve ayrıntılı Osmanlı rivâyetini teşkil eder. Diğer kaynaklarda rastlanmayan ilginç bilgiler içeren bu rivâyette, tıpkı Selçuklu kaynaklarındaki gibi hâdisenin Sivas'ta gerçekleştiği açıkça belirtilmiş ve çok önemli bir bilgi olarak, Ertuğrul'un birliği ile Çarmagon Noyan kuvvetleri arasındaki çatışmanın Hevük kalesi etrâfında meydana geldiğine işâret edilmiştir:

"Er-tuğrul Beg karındaşı ve 'aşâyir-ü kabâyilleriyle Sîvâs kurbına irişdükde, Hêvük kal'ası etrâfında Moğol tâyifesi Rûm leşkerin basub Rûm çerisini münhezim itmek üzre iken, gavgâ-yı 'azîme rast geldükde Er-tuğrul: '*Hemân uğurumuz cenge uğrayub çekilmek câyiz degüldür, 'ale'l-husûs leşker-i İslâm mağlûb olmağla i'ânet lâzımdur!*' diyu Moğol leşkerine hücûm idüb ve bir-kaç baş kesilüb ve dil alınub Tatar'ı kaçurdılar. Ve bi-izni'llâhi Te'âlâ kâfirleri şol deñlü kırdılar ki, katl olınan Moğol Tatar'ınuñ hâşâ husseteynlerüñ (hayalarının) dirisinden nâm için bir sâyebân yaptılar ve geçüb altında oturdılar. Hâlâ Türkler ol yurda 'Taşaklu sahrâ' dirler."⁽⁸⁾

Bayâtî'nin bu rivâyetini inceleyen bâzı araştırmacılar, aradaki isim benzerliğine aldanarak bu kaleyi "Hafik" (Koçhisar) kalesiyle karıştırmışlardır. Rivâyette işâret edilen "Hevük kalesi"; Sivas'ın merkez ilçesi, Beştepe mevki Harmançık köyü yakınlarında bulunan eski bir Bizans sarnıcıdır. Rivâyette belirtildiği gibi, sarnıcın etrâfı gerçekten de sahrâdır ve savaş için elverişli durumdadır. Bu akın, Osmanlı kaynaklarında Ertuğrul Gâzî'ye atfedilen üç Tatar akını arasında, 1223 sonlarında Ereğli'de meydana gelen ilk saldırı girişiminden sonra⁽⁹⁾ onun müdâhale ettiği ikinci Tatar akınıdır ve devrin kaynaklarına açıkça yansımıştır.

Bu kanıtlar çerçevesinde, Neşrî'nin Mevlânâ Ayas'tan naklettiği, Orhan Gâzî'nin rikâbdârına kadar uzanan eski an'anevî rivâyet târihî bir zemine oturmaktadır. Hâdisenin nerede geçtiğine işâret etmese de, başka bir râvîden gelmesine rağmen, Ertuğrul Gâzî'nin erleriyle yaptığı işiâre kısmını Bayâtî'ninkine benzer ifâdelerle aktaran bu rivâyetin de, Boğa-öyüğü'nde gerçekleşen 1231 Moğol saldırısından sözettği açıkça ortadadır.

Neşrî, kendi zamânında bir pîr-i fânî olan Mevlânâ Ayas'ın Orhan Gâzî'nin rikâbdârının ifâdelerine dayanan bu rivâyetini, Ertuğrul Gâzî'nin bugüne kadar nerede ve ne zaman gerçekleştiği tespit edilemeyen bu zaferinin mevcûdiyetine sağlam ve güvenilir bir delil olarak zikretmişti:

"Ba'zı sikâtdan işitdüm ki, hattâ kıdvetül-müttekîn merhûm Mevlânâ Ayâs eyitdi: '*Ben Orhân'uñ rikâbdârına buluşdum; pîr kişiyidi, eyitdi: 'Atamdan ve dedemden işitdüm ki, eyitdiler: 'Ol vakt ki Er-tuğrul dört yüze yakın erle Rûm'a 'azm itdiler, Sultân 'Alâ'ü'd-dîn dahı ba'zı a'dâsıyla ceng sadedinde idi.*

Bunlar dahı göçmel gelüb, ittifâk Sultân 'Alâ'ü'd-dîn'ün şol hâline yitişürler ki, Tatar Sultân 'Alâ'ü'd-dîn'i buñaldup sıyıyorur. Ertuğrul'ün yanında bir-kaç yüz yarar yoldaşı varıdı, Ertuğrul eyitdi: 'Hey yârenler! Cenge tuş geldük. Yanımızda kılıc götürürüz, 'avrat gibi geçüb gitmek erlük degüdürl! Elbette şunlaruñ birine mu'âvenet itmek gerek; gâlibe mi mu'âvenet idelüm, yoksa mağlûba mı?' Eyitdiler: 'Mağlûba mu'âvenet 'asîrdür, âdemümüz azdur ve hem yegine kuvvet dimişlerdür!' didiler. Er-tuğrul eyitdi: 'Bu söz merdâneler kelâmı degüdürl! Erlük oldur kim mağlûba yardım idevüz, Hızr gibi buñ deminde bî-çârelere meded yitişe, dest-gîr olavuz!' didi. ...Pes hemân Er-tuğrul etbâ'ıyla el kılıca urub bir taraftan ...Tatar'a kılıç koydılar, şâhîn kargaya girer gibi girüb 'adûyı münhezim kıldılar. ...Sultân 'Alâ'ü'd-dîn dahı Er-tuğrul'a hil'at-ı fâhir geyürüb tevâbi'ine ve levâhıkına 'atâ-vü ihsânlar eyledi.'"(10)

Âşık Paşa-zâde ve Neşrî'de Ertuğrul Gâzî'nin bir Tatar birliğine müdâhalede bulunduğunu ve iki ordunun karşılaştığı ilk noktanın "Boğa-öyüğü" olduğunu gösteren belirsiz kayıtlar da⁽¹¹⁾ bu târihî bilgiler ışığında büyük bir değer kazanmaktadır. Hevük kalesine kısa bir mesâfede, Harmancık köyü yakınlarında gerçekten de "Boğa yokuşu" adında bir mevki vardır. Rivâyetteki "Boğa-öyüğü"nin burası olduğu son derece açıktır. Uydurma bir rivâyetin bu kadar ayrıntılı ve gerçeğe uygun coğrâfî veriler içermesi imkânsızdır. Dolayısıyla târihî ve toponomik açıdan birbirini doğrulayan ve tamamlayan bu bilgiler, Ertuğrul Gâzî'nin Sivas'ta ve "Boğa-öyüğü" denilen yerde bir zafer kazandığına işâret eden Osmanlı rivâyetlerinin doğruluğunun ve güvenilirliğinin kesin bir kanıtıdır.

XIX. yüzyıl Osmanlı müverrihlerinden Hayrullah Efendi "**Devlet-i 'Aliyye'-i 'Osmâniyye Târîhi'**"nin ilk cildinde "*Hüdâvendigâr Gâzî'nüñ ümerâsından Defterdâr Ca'fer Beg'ün oğlu tarafından yazılan Âl-i Selçûk Târîhi*"ndeki bir rivâyete dayanarak,⁽¹²⁾ bu savaşı İbn-i Bibî'nin kayıtları ışığında tenkide çalışmışsa da, yaptığı yanlış kıyaslar ve isâbetsiz yorumlarla olayı aslî çizgisinden saptırıp tamâmen yanlış ve belirsiz bir çizgiye kaydırıştır. Her şeyden önce Moğol ordusunun sayısı hakkında verdiği "*kırk-elli biñ*" rakamı peşinen yanlıştır. O yıllarda Avrupa'lı yazarlar tarafından henüz yeni yeni geliştirilen eleştirel târihçiliğe özenen Hayrullah Efendi, hiçbir esâsa dayanmayan bu "*kırk-elli bin kişilik kalabalık ordu*" imajını ön plâna çıkararak, dört yüz kişilik küçük bir ordunun bu kadar kalabalık bir orduyu yenmesinin imkânsız olduğunu savunmuş ve kendince bu rivâyetlerin asılsızlığını kanıtlamaya çalışmıştır.⁽¹³⁾ Onun bu çabaları, eleştirel Türk târihçiliğinin ilk ve en başarısız örneklerinden biri sayılır. Hâlbuki İbn-i Bibî'nin savaşı anlattığı yerdeki kaydı, bölgeye câsuslar gönderilerek araştırma yapıldığına ve Moğol askerinin sayısının az olduğuna açıkça vurgu yapmaktadır.⁽¹⁴⁾ Yine İbn-i Bibî, herhangi bir sebep belirtmeksizin bölgeden uzaklaştıklarını belirttiği birliğin, Moğol ordusunun kendisi değil, "*karavul*"u; yâni "öncü birlikleri" olduğunu daha konunun başlığında açıklamıştır.⁽¹⁵⁾ Çarmagon Noyan birlikleri İbn-i Râhat kervansarayına yaklaştıkları sırada, asıl ordudan önde seyreden öncü kuvvetlerin Hevük kalesi yakınında Boğa- öyüğü'ne ulaştıkları ve burada Ertuğrul birliklerinin şiddetli müdâhalesi ile karşılaştıkları anlaşılmaktadır ki, bu son derece akla yatkındır. Yukarıda delillerini gösterdiğimiz üzere; Osmanlı rivâyetleri ile devrin Selçuklu kaynakları arasında müellifin iddiâ ettiği gibi herhangi bir çelişki bulunmamaktadır.

Kuruluşundan beri ilk kez bir Moğol saldırısına şâhid olan Anadolu Selçuklu Devleti'ni Hevük kalesi önlerinde yaptığı sert müdâhale ile savunan Ertuğrul Gâzî'nin bu yardımı, onun Bithynia'daki fetihler zincirine bambaşka bir başarı halkası daha eklediğini gören Sultân 'Alâeddîn'in dikkatinden kaçmayacak; zaferden iki yıl sonra 1233'te Ahlat'ı fethedince, kavmiyle orada ikâmet eden Ertuğrul'un dedesi Kayır (Kayı/Kayık) Hân'ı hizmetine alıp birkaç yıl sonra Fahreddîn Ayâz'ın yerine Sivas vâliliğine atayacaktır.⁽¹⁶⁾

Asrın görgü şâhidlerinin verdiği orijinal bilgilere dayanan bunca çağdaş kaynak, Osmanlı rivâyetlerinde ayrıntılarıyla anlatılan Bithynia savaşları ve Tatar akınlarının ciddî bir târihî kökene dayandığını ve devrin kaynaklarında yer almayan ilginç ayrıntılar taşıdığını açıkça ortaya koymaktadır. Dolayısıyla şimdiye kadar bu ve benzeri rivâyetleri asılsız gibi göstermeye çalışan "tahrifçi"lerin boş iddiâlarının hiçbir anlam ifâde etmediği ve bilimsel anlamda bir "cehâlet îlânı"ndan öteye geçmediği âşikârdır.

(1) Bu bilgi Osmanlı kroniklerine dağınık biçimde serpiştirilmiştir: Meselâ bk. Âşık Paşa-zâde, "*Tevârih-i Âl-i 'Osmân*", s. 92, Atsız neşri, İstanbul, 1949; Neşrî, "*Kitâb-ı Cihân-nümâ*", Unat-Köymen neşri, c. 1, s. 58, TTK, Ankara, 1949; Oruç Beg, "*Tevârih-i Âl-i 'Osmân*", Bibliotheque Nationale, Supp. Turc. nr.: 1047, vr. 3^b, 5^a, 6^a. Bu ve benzeri kaynaklardaki bilgilerin toplu tenkidi; Ertuğrul Gâzî'nin

beyliği babasının elinden alıp Söğüt'te dâimî olarak yerleşeceği 1250 yılı civârına kadar, gazâ yoldaşlarıyla bu havzada faaliyet gösterdiğini ortaya koyar.

(2) İbn-i Nazîf el-Hamevî, "et-Târîhu'l-Mansûrî", St. Petersburg Asya Müzesi, nr.: 521, vr. 213a; Ebû İyd Dûdû thk. nşr., s. 234. bas.: Dımaşk, Matba'atu Mecma'i'l-Lugâti'l-'Arabiyye, 1981.

(3) Krş. Âşık Paşa-zâde, a.g.e., s. 93; Neşrî, a.g.e., c. 1, s. 64; Oruç Beg, a.g.e., vr. 5b; Rûhî Çelebi, "Târîh-i Rûhî", Berlin Staatsbibliothek, Tübingen, MS Or. Quart, nr.: 821, vr. 15b-16a.

(4) Simon de Saint-Quentin, "*Historia Des Tartarorum*", s. 69, nşr.: J. Richard, Paris 1965.

(5) Mûsâ bin 'Alî & Firdevsî-i Rûmî, "*Muhtasar 'Osmân (Otmân) Târîhi*", Manzum metin, beyit: 96-99.

(6) 1232 ve 1234'te buradan geçen Fransisken ve Dominik râhiplerinin Türkmenler'den korkup kaçarak İznik'e sığındıklarını gösteren kayıtlar (krş. J. Langdon, "*Byzantium's Last Imperial Offensive in Asia Minor*", s. 22-23) ve manzum "*Otmân Târîhi*"nde Ertuğrul'un uçtaki otoritesini betimleyen: "*Kılıcınıñ korkusından âdemî / Uramazdı ol arada hiç demi*" beyti (Firdevsî-i Rûmî, a.g.e., beyit: 91), Bithynia'daki bu sert ve gergin ortamı tasvir etmektedir.

(7) İbn-i Bîbî, "*el-Evâmirü'l-'Alâ'iyye fi'l-Umûri'l-'Alâ'iyye*", Tıpkıbasım, s. 418-419, haz.: S. Adnan Erzi, TTK, Ankara, 1956; Yazıcı-zâde Ali, "*Tevârîh-i Âl-i Selçuk*", TSMK, Revan, nr.: 1391, vr. 273a.

(8) Hasan bin Mahmûd el-Bayâtî, "*Câm-ı Cem-Âyîn*", Millet Ktp. Ali Emîrî, Tarih, nr.: 203, vr. 18^b-19^b.

(9) Bu sefer için, şimdilik bk. "*Ertuğrul Gâzî'nin Bithynia'daki Seferleri ve Sivas'ta Moğollar'a karşı kazandığı 'Boğa-öyüğü Zaferi' / 1*", Hakikat AİD, sy: 201 (Haziran 2010), s. 43-45.

(10) Neşrî, "*Kitâb-ı Cihân-nümâ*", c. 1, s. 60, 62.

(11) Krş. Âşık Paşa-zâde, a.g.e., s. 97; Neşrî, a.g.e., c. 1, s. 66.

(12) Hayrullah Efendi, "*Devlet-i 'Aliyye-i 'Osmâniyye Târîhi*", c. 1, s. 94. bas.: Matba'a-i èAmire, İstanbul, 1290.

(13) Hayrullah Efendi, a.g.e., c. 1, s. 92-93.

(14-15) "Zikr-i Tâhten Âverden-i Karavûl-ı Moğol bâ Mahrûse'-i Sîvâs -hemâhâ'llâhu Te'âlâ-": İbn-i Bîbî, a.g.e., s. 418-19; Yazıcı-zâde Ali, a.g.e, vr. 292^b.

(16) Krş. İbn-i Bîbî, a.g.e., s. 458; Yazıcı-zâde Ali, a.g.e, vr. 273^a.

Elli beş yaşındaydı. Sakat ayağı ile yorgun ve ağır bedenini sandalyeden kaldırdı, "Ekmek parası!" dedi. Beyaz lastik dolu poşeti bir eline, iç içe geçmiş iki ahşap domates kasasını da diğer eline aldı ve evden ayrıldı.

Her gün ilkokulun önüne gelir duvarın dibine, kasanın birine lastikleri dizer, diğer kasaya da kendi otururdu.

Ayşe teyze iki sene önce eşinin pazarda sattığı lastikleri o ölünce böyle satıp değerlendiriyordu. Susuzluktan kurumuş ve çatlamış toprağa benzeyen yüzü ile bakarken "Çok çileler çektim, çok acılar gördüm!" der gibiydi insanlara.

Okuldaki sabahçıların çıkması ile öğlencilerin okula geldiği 15 dakika müşterilerinin en yoğun olduğu bir zamandı. Bu zaman zarfında on metresi 1 liradan bir lastik satması onun için bir ekmek ve bin memnuniyet demektir.

Fakat son zamanlarda memnuniyetsizliğinin had safhaya çıktığı da oluyordu. Çünkü okulun önündeki gençleri, çocukları ve velileri izlerken gördükleri onu fazlasıyla üzüyordu.

Sakız çiğner gibi dillerde dolaşan küfürler, en ufak bir anlaşmazlıkta patlamaya hazır bomba gibi birbirine tekme ve dayak ile girişenler, "Kankayız" diyerek kol kola dolaşan oğlan ve kızlar. Ağlayarak her dediğini yaptırtan çocuklar. Çileden çıkan ve çocuğunu hırpalayıp döven anneler. "Beni parmağında oynatıyor!" diye birbirine sitem eden veliler. Nasihat veren büyüklere "Sana ne?" diyen çokbilmişler. Giriş çıkışlarda uzayıp kısalan etek boyları. Birbirlerine sigara paketi uzatarak "ölüm" ikram edenler. "Bana ne?" diyerek hata ve kusurları görmezden gelen büyükler.

Zaman zaman kendi gençliği geliyordu gözünün önüne ve ister istemez kıyas ediyordu o zamanla bu zamanı. O zamanlar bir hata ve kusur görülürse, yetişkinlerin bir bakışı yeterdi, ya da hatanın sevgi ve güzel sözle bir kere ikaz edilmesi çocukların hatalarını anlamasına kâfi gelirdi. İtiraz edilmezdi. Şimdiki büyükler ise bir hata karşısında "Kalple buğz etme" zahmetinde dahi bulunmuyorlardı. Herkeste "Benim çocuğum değil!" anlayışı hâkimdi. "Büyüklerimize saygı, küçüklerimize sevgi" anlayışı gün geçtikçe kaybolup gidiyordu. Böyle bir ortamda bir de ihtiyar olmak, Ayşe Teyze'nin hayatını daha da zorlaştırıyordu. Ona "Dünyadaki en zor şey ne?" diye sorulsa, cevabı "Aciz bir ihtiyar olmak!" olurdu.

İşte yine burada oturuyordu. Ve dalıp gitmişti.

Birden okulun bahçesinden fırlatılan boş bir sakız kutusu Ayşe teyzenin kafasına düştü. Çocukların çıkmasını bekleyen yanındaki velilerin de gözleri önünde gürbüz bir oğlan çocuğu gülererek "tam isabet" deyip kaçtı. Ayşe Teyze "Velahavle" çekti, başka da hiç kimseden bir ses çıkmadı. Aradan iki dakika daha geçmeden bu sefer bir küçük çakıl taşı atıldı, ama isabet etmedi. Yanına düşen küçük taşı eline alıp oturduğu yerde "Yapma evladım!" diyen Ayşe Teyze her şeyi görüp de görmemezlikten gelen veliler ile göz göze geldi. Tam bu sırada boş bir gazoz şişesi "şak" diye düşünce, başta Ayşe Teyze olmak üzere herkes korktu. Bunun üzerine "Nasıl olsa hedef biz değiliz!" bakışları arasında hiç beklenmedik bir şey oldu. Koşarak bir kadın çıktı ortaya. Ve gidip çocuğu kolundan tuttu. Kadın çocuğun Ayşe Teyze'ye fırlatmak istediği büyük taşı görünce daha çok kızdı ve "Seni polise götürüleceğim!" dedi. Bunun üzerine çok korkan çocuk ağlayarak ve yalvararak "Ne olur abla, bırak beni!" demeye ve kolunu kadının elinden kurtarmaya uğraştı. Ama nafiye.

Kadın "Bir şartla, teyzeden özür dilersen ve bir daha da böyle bir şey yapmayacağına söz verersen." dedi. Ağlayarak "Söz abla söz" diyen çocuk, koşarak teyzeden özür diledi ve aynı hızla koşarak kayboldu. Bu arada yardımsever kadın da hiçbir teşekkür beklemeden oradan ayrılmıştı.

Olan biteni şaşkınlık ve bir o kadar da memnuniyetle izleyen Ayşe Teyze yardımsever kadının arkasından uzun uzun dualar etti. Bu sırada birden Ayşe Teyze'nin aklına gençliğinde yere düşen bir teyzeye koşarak yardım etmesi geldi. Teyzeyi kollarından tutup kaldırdıktan sonra teyze "Senin de ihtiyarlığında yardımına koşup gelenler olsun!" diye dua etmişti. O gün bu duayı iyi bir dilek gibi algılamıştı. Bugün başına gelenlerden sonra şimdi daha iyi anlıyordu ki, Hazret-i Allah yıllar önce yapılan bu samimi duayı kabul etmiş ve karşısına çıkartmıştı. Kalbi mahzuz oldu, Hazret-i Allah'a büyük bir tevazu ile teşekkür etti.

| [Hakikat'te Bu Ay](#) | [Diğer Sayılar](#) | [Ana Sayfa](#) |